ANNE DE MARCKEN

SONSUZA DEK SÜRÜYOR DERKEN BİTİYOR

roman

metis

Anne de Marcken

SONSUZA DEK SÜRÜYOR DERKEN BİTİYOR

Yazar, yayıncı ve disiplinlerarası sanatçı Anne de Marcken Boston'da doğdu, Kuzey Kaliforniya'daki Tahoe Gölü bölgesinde büyüdü. 1995'te Evergreen State College'ın Sanat Bölümü'nü bitirdi; 2005'te Vermont College of Fine Arts'ta Yaratıcı Yazarlık üzerine yüksek lisansını tamamladı. 2011'den itibaren Evergreen State College ve Goddard College' da yazarlık ve medya sanatları konularında ders vermeye başladı. Edebiyat, film, video sanatları, dijital fotoğrafçılık gibi alanlardaki çalışmalarıyla çok sayıda ödül alan sanatçının yapıtları arasında deneysel kısa romanı *The Accident: An Account* (Spuyten Duyvil, 2020); yirmi bir haftalık bir grup terapi seansını kaydettiği filmi *Group* (M Freeman ile birlikte, 2002); anlatı, sözcükler ve kayıp üzerine disiplinlerarası bir sorgulama olan "Redaksiyon Projesi" (2016) ile "Görünmez Mürekkep: Tazminatlar" (2017) ve "Görünmez Mürekkep: Evsizler" (2018) adlı sahaya özel çalışmalar sayılabilir.

Sonsuza Dek Sürüyor, Derken Bitiyor romanıyla 2024 Ursula K. Le Guin Kurgu Ödülü'nün yanı sıra 2022 Roman Ödülü'nü (The Novel Prize) ve 2025 Pasifik Kuzeybatı Kitap Ödülü'nü alan de Marcken, eşi sanatçı M Freeman ile birlikte Salish Denizi'nin güney ucundaki Amerika Yerlisi Kıyı Salish halkının topraklarında yaşıyor ve kurucularından olduğu bağımsız yayınevi The 3rd Thing'de editör olarak çalışıyor.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 43544

Metis Edebiyat
SONSUZA DEK SÜRÜYOR
DERKEN BİTİYOR
Anne de Marcken

İngilizce Orijinal Basımı:
It Lasts Forever and Then It's Over

© Anne de Marcken, 2024

Bu kitabın hiçbir kısmı yayıncının
yazılı izni olmaksızın kopyalanamaz.

Anatolialit Ajans, İstanbul aracılığıyla
New Directions ile yapılan sözleşme
temelinde yayımlanmıştır.

© Metis Yayınları, 2024
Çeviri Eser © Nesrin Demiryontan, 2025

İlk Basım: Mart 2025

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Emine Bora

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 44865

ISBN-13: 978-605-316-411-1

Eserin bütünüyle ya da kısmen fotokopisinin çekilmesi, mekanik ya da elektronik araçlarla çoğaltılması, kopyalanarak internette ya da herhangi bir veri saklama cihazında bulundurulması, 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun hükümlerine aykırıdır ve hak sahiplerinin maddi ve manevi haklarının çiğnenmesi anlamına geldiği için suç oluşturmaktadır.

ANNE DE MARCKEN

SONSUZA DEK SÜRÜYOR DERKEN BİTİYOR

Çeviren:
NESRİN DEMİRYONTAN

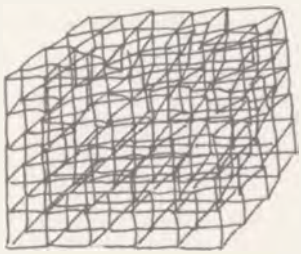

metis

Sen *olmasa, o belirsiz, ayrım*
gözetmeyen ve kapsamlı zamir olmasa,
mahvolur, yıkılırız.

– Judith Butler[1]

M'ye

Bölüm 1

Hikâyeler anlatan hikâyeleriz biz, hiçiz.

– Fernando Pessoa[2]

BUGÜN sol kolumu kaybettim. Omzumdan kopuverdi. Janice 2 kolu alıp otele geri götürdü. Dengemi sandığım kadar etkilemedi bu. Saçını kestirmek gibi bir şeymiş. Geriye kalan uzuvlarımın etrafında hava bir farklı hareket ediyor. Art arda bir yenilenme ve azalma duygusu da var – özgür ben, ölemeyen ben, bakmayın bana.

Hiç yaşayan bir Janice tanımamıştım ama şimdi üç Janice birden tanıyorum, ne tuhaf değil mi?

~

Bütün gün yataktan çıkmadım. Sağ tarafıma yatarsam, sanki hâlâ kopmamış gibi kolu dengede tutabiliyorum. Ya da o senin kolunmuş ve sen yatakta benimleymişsin gibi yapabiliyorum. Kumullara bir battaniye götürüp birlikte sarınmamız geliyor aklıma. Saçlarımızda ve gözlerimizde kumlarla uyanmamız. Gökyüzü kadar engin okyanusun sesi. Uykuyu özlüyorum. Seni özlüyorum.

~

Mitchem durumumu yadsıdığımı söylüyor. Depresyonda olduğumu çünkü merak etmek yerine kayıp duygusuna kapıldığımı. "Yeni varoluşunu kucakla," diyor. Kendimi tek kolla bunu yapmaya çalışırken hayal ediyorum.

Hayattayken dünyanın sonu hakkında kefarete benzer bir şey hayal ederdim. Bir çeşit arınma olacağını düşünürdüm. Ya da en azından bir basitleşme. Eksiltme yoluyla ıslah. Boş şehirleri, doğanın kendini yenilediği toprakları gözümde canlandırırdım.

O, gelecekti. Buysa şimdi.

Dünyanın sonu aynen hatırladığın gibi görünüyor. Kıyameti gözünde canlandırmaya çalışma. Her şey aynı.

~

Mitchem, depresyondayken ufak tefek, sıradan işler yapmanın önemli olduğunu söylüyor. Bütün gün başka bir şey yapmasam bile yatağımı toplamam lazımmış. Bu sabah içeri girip perdeleri açtı. Tepemde dikildi, pencerenin arkadan aydınlattığı, yarımayı andıran kafasıyla. Kolu atılı olduğu döşemenin üzerinden aldı ve sanki açıklamam gereken bir şeymiş gibi bana uzattı. "Önemli bir kayıp yaşıyorsun," dedi. "O yalnızca kolun değil," dedi. "Hayatının yasını tutuyorsun," dedi. Penisini kopardığından beri kendisi Bay Bilge. Gidince perdeleri yeniden kapadım. Işıkların sürekli açık durduğu holden kapımın altına bir ışıltı süzülüyor.

~

Dün Mitchem lobide vaaz verdi. Bugün çatıda boy gösteriyor. Odaların birinden getirilen bir sehpanın üzerine çıkmış. Sonra Bob'un peşinde dolandığını gördüm, Mitchem'ınkine benzer bir panço yağmurluk giymişti. Eyvah.

~

Kol için bir askı yapmaya çalıştım. Fazla ağır. Ceset gibi ağır. Ha ha.

~

Bugün manşetleri düğmeli bir gömlek buldum. Kırmızı. Kolu içine sokuşturdum ve gömleği giyip düğmeleri iliklediim. Oturmadı. Çıplak kol dirseğe kadar dışarı kayıp önüme sarkıyor. Yerinden çıkmış bir manken kolu gibi. Yenin içinde dönüp duruyor ve yan tarafıma dirsek atıyor. Onu böyle görmek tuhaf. Elim. Bileğim. Tırnaklarım.

~

Duman halicin üstüne çöküyor. Gün doğumları ve gün batımları donuk ve tehditkâr. Dolunay koyu kırmızı. Otelin içi bile puslu. Uzun koridorların sonundaki mat demir rengi çıkış işaretleri ironik. Kontrolden çıkmış yangın, karşı ateş, hava bombardımanı. Neresinden bakarsan bak, bizim başlattığımız bir yangın.

Mitchem bu akşam yine çatıda vaaz verdi. Yalnızca ölemeyenler hayatın anlamını gerçekten anlar, dedi. Anlam yoktur, dedi. Bob oradaydı. Anlaşılan terfi etmiş. Şimdi sehpayı ortalıkta dolaştırıyor ve Mitchem sehpanın üstündeyken yakınına oturuyor. Hangisi önce gelir, inanan mı, din mi? Şimdi ötekiler de boy gösteriyor. Ne kadar tuhaf olduğunu anlatamam. Biri ellerini havaya kaldırıyor, sonra ötekiler de aynısını yapıyor. Biri inliyor, ötekiler de inliyor. Nereye varacağını tahmin edebilirsin. Bir diriliş muhabbeti dönüyor.

~

Bir şey daha var, çoğumuz kim olduğumuzu hatırlayamıyoruz... geçmişte... şimdi. Kendi kendimiz için karakter oyuncularıyız; tanıdığımız ama adını çıkaramadığımız insanlar.

Bazı otel sakinlerinin bayağı canını sıkıyor bu. Basit bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi sıkıntılı, dalgın görünüyorlar her zaman. Birbirlerine yapışıyorlar. Birlikte oturup art arda isimler sıralıyorlar ve kendi isimlerini duyarlarsa hatırlayacaklarını umuyorlar. Duvarlara, asansöre, çatıdaki havalandırma ünitesine, toza isimler yazıyorlar; toza, toza, her şeyi kaplayan toza. Kendine bir isim alabilirsin. Bir ismi başkasına bırakabilirsin. Ama zaten başkası kullanıyorken Janice ismini seçmek niye? Ve kim Bob ismini seçer?

~

Carlos isimlerin en sıradan ritüel olduğunu söylüyor. Bizi birbirimize ve insanlığa bağlayan "küçük dualar" diyor. Bana bir hikâye anlatıyor: Çocukken en sevdiği oyuncak küçük bir

kamyonmuş. Ailesinin çiftliğindeki kamyon gibi. Onu her zaman cebinde saklarmış. Metal kamyonun sert siyah kauçuktan hareketli tekerlekleri varmış, ön camın ve pencerelerin yerinde boşluklar. Yeşilmiş ama boyanın döküldüğü yerlerden donuk gri metal görünüyormuş. Etrafta dolaşırken kamyonu cebinden çıkarıp parmaklıklar boyunca, duvarların üstünde yürütürmüş. Vücudunun üzerinde yürütürmüş, kolundan yukarı doğru, yüzünde; tekerleklerin dokunuşundan hoşlanırmış. Evin arka tarafındaki çiçek bahçesine bir yol sistemi yapmış. Gizlice kâğıttan kendi suretini yapıp kamyonun içine koymuş. Nereye gittiği hakkında hikâyeler uydururmuş. Kamyonun arkasına ot koyup, gerçek hayatta olduğu gibi babasıyla birlikte sığırlara saman taşıdığını düşünürmüş ama hayalinde kamyonu süren kendisiymiş. Erkek kardeşinin doğduğu ve annesinin öldüğü sene sekiz yaşındaymış. Kamyonu bir çorabın içine sokmuş ve gömmüş. Uzun süre kamyon aklına gelmemiş. Onu nereye gömdüğünü hâlâ hatırlamıyor. Ama kamyonun da, her şeyin değişmesinden önceki zamanın da orada olduğunu biliyor. İsimlerimizin bu şekilde iş gördüğünü söylüyor.

"Ama senin adın Carlos değil," diyorum.

"Carlos, ismime verdiğim isim," diyor.

"Tıpkı bir Carlos gibi görünüyorsun," diyorum.

~

Sormadım ama Marguerite'in Marguerite'in gerçek ismi olmadığını sanıyorum. Böyle bir ismi insan ancak Fransızca dersi için seçer. Benimki Genevieve'di. Bunu hatırlıyorum ama gerçek ismimi hatırlamıyorum. İsmimi özlemiyorum,

yerine başkasını koyma zahmetine de girmiyorum. Senin ismini özlüyorum. Üzgünüm ama onu da unuttum. İsmini duvarlarda aramıyorum. Onu okuduğum halde önünden geçip giderek bir sonraki isme yönelebileceğim düşüncesi korkunç geliyor. Seninle başka bir hayatta karşılaşıp seni tanıyamamak gibi.

~

Marguerite kır saçlarını iki uzun örgü yapıp başının etrafına taç gibi doluyor, içine ıvır zıvır sokuşturuyor. Tüyler. Bir kalem. Poşet telleri. Bir Barbie kolu. Ona Anton'dan, esas oyun kurucudan ve senin nasıl baban gibi araba sürdüğünden söz ediyorum. Lafı uzattıkça uzatmama ses etmiyor. Sanırım kendi düşünceleriyle meşgul.

Bazı otel sakinleri diğerlerinden daha iyi hikâye anlatıyor. Bazıları eğlenceli. Kimilerinin daha ilginç hayatları olmuş. Hayatlarını diğerlerinden daha iyi hatırlıyorlar. Bir şeyler uyduruyorlar. Bazen bir konu seçip sadece liste yapıyoruz. İlk işler. Evler. Ebeveynler. Yiyecekler. Blake adında biri aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatıyor. Aslında bir hikâye bile değil, bir paket üzümlü çiklet çalmasıyla ilgili bir şey. Alison adında bir başkası *Moonstruck*'ın* bütün repliklerini hatırlıyor. *Hadi biri fıkra anlatsın. Bu adam dua mı ediyor? Bunu kanlı yiyeceksin, kansızlığa iyi gelir.* Dün bana dedi ki "Benim *elim nerede?* Benim *gelinim nerede?*"

Başka sakinlerin hikâyelerini kendi hikâyelerimle karıştırmaktan korkuyorum. Çilekli dondurma sever miydim?

---

* Türkçeye "Ay Çarpması" olarak çevrilen dizi. –*ç.n.*

Ed'in bacağı büyüklüğünde bir kabak yetiştirdim mi? Yeşil bir oyuncak kamyonum var mıydı?

Eğer bir gün adını hatırlarsam, gerçekten senin adın olduğunu nereden bileceğim?

~

Kırmızı gömleği bulduğumu söyledim. Öldürüp yediğim bir adamın üstünden aldım demek istiyorum. Sana nasıl öldürdüğümü anlatmayacağım. Nasıl yediğimi. Kendimi senin düşüneceklerinden korumak istiyorum. Ölü olan senin.

Eskiden öldürmek istemediğim şeyi yememek gibi bir kuralım vardı. Et yiyenlere şöyle derdim, "Ancak bir ineği yiyecek kadar acıkırsam, onu öldürmek isteyebilirim." Pragmatik bir ahlaktı. Ki bu da ahlak olmuyor. Bir natüropat kan grubuma bakarak bana et yemem gerektiğini söyledi. Adı neydi? Neyse, artık et yiyiciyim. Ve açlık hakkında daha önce bilmediğim şeylerin kitabını yazabilirim.

Doğrusu, kuralın özü, tekil bir hayvanın yaşama isteğinin ifadesini ne ölçüde yadsıyabildiğimle ilgiliydi; ki bu da hayvanın gerek tekilliğini gerekse acısını bana ne denli etkili biçimde ilettiğiyle doğrudan bağlantılıydı. Bir tencere dolusu küçük Manila deniz tarağını buharda pişirdiğim zaman, onların varoluş krizinin belirtileri (sanırım korkularının demek fazla ileri gitmek olur) yeterince genelleşmiş ve anlaşılmazdı ki onları görmezden gelebiliyordum. Edimlerime ilişkin gerçeği ve sonuçlarını kendimden gizleyebiliyordum.

Kırmızı gömlekli adamı bir deniz tarağı kadar dert etmedim. Yine de onu soymak tuhaftı. Mahrem. Gömleğin düğmelerini açmak. Kollarını yenlerinden çıkarmak. Uyuyan bir

çocuğu soymak gibi. Çekinerek. Üstüne titreyerek. Çilli cildi. Diyafram boşluğu. Meme uçları. Kollarından birinin iç tarafında mor bir yara izi vardı; bir zamanlar saç maşasıyla yaktığım yer gibi uzun ve ince.

Et sözcüğünü kullanmaktan hoşlanmıyorum çünkü fazla asli ve evrensel bir tınısı var. Sanki o adam ve ben daha büyük bir şeyin parçasıymışız gibi; kökleri karanlık tarih öncesine uzanan, başka aktörlerin bizden miras alıp üstleneceği rolleri oynayan aktörlermişiz gibi. Aktörün de rolün de pek bir bütünlüğü ya da açıklanabilir yanı yok. Ritüelin yaptığı şey bu işte. Bizi bağışlıyor. Avutuyor. Bizi öylesine geniş ve tarifsiz bir bağlama yerleştiriyor ki onu hakikatle karıştırabiliyoruz çünkü kişisel değil, çünkü bir kökeni var ve çünkü kavrayabileceğimiz şeylerin ta sınırlarına –ama sadece sınırlarına– dek uzanıyor.

En iyisi bacağını yediğimi ama ayağını bıraktığımı söylemekle yetineyim. Kemikleri pembemsi maviydi.

~

Marguerite, Carlos ve ben bugün haliçte yüzmeye gittik. Aslında suda yürüdük ama suyun tamamen içindeydik. Suyun içinde de altında da yürüyebiliyoruz. Çocukken böyle bir rüyam vardı, dipte dolaştığımı ve okyanusu sanki yoğun bir havaymış gibi içime çektiğimi görürdüm. Denizanası zamanı. Soluk gündüz aylarından oluşan bir galaksi gibi etrafımızda zonklayıp durdular. Belki de Mitchem güzellik konusunda haklı. Güzelliğin varlığını sürdürdüğünü çünkü az sayıda gerçek şeyden biri olduğunu söylüyor. Güzellik. Rüyalar. Can sıkıntısı. Açlık. Her şeyden çok açlık.

~

Belki de şimdiki benle o zamanki ben arasındaki temel fark korkuya tahammülüm. Sanırım bunun acıyı soyutlamakla ilgisi var. Fiziksel acı. Duygusal acı. Başkalarının acısı. Benim acım. İrkilme duygusu hâlâ var. Sanırım acının kendisi de orada bir yerlerde. Ama tutsak. Minik, görünmez, kıyamet geçirmez bir çekirdeğin içine hapsedilmiş. Atomaltı bir böceğin her birimizin merkezine yerleştirilmiş minik, yarı saydam yumurtası. Ölüp gittiğimiz zaman, eğer bir gün öleceksek, bizden geriye kalacak olan şey bu. Fosilleşmiş acı. Karbon değil. Tüm acıların çökeleceği bir acı katmanı olacak. Acı kayacı. Acı damarları. Gözyaşlarından, iç çekmelerden, hıçkırıklardan, inlemelerden, korkunç çığlıklardan oluşan kuvars bağları. Artık yaşayan kimse kalmadığında acı belki gerçek bir değere sahip olacak. Acı piyasasını acı enflasyonu yönlendirecek. Altın avcıları gibi acı avcıları olacak, kederi elekten geçirecekler. Hidrolik acı kırıcılar. Acı santrifüjleri. Acının kabuğunu çatlatıp gizli yapısını açığa çıkarmak ve kaybolan insanlığımızın minik, zar kanatlı soluğunu serbest bırakmak için dev bir acı çarpıştırıcısı inşa edeceğiz. İnsanlık. O sözcük.

Belki de canlıları acılarına ulaşmak için öldürüyoruz. Ya da kendi acımıza.

~

Golemleri düşünüyordum. Bir golem gibi olduğumu düşünüyordum. Şimdi kendimi bir hayvandan çok toprak gibi his-

sediyorum. Canlı bir şey gibi görünen ve davranan çamur, değnekler ve paçavralar. Şöyle düşündüm: Ama aslında daha çok bir baykuş kusmuğu gibiyim. Yürüyen ve konuşan, kemikli, tüylü, kusularak çıkarılmış bir dışkı. Ama sonra bu kendi kendime yaptığım bir şakadan ibaret kalmadı. Bir düşünce haline geldi. Bir gece yarısı düşüncesi. Artık bütün düşüncelerim gece yarısı düşünceleri. Tamamen berrak ve tamamen kusurlu. Upuzun, uykusuz bir gece geçiriyorum. Ölüm anlamına gelen o sonsuz uykunun tam tersi. Aklıma kendime yeni bir kol yapma fikri geldi. Baykuş kusmuğundan bir kol. Çamur ve kıl. Seni uyandırıp söylermiş gibi yaptım. Yüksek sesle şöyle dedim: "Sakın unutturma; baykuş kusmukları."

~

Bu hikâyeyi sana daha önce anlattım ama yine anlatacağım. Çocukken, annem ağılda çalıştığı zamanlar bütün günü bir at gibi geçirirdim. Tahıl ambarından şeker pekmezine batırılmış yulaf yerdim. Yalaklardan su içerdim. Koştuğum zaman dörtnala giderdim. Ormanın kenarında uygun boyda iki değnek bulup ellerimle ön bacakların yerine koyardım. Değnekler kendimi bir at gibi görmeme, hissetmeme yardımcı olurdu. Kendimi bir insan gibi görmemi, hissetmemi sağlayan şey, insan şeklinde olmam. Kol olmayınca bu çok daha zor. Burada olsaydın, "karşılaşsaydık yine de sana âşık olurdum," derdin. "At olduğun zaman bile," derdin. "Şimdi bile," derdin. Şimdi bile bana âşık olurdun.

~

Aynı hikâyeleri sanki yeni hatırlamışız gibi birbirimize yeniden anlatmamızı özledim. Zaten bildiğimiz ayrıntılara girmek için sorular sorarak işbirliği yapmamızı da. Sanırım böylece değiştiğimizde bile birbirimizi hâlâ tanıyor oluyorduk. Tıpkı deri değiştirdiği zaman bile bir yılanın aynı yılan olması gibi. Ama artık hikâyelerden ibaretiz. Sen. Ben. Hepimiz. Kendimizin sinir bozucu kabuğuyuz sadece. Mitchem bunun üstünlüğümüzün başka bir yönü olduğunu söylüyor; çünkü biz aynı anda hem yaratan hem yaratılanmışız.

~

Hiçbir şeyin değişmediğini söylemek tam olarak doğru değil. Her şey daha uzak. Ve daha sessiz. Ve sessizlik daha boş. Geceleri sokaklarda yürürken bu özellikle dikkat çekici. Şeylerin oturduğunu duyabiliyorsun, eski bir evin nasıl oturduğunu. Çatırdayarak, patırdayarak. Bazı binalar inşa edildikleri dolgunun üzerinde yan yatıyor. Duvarlar bel veriyor. Kapılar sıkışıp kalıyor. Bazen bir pencere aniden gıcırdıyor. Kemiğin kemiğe sürtünme sesi. Ya da cam çerçevesinden düşüyor. Sonunda mağaza cephelerinin oyuğumsu görüntüsünün bütün camlarının kırılmış olmasından kaynaklandığını fark ediyorsun. Asfalt katmanları yer yer ayrılıp kaymış, altından eski tuğla kaldırımlar görünüyor. Bu bende hiç bilmediğim bir şeye özlem uyandırıyor.

Bir de ay hep dolunay.

~

Kolla birlikte kıyıya indim, kazların otlayıp sıçtığı çimenlikle su arasındaki ince sahil şeridinde oturuyorum. Ortaya bir köpek çıkıyor ve kolun etrafını kokluyor. Derken köpek köpekliğini yapıyor; dayanamayıp kolu yuvarlamaya başlıyor. O kadar kızıyorum ki. Ayağa kalkıp ona bağırıyorum. Kolu alıp onunla köpeğe vuruyorum ve bağırıyorum, "Kötü köpek. Hayır. Hayır." Gülünç. "Defol buradan. Evine git." Kolumu salam gibi tutup ona doğru sallarken son derece ciddiyim. Köpeğin yüzünde şu malum ifade var; hani zaafından utanmış ama eline fırsat geçerse yine yapmaya kararlıymış gibi. Koku yüzünden herhalde. Karşı konulamaz.

Bu da çürüme sorununu gündeme getiriyor. Nasıl bir yaşamsal gücüm olduğu, bu gücün ne kadar bütünlüğe sahip olduğu ya da genel olarak nasıl dağıldığıyla ilgili daha büyük sorunu da tabii. Kolumla ilişkili parçam öldü mü? O da çürüyor mu? Ben ölemezken kolum neden ölü?

Otele dönerken sokakta ölü bir karga buldum.

~

Karga hakkında söylenecek başka şeyler de var ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Neden zor olduğunu bilmiyorum. İtiraf gibi. Nasıl itiraf edersin? Kargayı sakladım. Artık bende. Onu istedim. Yemek için değil. Ama müthiş istedim onu. Cinsel bir şey değil ama onun gibi. O kadar güçlüydü. Ve müthiş görünüyordu. Senin olmayan bir şeyi istediğini fark ettiğin an. Kendine ona sahip olma iznini verdiğin an. Onu, yani kargayı odama götürüp üstüne uzandım, göğsümün altında onunla. Üzerine uzanıverdim. Eğer canlı olsaydım, kal-

bim tam karganın benimle halı arasına sıkıştığı yerde atardı. Hâlâ siyah tüylerini düşünüyorum. İnce bacaklarını ve sıkılmış pençelerini. Şimdi onları düşünüyorum. Kargayı iki elimle birden tutmak istiyorum ve yalnızca bir elim var, her şeyle ilgili bütün hakikat de bu gibi görünüyor.

~

Bugün kolu yaktık. Birlikte bir sal çattık ve kolu üstüne yerleştirdik. Janice 2'nin serçeparmağını da koyduk. Kavdan küçük bir yuvanın içinde. Onları ateşe verdik ve alacakaranlıkta halice ittik kahramanlar gibi. Elveda kol. Elveda serçeparmağı. Mitchem gidenlerin ardından birkaç söz söyledi. Ritüel konusunda anlaşamıyoruz. O, ritüelin temel önemde olduğunu söylüyor. Penisinin hatırasını onurlandırmak için ne yaptığını sormadım.

Sonra Carlos'un sigaralarından birini içer gibi yaptım. Soğuk sabahlarda okul otobüsünü beklerken Bic marka bir kalem tüttürürdüm. Soluğum dumanmış gibi yapardım. Şimdi soluğum solukmuş gibi yapıyorum.

~

Karga için bir yer oydum. İçimde. Kaburgamın altında. Onu kırmızı gömleğin kollarından birine sardım ve oraya koydum. Küçük kırmızı mumya. İçimde bir karga var ve bunu kimse bilemez. Onu her an hissedebiliyorum. Geceleyin bütün bir gökyüzü ve tüm yıldızlar gibi, hayal edebileceğin bütün güzel sesler gibi. Aşırı heyecandan uyuyamamak gibi. On iki yaşındayken dışarıda yağmurun altında elbiselerimi çıkarıp

atmam gibi. Vahşi. Kız çocuğu. Her bir sıradan anda ulaşılması mümkün olan aykırılığa birden uyanan. Mevcut durumumun sunduğu imkânlar şimdiye dek aklıma gelmemişti. Özgürlük. Göğsümde bir karga var.

Bölüm 2

Benim için yalnızca iki alternatif var:
yutmak ya da kurtulmak.

– Susan Howe[3]

İÇİMDE siyah tüylü bir şey var. Sanki tüm hayatım boyunca orada olmasını istemişim. Ya da yeri oradaymış sanki. Orada olma imkânı.

Şeylere dair düşünceler, şeylere dair duygular, şeylerin kendileri haline geliyor. Aya baktığım zaman, bana dönüp konuşmasını bekliyorum. Her metafor kendini, başından beri orada olan şey gibi sunuyor.

Göğsümdeki duyguyu bir karga olarak betimleyebilirdim. Artık duygu şey oldu. Çürümeyen etimin içinde çürüyen sımsıkı sarılmış tüylü şey.

Bir otel, bir zamanlar beden için, araf için, herhangi bir geçici durum için metafor olmuş olabilir. Sesi emen koridorlar. Kısa tüylü halının tekrarlayan deseni. Aplikler. Kokusu bir yerlerden tanıdık gelen yankılı acil çıkış merdivenleri. Kapanan kapıların sesi. Plastik buz kovaları. Hırsızlığı önlemek için kancasız askılar. Kimsenin hiç kullanmadığı çekmeceler. Mükemmel. Oysa şimdi gerçekten buradayız, hiçbirimiz ne zaman giriş yaptığımızdan ya da bu bagajın gerçekten bize mi ait olduğundan emin değiliz.

Ve tabii biz. Bir zamanlar zombiler madde bağımlılarıydı, televizyon izleyicileriydi, video oyunu düşkünleriydi. Artık zombiler zombi. Tüketiciler tüketici.

~

Bir şeyler kayıp değişiyor ve bir ses çıkarıyor. *Kayış*. Zorunlu bir ayarlamanın sesi, itilerek yerine oturtulan bir şeyin sesi.

~

İkide bir gömleğimin altını yoklayıp karga hâlâ orada mı, hâlâ saklı mı diye bakmaktan vazgeçmem lazım.

Onu içimde tutmak için göğsüme sarmaya karar veriyorum. Janice 2'nin odasındaki küçük valizden ödünç aldığım bir tırnak makasının yardımıyla ve bir dizi sorunun üstesinden gelerek, odamdaki ikinci yatağın üst çarşafından büyük bir sargı bezi yığını oluşturuyorum, sonra bu güzel fikri tek kolla gerçekleştirmenin imkânsız olduğunu fark ediyorum.

Marguerite'i çatıda buluyorum. "Yardımına ihtiyacım var," diyorum. Odama dönüyoruz.

Şaşırmış görünmüyor ve soru sormuyor. Çarşaf sargılardan birinin serbest ucunu göğüs kemiğime bastırıyor. "Bunu burada tut," diyor. Dediğini yapıyorum, o da şeritleri art arda göğsüme doluyor, göğüslerimi bastırarak sıkıca sarıyor. Bir yara bandı nasıl iyi hissettirirse bu da öyle iyi hissettiriyor. Güvenli.

Gömleğimi yeniden giyiyorum ve aynada kendimi kontrol ediyorum. Şüphe uyandıracak kadar hantal ve biçimsiz

göründüğümü düşünüyorum. Yine Janice 2'nin odasına gidiyorum. Tırnak makasını yerine bırakıyorum ve yatağının ucundaki bagaj enkazının üzerindeki valizi karıştırıyorum. İçinden kapüşonlu bir eşofman üstü alıp odama dönüyorum. Pembe ve üstünde yapay elmaslarla "Juicy" yazıyor ama iyi durumda ve bol.

Marguerite bir şey demiyor. "Seçeneklerim sınırlıydı," diyorum.

~

Bugün Bob bütün katları dolaşıp kapıları çalarak, hepimize Mitchem'ın diriliş törenini hatırlattı. "Selamet. Akçaağaç odası. Öğleden sonra beş. Bugün ve her gün." Tekrar tekrar. Aynı bilgilerin yazılı olduğu el ilanları dağıttı. Şu anda koridorlar bunlarla dolu.

Marguerite ilgilenmiyor. "Diriliş," diyor, bu her şeyi anlatıyormuş gibi. Belki de anlatıyor. Diğer taraftan ele alınacak olursa (eğer diğer tarafımda da elim olsaydı), diriliş, öldürmekle yemek arasında yapılacak bir şey. Tekdüze zaman en kötüsü. Artık üç gün süren günler yok.

Marguerite'e üç gün süren günlerden bahsediyorum. Sonuncusu geçen yazdan önceki yazdı diye hatırlıyorum. Akşam bir parti veriyorduk, arılar yoncalara gelmeden önce çimleri biçmek ve herkese yetecek sandalye olsun diye ahşap katlanır sandalyelerden birini tamir etmek için erkenden kalkmak zorunda kalmıştım. Sen temizlik yaptın, ben de yemek pişirdim. Herkes gittikten sonra, çok geç olmasına rağmen "Madam Secretary"nin bir bölümünü izledik; Dalai Lama'nın ölümünün (pankreas kanseri), ABD, Çin ve Hindistan arasın-

daki bir iklim sözleşmesini bozma tehdidi yarattığı bölüm. Ama sonra Amerikalı çocuğun, Dalai Lama Hazretleri'nin sonraki reenkarnasyonu olmadığı ortaya çıktı ve Hindistan'a güneş enerjisi sübvansiyonları için bazı tavizlerin verilmesiyle işler tatlıya bağlandı. O sezonun tümü kötüydü. Replik kisvesi altında izahat bombardımanı. Ama o bölümün son sahnesi etkileyiciydi. Rahiplerin kum mandalasını yok etmeleri.* Sonra ben sigara içerken dışarıda bana eşlik ettin. O gece neredeyse tam bir dolunay vardı. Sen pembe göründüğünü söyledin, ben turuncu dedim. Sen yukarı çıkıp yattın, ben dışarıda mangalın yanında unutulmuş bir tencereyi yıkadım. Kediyi alıp yukarı çıktığımda, kendi ışığını söndürmüştün ama benimkini açık bırakmıştın ve bardağıma su koymuştun. Gözlerimi açık tutamaz hale gelene kadar bir çapraz bulmacayla uğraştım.

Artık üç gün süren günler yok. O bereket duygusu aşırılığa ya da kıtlığa değil, sonluluğa ve bir çeşit tasarrufa dayanıyordu. Bir gün içinde sadece çok az zaman olmasıyla, yine de ancak yetecek olandan daha çok zaman olmasıyla ve tek bir ânı boşa harcamadan her zerresini kullanmakla ilgiliydi. Ama ölememek, savurgan olmak, daimi olmak demek. Ay her zaman dolunay. Uyumadan rüya görüyoruz. Toprağa dönmeyi reddediyoruz. Açlık aman vermiyor.

~

* Renkli kumlardan oluşan mandalaların yapılışını ve yok edilişini içeren bir Tibet Budizmi geleneği. Tamamlandıktan sonra, mandalanın ayinle yok edilmesi Budizmin fiziksel yaşamın geçiciliği inancını simgeler. –*ç.n.*

Akçaağaç odası, ikinci kattaki iki konferans salonundan daha geniş olanı. Bir düzine kadar otel sakini ortalıkta dikiliyor. Birkaçı duvarların önünde oturuyor. Çoğu da uyuma numarası yapan aksiyon figürleri gibi koyu yeşil halıya sırtüstü uzanmış, bacaklar düz, kollar bitişik, sanki orada büyüleyici bir şey varmış gibi gözlerini yüksek tavana dikmişler. Duvarlar leylak rengi kumaşla kaplı ve bir tarafta dikey panjurları olan uzun pencereler var, panjurların bazı yerleri doğru düzgün kapanmadığı için akşamüstü güneşinin parlak ışık şeritleri odayı dilimlere ayırıyor.

Bob, Mithchem'ın sehpasını taşıyarak göze çarpmayan bir yan kapıdan içeri giriyor. Sehpayı odanın ön tarafına koyup yanında duruyor. Mitchem, tam olarak doğru ânı bekledikten sonra, elleri arkasında, uzun adımlarla içeri giriyor. Sehpanın üzerine çıkıyor. Kısa pantolonunun üzerine her zamanki şeffaf panço yağmurluğunu giymiş. Hasarlı başını beyaz bir eşarpla sarmış; ön tarafına iğnelenmiş altın broş olmasa türbandan çok sargı bezi gibi görünebilirdi.

"Sadece bildiklerimi paylaşabilirim." Konuşmaya o kadar ani ve yüksek sesle başlıyor ki irkiliyorum. Yerde uzanan otel sakinleri bile dikkat kesiliyor. "Söylediklerimin anlamı açık olmayabilir. Bunun önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok. Benim anlamım. Sizin anlamınız. Anlamın önemi yok. Sadece açlık."

Aynı anda hem uyanık hem de yorgun hissediyorum. Etrafa bakınıp Carlos'u ve Marguerite'i arıyorum.

"Buraya hepimiz aynı yerden geldik." Duvarlara, pencerelere işaret ediyor. "Buraya hayattan geldik. İç karartıcı ve amaçsız bir dünyadan, belirsizliğin ve kendini kandırmanın dünyasından, merhamet kılığındaki şiddetin, düzen maskesi

altında gizlenen açgözlülüğün dünyasından. Rütbelerin, sınıfların ve ırkların dünyası. Hayat. Korkunun tükettiği bir dünya. Tek avuntusu tanrı ve bilim fantezileri olan korkunç bir dünya. Hayat. O dünyayı reddediyoruz. Hayatı reddediyoruz. Adaletsizliklerine sırtımızı dönüyoruz. Bayağılıklarına. Sanrılarına. Yeni bir dünya yarattık! Ona, bu yeni dünyaya ne isim vereceğiz?"

Bu soruya yanıt vermemizin beklendiği başta açık değil. Bob yardıma hazır. Bir adım öne çıkıyor ve içinde talim çavuşu olan bir filmden fırlamış talim çavuşu gibi yüksek sesle tekrarlıyor: "Bu yeni dünyaya ne isim vereceğiz?" Sonra yine bir adım geri çekiliyor.

Biraz uzağımda bağdaş kurarak oturan bisiklet kasklı zayıf adam ayağa kalkıyor, "Ölülerin dünyası mı?"

Bob, doğru yanıtın bu olup olmadığını anlamaya çalışır gibi Mitchem'a bakıyor. Mitchem bisiklet kasklı adamı işaret ediyor. "Hayır!" Sesi çatlayarak kulak tırmalayan bir feryada dönüşüyor. Adam yerine oturuyor. Mitchem anlayışsızlığın bu kadarından hayrete düşmüş gibi türbanlı başını sallıyor. Ben hiçbir şey söylemediğim için kendi hesabıma memnunum.

Mitchem sakinleşerek yine "Hayır," diyor. "Ölülerin dünyası değil. Ölülerin dünyası solucanların ve karanlığın dünyasıdır." Mitchem'ın ne kadar genç olduğunu... eskiden... şimdi... ne kadar genç olduğunu ilk kez fark ediyorum. Muhtemelen yirmi yaşındayken kırkında filan gösteren o adamlardan. Devam ediyor. Sesi yükseliyor. "Ölülerin dünyası açlığın olmadığı bir yerdir. Sizin dünyanız öyle mi? Sizin dünyanız açlığın olmadığı bir yer mi?"

Kimse bir şey demiyor.

Mitchem Bob'a bir göz atıyor. Bob başını sallıyor. Mitchem dönüp yine bize bakıyor. Birden pançosunun içinde yorgun gözüküyor, kapanmış bir şemsiye gibi. "Karanlığın dünyasında mı yaşıyorsunuz?" Pencereleri işaret ediyor. Hepimiz bakıyoruz. Aradığı yanıt panjurlardaymış gibi görünmüyor. "Hayır," diyor. "Siz karanlıkta yaşamıyorsunuz."

Birkaç çekingen ses zayıf bir onay veriyor.

"Hayatınızda açlık yok mu?" Kimileri mırıldanıyor, kimileri başını sallıyor. "Yok mu? Gerçekten soruyorum."

Arka taraflardan biri, var diyor. Mitchem Bob'a bir göz atıyor.

Bob soruyu bizim için tekrarlıyor. "Hayatınızda açlık yok mu?"

Birkaç otel sakini daha katılıyor. Mitchem başını geriye atıp soruyu tavana haykırıyor. "Hayatınızda açlık yok mu?"

"Var!" Birkaç sakin ayağa kalkıyor.

"Öyleyse ölülerin dünyasında yaşamıyorsunuz!"

Biri bağırıyor, "Ölülerin canı cehenneme!"

Birileri daha içeri girerken fark ettirmeden sıvışıyorum. Marguerite'i çatıda buluyorum. Özete ihtiyacı olmadığını söylüyor. Bunun yerine ona "Madam Secretary" hakkında bir şeyler daha anlatıyorum. Téa Leoni'nin dizideki kocası gerçek hayatta da kocası. Dizide dindar bir akademisyeni (ve CIA casus eğiticisini) oynuyor. Burada olsaydı harekete geçen kült dinamiklerini açıklayabilirdi. Yazarın, uluslararası siyasetle ilgili bir diziye tanrıbilim ve felsefe hakkında fikir yürütebilen bir karakteri dahil etme kararı konusunda düşüncelere dalıyorum. Tabii ki uluslararası siyasetle ilgili bir dizi değildi aslında, daha çok idealizmle pragmatizmin ilişkisi hakkındaydı. Dışişleri bakanının ofisi, açgözlülüğün ve ma-

çoluğun neden olduğu bir dizi ahlaki kriz için dramatik bir yapıdan ibaretti. Bu krizler her zaman, samimi politik tavizden, ekonomik sindirmeden, gece boyu yenen yemeklerin artıklarından ve şanstan oluşan bir karışımla çözülüyordu. Her bölümde aynıydı. Bu bakımdan dizi daha çok bir durum komedisiydi. Bu bakımdan, devlet yönetimi de öyleydi.

~

Mitchem eskinin ontolojik sınırlarını aştığımızı söylüyor. Varlığımızın ta kendisinin, yalnızca biyolojik gerçekliği değil, hem cennet hem de cehennem fikrini yok ettiğini söylüyor; cehennem fikri insan evriminde bugüne kadarki en çarpıcı ve faydalı ilerlemedir, diyor. Bizim insan türünün en yüce örneği olduğumuzu söylüyor. Ölülere de canlılara da gıpta etmememiz gerektiğini söylüyor. Bize dirilmişler diyor. Yeni tanrı olduğumuzu söylüyor. "Doyumdan azade açlık erdemdir," diyor.

~

Mitchem eline bir kahve fincanı alıp kaldırıyor. Sıradan bir fincan. "Bu fincan," diyor, "Bu fincan ben ne dersem o olabilir." Elindeki fincana bakıyor. Bir sihirbaz numarasıyla onu bir buket parlak renkli çiçeğe dönüştürmesini bekliyorum. "Bu fincan bedendir. Bu fincan ruhtur." Susuyor. Fincanı düşürmesini bekliyorum. Bize bakıyor. "Dolayısıyla..." Sessizliği havada asılı bırakıyor bir müddet. "Dolayısıyla beden ruhtur." Hepimiz fincana bakıyoruz. Biri "dolayısıyla" diyorsa ona hiç güvenmem.

~

Daha sonra Marguerite'e "Peki fincana ne dersin?" diyorum. Metaforlar dünyasında fincanlara ne olduğunu merak ediyorum. Bir fincanın beden ve ruh olduğu mu daha doğru, yoksa bir fincanın fincan olduğu mu? Fincanı görünce tanıyorum ama beden konusunda artık emin değilim, ruh hakkında ise hiçbir zaman bir şey bilmedim. Yani (dolayısıyla) fincanlar konusunda da belki bu kadar emin olmamalıyım.

Marguerite, "Bunların hiçbiri gerçek değil," diyor.

"Kulağa Mitchem'ın söyleyebileceği bir şey gibi geliyor bu," diyorum.

Omuz silkiyor. "Bir kısmı gerçek."

~

Eski Thriftway mağazasında dolaşıyorum. Yine rüya görüyorum. Mağazayı su basmış. Tamamen sular altında. Suyun altında nasıl hareket edilirse reyonları öyle dolaşıyorum; daha temkinli ve kendimi daha çok bırakarak. Buzdolabı kasaları tekinsiz biçimde ışıldıyor. Karganın yerinden fırlayıp ulaşamayacağım bir yere sürüklenmesinden kaygı duyuyorum.

Raflar hâlâ hardal ve reçel kavanozlarıyla, çorba ve kedi maması kutularıyla tıka basa dolu. Protein barları suda süzülüyor. Yumurtalar karton kutularından çıkmış. Büyük. İri. Beyaz. Kahverengi. Zemin boyunca usulca inip çıkıyorlar. Onları kırmamaya dikkat ederek ayaklarımla hafifçe itiyorum. Telaşsızca yuvarlanıyorlar.

"The Sound of Silence"ın enstrümantal bir versiyonu ça-

lıyor.* Karanlığın içinde çınlıyor. Yüksek sesle "Hoparlörden geliyor," diyorum ve bunu çok zekice buluyorum. Şarkıya eşlik ediyorum. Harika bir duygu. Akciğerlerim suyla dolu olduğu için mi, diye merak ediyorum rüyamda. Suyla doluyum. Tüm sözleri biliyorum. Ama doğru değiller; şarkının gerçek sözleri bunlar değil. "The Sound of Silence" için bir video klip yapmam gerektiğini düşünüyorum! Bu bana inanılmaz derecede parlak bir fikir gibi geliyor. Video kliplerden önce yapılmış tüm şarkılar için klip yapmayı düşünüyorum. Ne büyük sansasyon olur.

Sebze-meyve reyonunun neye benzediğine bakmak istiyorum ama sebzelerin çürümüş ve iğrenç olmalarından korkuyorum. Onun yerine derin dondurucu reyonuna gidiyorum. Oradasın. İki elinde de birer torba donmuş bezelye var. Beni görünce hayal kırıklığına uğruyorsun. Bezelyelerle bana sürpriz yapacakmışsın ama ben sürprizi mahvetmişim. Baştan başlamayı deniyorum ve şekerleme reyonuna dönüyorum ama işe yaramıyor.

~

Odamın telefonu çalıyor. Bu daha önce hiç olmamıştı. Aklıma gelen ilk şey rüya gördüğüm. Ama zil sesinin niteliğine bakarak bunun bir rüyaya ait olmadığını söyleyebilirim. Bir kez daha çalıyor ve aklıma gelen ikinci şey, muhtemelen Bob'un telefonların nasıl programlandığını çözmüş olduğu. Yatakta kalkıp oturuyorum. Başucumdaki komodinin üze-

* "Sessizliğin Sesi", Simon & Garfunkel'ın, sözleri Paul Simon tarafından yazılmış olan şarkısı. *–ç.n.*

rinde duran telefona bakıyorum. Çaldığı zaman şeffaf plastik küpün içinde kırmızı bir ışık hafifçe titreşiyor; cezvenin üst kısmında kahvenin köpürmesi gibi. Oda telefonlarının tüm otelde tam olarak aynı anda çaldığını hayal ediyorum, şaşkın otel sakinlerinin telefonlarını açtığını.

Hepimiz "Alo," diyoruz.

Bir bilgisayar, "Otel servisi uyandırma çağrınız," diyor.

Mesaj durmadan tekrarlanıyor. "Otel servisi uyandırma çağrınız."

Her defasında, kayıt tekrar başlamadan hemen önce, boşluktaki parçacıkların akışında bir tereddüt oluyor. Hattın açık olduğunu duyabildiğim ve o aralıkta senin olduğunu düşündüğüm bir an. Kaç kez olduğunu bilmiyorum, sonra hat kesiliyor. Kulağımda ahizeyle yatağın kenarında oturuyorum. Artık bir plastik parçasından ibaret.

Telefonu kapatıyorum. Beşe kadar sayıyorum. Yeniden açıyorum. Dış hat için 9'u tuşluyorum. Çevir sesi alıyorum. İkimizin telefon numarasını hatırlamayı ya da unutmayı becermeden önce tuşluyorum. Bir sessizlik oluyor, ardından hafif bir mekanik tıkırtı, sonra hat birden açılıyor, gece göğünde aniden beliren bir çatlak gibi.

Boşluk üzerime yağıyor. Kulağım iki boşluk okyanusunu birbirine bağlayan Panama Kanalı. Oradaki boşluk ve içimdeki bir boşluk. Karanlık. Tam. İmkânsız. Soğuk sessizlikle dolup taşan boşluk. Öyle sessiz ki gümbür gümbür. Katlanılmaz. Öyle tanıdık ki.

Telefonu kapatıyorum.

Banyoya gidiyorum, kapıyı kapatıp ışıkları yakıyorum. Tuvalet masasının üstüne çıkıyorum ve ayaklarımı lavabonun içine sokup oturuyorum, böylece aynaya yaklaşabiliyo-

rum. Ağzımı açabildiğim kadar açıyorum. Canlı olsaydım soluğum aynayı buğulandırırdı. Dişlerimin, dilimin gerisini, boğazımdan aşağısını görmek için çenemi tutup başımı geriye yatırıyorum. "Aaaa," diyorum.

Hatırlıyor musun, Columbia Caddesi'nde yürürken, Legion' daki mabet ağaçlarının birinden sarkan bir şey görmüştük, sırt çantası ya da kocaman bir kazak sanmıştık hani? Koyu renkli bir şeydi, ağacın çatalında dertop olmuş duruyordu. Bir blok kadar uzaktaydık. Yaklaştıkça onda bir terslik varmış gibi geldi bize. Onunla ilgili. Onunla ilgili bir terslik varmış gibi geldi. Canlı olduğunu anladığımızda herhalde beş-altı metre kadar yakınına gelmiştik. Belki de üç metre ve ikimiz de hiç arı sürüsü görmediğimiz halde bunun bir arı sürüsü olduğunu bir şekilde anladık. Daha arıların kendilerini görmeden anladık.

Katı ve sıvıydı, kaynaşıyordu, siyahtı ve ışıldıyordu. Başka şeylerin gövdelerinden oluşan tek bir şeyin gövdesiydi. Başka hayvanlardan oluşan bir hayvan. Arılardan oluşan ışıltılı siyah bir ahtapottu. Durmadan şekil değiştirerek başka bir ahtapot oluyordu. Bombeli kafa, ağsı gövde ve arı akıtan dokunaçlar. Korkunçtu ve güzeldi.

İçimdeki şey işte bu. Sadece ahtapot yerine, açlık. Arılardan değil, hiçbir şeyden oluşuyor. Açlık, hiçbir şeyden oluşan bir hayvan.

~

Mitchem sehpasının üzerinde oturuyor. Gözleri kapalı. Sesi yorgun çıkıyor. "Hiçbir şey, hiçbir şeyin gerçek olmadığı olgusundan daha açık olamaz. Hiçbir şey gerçek değil. Hiçbir şey gerçek değil."

"Hiçbir şey gerçek değil. Hiçbir şey gerçek değil," diye tekrarlayıp duruyor ve sonunda ben bunu farklı biçimde anlamaya başlıyorum: Hiçbir şey *gerçektir.** Marguerite'in söylediğinin tersini mi söylüyor, yoksa aynı şeyi mi söylüyorlar?

Söylemeye devam ediyor. "Hiçbir şey gerçektir. Hiçbir şey gerçektir." Birden sürüden söz ettiğini fark ediyorum. Gözlerini açıp doğrudan bana bakmasını bekliyorum. Ayağa kalkıyorum. Bunca zamandır sürüden söz ediyormuş. İçeri bakmış ve benim gördüğüm şeyi o da görmüş. Aynı hiçbir şeyi. Onun içimde şekillendiğini ve yeniden şekillendiğini hissedebiliyorum.

Mitchem konuşmayı kesiyor. Ardından gelen uzun sessizlikte aynı şeyi tekrarlayıp durduğunu hâlâ duyabiliyorsun. Gözlerini açıyor ama bana bakmıyor. Kimseye bakmıyor. "Asla kimseye söylemediğiniz bir şey yaptınız mı hiç? Utanç verici bir şey. Ya da muhteşem bir şey." Kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyor ama yüksek sesle konuşuyor. Sanki kendisini işitmesi için bizim onu işitmemiz gerekiyor. "Muhtemelen ne o kadar kötüydü ne de o kadar iyi. Çocukken yaptığınız bir şey. Ve büyüdükçe, düşündüğünüz kadar kötü ya da iyi olmadığını anladınız ama belki, diye düşündünüz, belki *gerçekten* de o kadar kötüydü. Belki de muhte-

* "Nothing is real" cümlesi birbirine karşıt iki anlama da gelebilir. –*ç.n.*

şemdi. Bu yüzden, onu kendinize saklamaya karar verdiniz, kendinizi korumak için. Öyle ya da böyle. İlk kız arkadaşınıza söylemediniz. Havaalanında bir barda yabancının birine söylemediniz. Ölürken yanımda götüreceğim tek şey, diye karar verdiniz. Yalnız olmayacağım çünkü o bana ait."

Yine gözlerini kapatıyor.

İnleme sesi. Birbirine vuran dişlerin sesi. Havalandırma sisteminin yapay esintisinde birbirine çarpan dikey panjurların sesi.

"İşte ben onun ne olduğunu hatırlamıyorum," diyor. Havada, sargılı başının hizasında zarif bir hareketle parmak şıklatıyor ve sonra kendini bırakıyor. "Deniyorum. Deniyorum. Deniyorum. Deniyorum. Deniyorum. Ama orada olduğunu hissedemiyorum."

Gözlerini açıyor. "Yok oldu. Kendi hakkımda sadece benim bildiğim o tek şey. Beni ben yapan, tüm evrende benzersiz kılan tek şey. Onu kaybettim." Hayretler içinde kalmış gibi görünüyor.

Gözlerini üzerimizde gezdiriyor. "Size söylemek istediğim bu. Önemi yok, önemi yok. Çürümüş. Çürümemiş. Bağımız yok. Açız çünkü sonsuzuz. Sonsuzuz çünkü çok geç. Her şey bitti. Her şey yok oldu."

~

Akçaağaç Odası'ndan ayrılıyorum. Diş gıcırtıları ve iniltiler. Asansör yerine merdivene yöneliyorum. Kaçma hissi. Her defasında iki basamak. İkinci katın acil çıkış kapısı ağır menteşeleri üzerinde savrularak nihayet kapanmadan önce zemin kata inen son basamaktayım ve o kararlı kapanma sesi sır-

tımda bir kurşun gibi. Beni yere seriyor, kendimden geçiriyor. Dizlerimin bağı çözülüyor. Tırabzana tutunuyorum. Basamaklara çöküyorum. Bütün kayıpların ve ertelenmiş hüzünlerin neden kapının tartışılmaz sürgüsünde bir araya geldiğini kim bilir, ama ben bir an için dağılıyorum. Zincirlerimden boşanıyorum. Garaja açılan kapının üzerindeki çıkış işaretinin soluk yeşil ışıltısıyım. Soğuk betonum. Bir ses çıkarıyorum, bir hıçkırık ya da iç çekme, ve ben o sesim. Yankısı buhar gibi yoğunlaşıyor ve çöküyor. Onu tenimde hissedebiliyorum. Kayıp. Açlığın marazi dikeni. Sürü dalgalanıyor ve yeniden örgütleniyor. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

~

Sana söylemediğim şey bu. Otelden ayrılıyorum. Düşük bütçeli bir zombi filmindeki gibi sokaklarda dolanıyorum; aklını yitirmiş, işitilmez bir çağrıya kulak kesilmiş gibi. Açlığın buyruğu.

Kent merkezinden kuzeye ve doğuya, boş yerleşim yerlerinden geçerek yukarıya doğru ilerliyorum. Her yeri saran yabani otların ve böğürtlen çalılarının daha da daralttığı dar sokaklardan geçiyorum. Güller, orman gülleri vahşileşmiş. Elma ve incir ağaçları düşüp çürüyecek meyvelerle yüklü. Beyzbol eldiveni büyüklüğündeki manolya çiçeklerinin olgun narenciye kokusu. Yabani otlarla kaplanmış bir parkta yatan bir geyik ailesini ürkütüyorum. Oyuncak kale. Salıncak seti. Otoyolun altından yürüyorum ve yanmış okul otobüslerinden oluşan terk edilmiş bir kuşatma duvarını geçiyorum. Sıra sıra indirimli ayakkabı dükkânlarını, manikür salonlarını ve Vietnam lokantalarını geride bırakıyorum. Büyük ve

bomboş mağazaların, tünemiş güvercinlerin kanat sesi ve ötüşüyle her an havaya karışmaya hazır pis kokusunu. Otopark çölünü.

Burası doğu. Bir zamanlar çayırlık, sonra çiftlik arazisi olan daha yüksek ve düz arazi, ardından bölgelere ayrılmış, asfaltla kaplanmış; uzun zaman boyunca bu geleceğe doğru yol almış. Belki bu geleceğin geleceği geçmişe daha çok benzer. Belki çayırlık geri döner.

Kentin dışa doğru yayıldığı iki farklı bölgeyi ayıran geniş anayol sınırına vardığımda gece olmak üzere. Tam karşıya geçmek üzereyken, yakınlarda bir çift gölge görüyorum, yolun karşısına fırlayıp diğer taraftaki yüksek defne çitinin içinde yok oluyorlar. Takırdamasını önlemek için çenemi kenetliyorum. Hareketlerine, koşarken nasıl el ele tutuştuklarına ya da buralarda dolaşacak kadar aptal olmalarına bakarak ergen olduklarını söyleyebilirim. Biraz bekliyorum, sonra takip ediyorum. Bir rakun gibi kurnaz, bir sıçan gibi gizemliyim.

Eskiden golf sahası olan bir çayırın kenarında ortaya çıkıyorum. Soluk renkli devedikeni ve yabani havuç çiçekleri alacakaranlıkta hayalet gibi beyaz beyaz dalgalanıyor. Golf sahasının diğer yanından sekiz yüz metre kadar uzakta, siluetleri karanlık gökyüzüne uzanan ağaçlarla kaplı heybetli bir yokuşun ötesinde, çıkmaz sokakları ve sıra sıra kilitli posta kutularıyla prefabrik ev topluluklarının oluşturduğu yamalı bohça var. Artık cüruf briketinden mazgallarla donanmış duvarlarla çevrili, dikenli tellerle kuşatılmış kapalı siteler ve çakma malikâneler. Yaşayanlar pencereleri levhalarla kapatılmış bonus odalarda kurtuluşlarını planlıyor. Eski programların tekrarlarını izliyorlar. Masaüstü oyunları oynuyorlar.

Konserve ürünler envanterini, tarih kitaplarını, Kutsal Kitap'ı güncelliyorlar. Çocuklarını eğitiyorlar. Uyuyorlar. Yaşayanlar uyuyor. Çocuk doğuruyorlar. Ölüyorlar. Bir golf sahasında sevişmek için evden gizlice kaçıyorlar. Şimdi bile.

Olay mahallinde şimdi gece ama gökyüzü hâlâ kızıl. Uzun çimenlerin karanlık denizinde güçlükle ilerliyorum. Açık arazide ve ağaçların dallarında ateşböcekleri yanıp sönüyor. Fenerlerini bir açıp bir kapatarak tehlike, tehlike, tehlike, diye işaret veren, kimsenin aldırış etmediği minik Paul Revere' lerden* oluşan bir filo.

Yanıp sönme aralıkları bir bağlantı oluşturuyor gibime gelmeye başlıyor. Uzam yerine zaman tarafından ayrılmış duyarlı yıldızlardan oluşan bir takımyıldız. Benim de içinde asılı kaldığım yapışkan bir tik tak. Onu içimde hissediyorum. Tutuklu hücrelerimin statik boşluğu ve aralarındaki belirsiz mesafe. Belleğin bir yanıp sönüşüyle diğeri arasındaki açıklık. İlişki demek olan aralık. Benim olan bedenin içinde karganın bedeni. Beni emerek içimi dışıma çıkaran kara delik. Yaşarken hiç içine düşmediğim mutlak tarifsizlik.

Mitchem'ın söylediği şey ya da Marguerite'in söylediği şey değil. "Hiçbir şey" değil. Gerçek ya da gerçek dışı değil. Basit boşluk değil. Eksiklik değil. İhtiyaç değil. Hayır, açlık değil. Açlık değil. Keder.

---

* Amerikan devriminin bir halk kahramanı. 1775 yılının 18 Nisan gecesi, vatanseverleri İngilizlerin geldiğinden haberdar etmek için at sırtında yaptığı yolculukla bilinir. Boston bölgesi sakinlerini İngilizlerin gelişi konusunda uyarmak için eski Kuzey Kilisesi'ne fenerler yerleştirilmesini sağlamıştır. –*ç.n.*

~

Durduğumu fark ediyorum. Golf sahasındayım, içinde sukamışlarının bittiği bir su engelinin kenarındaki bir ağaç topluluğunun yakınındayım. Eski, gürültülü dünyanın yokluğu yoğun. Sessizlik acı veren bir basınç. Su toplamış bir kabarcık. Kulağıma hafif sesler çalınıyor ama bunlar rahatlatmıyor. Cırcırböcekleri, kurbağalar, bir yağmur kuşu. Sukamışları birbirine sertçe sürtünüyor. Yüksek sesle "Gerçek gibi geliyor," diyorum. Sanırım kendi kendimle konuşuyorum. Ya da Mitchem'la. Ya da Marguerite'le. Ya da belki her zaman yalnızca seninle konuşuyorum. Ama karga yanıt veriyor. "Elma. Kol. Mürekkep. Taç," diyor.

Elma

Kol

Mürekkep

Taç

Karganın sözcükleri karanlıkta asılı kalıyor. Ateşböcekleri gibi. Ateşböcekleri gibi değil. Ayrı ayrılar ve ardışık değiller. Eşzamanlılar ama örtüşmüyorlar. Periyodik ve kalıcılar. Sözdizimi uzamsal, her sözcük bedenim olan bir odanın farklı bir duvarına iğnelenmiş gibi. Bir seferde sadece tek bir duvara, tek bir sözcüğe bakabiliyorum. Ama duvarlar yok, sadece gece, bedenim ve sözcükler var.

Elma

Kol

Mürekkep

Taç

Tüm çevremde bir gürültü ve hareket patlaması oluyor, ani bir fışkırma sesi ve kısa, keskin bir çığlık. Ateşböceği hezeyanı aniden bitiyor ve ben dümdüz yüzüstü düşüyorum. Gökyüzünden dimdik inen bir fırtına çimenleri vahşice dövüyor. Sırtıma gümbür gümbür yağmur yağıyor. Golf sahasının yağmurlama sisteminin hâlâ çalıştığını anlamak iki-üç saniyemi alıyor. Bir kahkaha atıyorum ve elimle ağzımı kapatıyorum.

Golf sahası. Yağmurlama sistemi. Zombiler. Konuşan

kargalar. Bazen dünyanın artık daha iyi bir yer olduğunu düşünüyorum.

Fıskiyelerin geveze şırıltısından başka bir şey duyamıyorum ve hiçbir şey göremiyorum ama dert değil. Yaşayanların yakında olduğunu biliyorum ama dert değil. Açlık orada ama bu bile dert değil çünkü yaz sonu çimenlerinin kokusunda yüzüyorum. Altı yaşındayım ve babam beni bileklerimden kavramış döndürüyor, döndürüyor, bir daire çizerek uçuruyor. Merkez babam. Bedenim onun etrafında uçuyor. Bir bayrak, bir kurdele, belli belirsiz bir ışığım. Saçlarım uçuşuyor. Ayaklarım uçuşuyor. Kavrayışı bileklerimi acıtıyor. Kollarım yerlerinden fırlayacak gibi. Çimenliğin ve biçilmemiş tarlanın ötesine, evimizin çatısından gittikçe daha uzağa, her şeyin üzerinden gittikçe daha yükseğe yaylanıp uçacağım, aşağıda ağaçlar ve yollar gittikçe daha da küçülecek ve çizdiğim yayın doruğunda atmosferi delip soğuk sessiz yörüngeye gireceğim. Ama babam yavaşlıyor ve ben aşağı doğru süzülüyorum. Dizlerim çimenlere çarpıp yeşile boyanıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama toprak kayıyor. Sarhoş gibi yalpalayıp düşüyorum. Çimenler serin. Gülmemi durduramıyorum. Ağlamamı durduramıyorum. Eski golf sahasının uzun çimenleri üzerine sırtüstü uzanmış ağlıyorum, ama ben ağlayamam. Dayanılmaz. Açlık hiddetle silkiniyor.

Bıçağımı yokluyorum ve kalkıp çömeliyorum. Sulama fıskiyeleri şırıldayıp tıslıyor. Yanı başımda karanlık çimenliğin içinden iki siluet çıkıyor. Fıskiyelerin etrafında hoplayıp sıçrayarak yüksek sukamışı perdesinin ardında kayboluyorlar. Küfredip gülüyorlar, sonra birbirlerini susturuyorlar. *Allah kahretsin, of, kahretsin, şişt şişt, yavaş.*

Onları ağaç öbeğinin kenarında görene dek çömelerek emekliyorum. Birbirlerinin kollarındalar, çoktan soyunmuşlar ve öyle canlılar ki. Karanlığın içinde beyaz çiçekler gibi, gece yarısı bir bahçedeki alegorik heykeller gibi parlıyorlar. Gençlik. Aşk. Aptallık. Şehvet. Açlık içimde kabarıyor. Kedi hızıyla fırlayıp bacaklarına atlıyorum.

Ondan sonrası ne hızlı ne de yavaş. Her şey kendi başına, diğerleriyle bağlantılı ama onlara bağlı değil. Ateşböcekleri gibi. Sözcükler gibi. Birbirine dolanmış bacaklarına doğru sürünme. Bıçağı derine saplayıp yukarı doğru çekme. Kulak tırmalayan hırıltı. Çürümüş köknar yaprağı örtüsü. Gecenin içinde kan kokusu gibi göğsüme yayılan ateşli titreme.

Karganın sesi öyle yüksek ki, sanki içimdeki bir ağaçtan yüz karga birden bağırıyor. Ne dediğini anlayamıyorum. "Şimdi" mi, yoksa "Hayır" mı, "Bilmek" mi yoksa "Sen" mi?*

Her şey hareketsiz. Aslında keder olan açlığın merkezinde hareketsiz yatıyorum hâlâ, elim hâlâ bıçağın üzerinde hareketsiz, bıçak hâlâ ölü kızın içinde hareketsiz, kız hâlâ canlı olan ve hâlâ bilinçsiz olan ya da korkudan felç olmuş hareketsiz sevgilisinin üzerinde hareketsiz yatıyor hâlâ. Her şey hareketsiz. Yaşayan, ölü ve ölemeyen. Yanağımı bir banyo zemininin serin fayansına yaslar gibi kızın çıplak sırtına bastırıyorum. Sanki bu beni yatıştıracakmış gibi. Ama teni kandan kayganlaşmış, yüzümü çevirip yalıyorum. Avutulamaz olduğumu söylerdin hep.

---

* "Now", "No", "Know", "You", İngilizce ses benzerliği nedeniyle birbirine karıştırılabilecek sözcükler. –*ç.n.*

~

Mitchem yanılıyor. Biz de tıpkı yaşayanlar gibiyiz. Açlık yalnızca gözü dönmüş umut. Bir serap. Yaklaştıkça uzaklaşıyor. Dişlerimin arkasındaki kara sürü. Bu kuyunun dibi yok. Sığınıp bitmesini bekleyeceğimiz karanlık bir yer yok. Sana duyduğum bu yakıcı özlemi hiçbir şey asla değiştirmeyecek. Bildiğimiz şeyi bilmemize izin vermemiz ne kadar sürer?

~

Yuvarlanıp yumuşak yaprak örtüsünün üzerinde kollarımı açarak uzanıyorum. Hayır. Yalnızca tek kolumu. Tepemdeki dallarda ateşböcekleri yanıp sönüyor. Oğlanın ölü kızın altında debelendiğini duyuyorum. Soluğu hıçkırıklarla tıkanıyor. Ayağa kalkıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Kafamın içinde çıplak ve ışıklı bedeniyle sendeliyor. Artık Aşk değil, Güzellik değil, Masumiyet ya da herhangi bir başka düşünce değil. Sadece bir oğlan çocuğu. Artık sadece bir oğlan çocuğu. Onu öldürmek istiyorum. Gözlerimi kapatmaya devam ediyorum. Belki bir taşla kafamı ezecek. Gözlerimi kapatmaya devam ediyorum. Belki bir tüfeği var. Gözlerimi kapatmaya devam ediyorum. Yeniden fıskiyelerin farkına varıyorum. Diş gıcırtısı gibi düzenli, çılgın gevezelikleri. Gözlerimi kapatmaya devam ediyorum.

~

Belki çok zaman geçiyor, belki de az. Gözlerimi açıyorum. Cesetle yalnızım. Onu sırtının üzerine çeviriyorum ve göbek deliğini bulmak için elimi kandan yapış yapış olmuş teninde gezdiriyorum. Hamur gibi, kasları zayıf. Dışarıda, karanlıkta buluşmanın onun fikri olduğunu hayal ediyorum. Oğlanın onu ikna etmiş olduğunu hayal ediyorum. İlk seferleri olduğunu hayal ediyorum. Hep yaptıklarını hayal ediyorum. Hayatın her zamanki gibi sürüp gittiğini anlıyorum. Bıçağı saplayıp kaburgalarının kesiştiği sert yere çarpana dek hızla çekiyorum. Aklıma üvey babamla alabalık tutuşumuz geliyor. Kızın iç organları kıvrılıp toplanıyor. Karganın ölü eti, kirli bir kesiğe dökülen hidrojen peroksitin çıkardığı fışırtıyla benim ölemeyen etime batıyor. Orada, karanlıkta diz çöküyorum. Dua etmiyorum. Yüzümü kızın açık karkasının yarığına daldırmıyorum. Bir daha asla yemeyeceğim.

~

Gülünç pembe eşofman üstünü çıkarıyorum ve kapüşonun bağcıklarını sıkıca çekip bağlayarak bir torba yapıyorum. Kızın karaciğerini ve böbreklerini kesip çıkarıyorum ve içine koyuyorum. Yumuşak karın etini doğruyorum, kalçalarından, baldırlarından kolay parçalar kesiyorum. Taşıyabileceğim kadarını alıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, sadece yapmamazlık edemiyorum. Eşofman üstünü bohça haline getirip yenlerinden sargılı göğsüme asıyorum. Bıçağımı çimenlere sürüp temizliyorum ve iki kez düşündükten sonra toprağa daldırıyorum. Ayağa kalkıp golf sahasının ötesine bakıyorum. Aynı karanlık. Aynı ay. Fıskiyeler gevezelik ediyor. Ateşböcekleri işaret veriyor, işaret veriyorlar.

~

Otele gidiyorum. Sessiz. Odama giriyorum. Küvetin içinde duruyorum. Giysilerimi çıkarıyorum ama sargılarımı bırakıyorum. Kızın kanıyla kıpkırmızı lekelenmişler. Bunun kendi kanım olduğunu hayal ediyorum. Yaralandığımı. Yaralanabileceğimi.

Duşu açıyorum. Su paslı akıyor sonra duruluyor. Uzun süre akan suyun altında duruyorum. *Saçımı kesmek istiyorum*, diye düşünüyorum.

Giysilerimi ve ölü kızla dolu eşofman üstünü küvette bırakıyorum. Giderin etrafında biriken kanlı gölcükler.

Koridorlar boş. Halı ayak seslerimi emiyor. Üstümü değiştirmek için Janice 2'nin odasına gidiyorum. Mavi çiçekli bir yazlık elbise giyiyorum. Peygamberçiçekleri. Tuvaletin arka tarafından tırnak makasını alıyorum. Çatıya giden merdiveni çıkıyorum. Marguerite orada. Bir balta kullanarak mobilyaları parçalıyor. Başucu komodinleri, şifonyer çekmeceleri. Birinci kattaki yemek odasının sandalyeleri. Enkaz açık alanın ortasına yığılmış. Kalan son parçaları toplamasına yardım ediyorum, sonra çatının kenarına oturup güneydeki aya bakıyoruz. Geçen hafta gördüğüm ayı düşünüyorum. Ya da dün.

"Neden hep dolunay var?" diyorum.

Marguerite, "İçi neyle dolu?" diyor.

"Açlık mı?" diyorum.

"Keder," diyor.

Kargayı kollarıma almak istiyorum.

"Artık yemeyeceğim. Yani demek istiyorum ki bundan

böyle yemeyeceğim," diyorum.

Marguerite, "Ben gideceğim," diyor.

"Nereye gideceksin?" diyorum.

"Eve," diyor.

"Ev nerede?"

"Ev ay gibi," diyor.

"Kederle mi dolu?"

"Asla olmasını beklediğin yerde değil."

"Saçımı keser misin?" diyorum.

Başım dizlerimin arasında oturuyorum ve Marguerite saçlarımı kafa derime yakın bir yerden kırpıyor. Minik makasın kavisli uçlarının tüylerimi temizleyen bir kedinin dişleri olduğunu hayal ediyorum. Kafamın her yerinde ısırıklar, ısırıklar, ısırıklar, sadece kürküm kalana dek. Daha ileri gitmeyi hayal edebiliyorum. Ondan kulaklarımı, burnumu, tek elimin parmaklarını, elimin kendisini kesmesini istemeyi. Daha hafif, hep daha hafif.

Ardından başım kucağında yatıyorum. "Çocuk sahibi olmayı denedik," diyorum. Temiz, kuru kumdan yapılmışım gibi parmaklarını hafifçe yeni kürkümün üzerinde gezdiriyor. "Düşük yaptım," diyorum.

"Kediler yavrularını çıkardıktan sonra yutabilirler," diyor.

"Sanırım kaybettiklerimizin yerine açlığımızı koyuyoruz," diyorum.

"Bunların hiçbiri gerçek değil," diyor. Başımı okşamayı bırakmasını istemiyorum, o yüzden hiç kıpırdamadan duruyorum ve bir şey demiyorum. "Bir kısmı gerçek," diyor.

~

Bazen sabah erkenden kalkıp mantomu pijamalarımın üstüne giyer ve asansörle zemin kata inerdim. O zamanlar küçüktüm ve asansörlü bir binada oturmak heyecan vericiydi, o yüzden hiç merdivenleri kullanmazdım. Binanın yan kapısından çıkıp parka giden ara sokağa girer ve sokak lambalarının altında yürürdüm. Daha önce hiç ara sokakları ve sokak lambaları olan bir yerde yaşamamıştım. Ozon, klor ve su mercimeği gibi kokardı. Bazen eski köprüden batıya doğru devam eder, tepeye yürür, sınıra kadar giderdim ve otobüs durağında oturup bowling pistinin otoparkındaki kaykaycıları seyrederdim. Sokak lambalarının altındaki gölgeleri, boş park yerlerinin karanlık kadranında uzayıp salınırdı.

Marketin dışındaki kaldırımların kenar taşına ya da yüksek kısmına çıktıkları zaman, tekerlekleri zeminden o kadar mutlak bir şekilde ayrılırdı ki, radyo iletişimleri kesilmiş gibi olurdu. Ekranda kaybolup hiçliğe karışmışlar gibi.

Hiçlik.

Sonra iki şeyden biri olurdu. Tangırdama ya da hedefi tutturma. Kaykay altlarında ters dönüp asfalta savrulurdu ya da sert tekerlekler yeniden zemine tutunurdu. Havalanmayla iniş arasındaki o birkaç sessiz saniyede her şey dağılır ya da bir araya gelirdi.

Göz açıp kapayıncaya dek geçen o anda herkesin uyuduğunu duyabiliyordum. Marketin boş reyonlarını ve şeritlerin uçlarında bekleyen bowling lobutlarını duyabiliyordum. Doğuda gökyüzünün giderek aydınlandığını duyabiliyordum.

Bu, karganın sesi.

Havalanmanın ani sessizliği. Yok olmak üzere olan yıldızlar. Nihayet son mu, yoksa yine devam mı olduğunu bilmenizden önceki an.

Kargaya "Bir şey söyle," diyorum.

Karga "Fermuar. Tost. Bardak," diyor.

Kulağa sevgi gibi geliyor.

~

Rüya gördüğümü anlıyorum çünkü önce çıplağım, bir dakika sonra ise üzerimde zümrüt yeşili naylon bir eşofman var. Kızların soyunma odasındayım. Hava buharla, duşların şaşırtıcı biçimde uyumsuz sesiyle ve akla gelebilecek bütün şampuan ve saç kremlerinin katlanılmaz meyve kokusuyla ağırlaşmış. Bütün yüzeyler sarı fayansla kaplı. Hepsi aynı sarı değil. Üç farklı ton. Pek bir desen seçemiyorum ama olmadığını sanmam.

Marguerite geliyor ve sarı madeni sırada yanıma oturuyor. Vücudunu bir havluyla sarmış, başına da başka bir havlu dolamış. Cildi nemli ve kızarık. Eğiliyor ve tam kulağıma "Kargalar bayağı zeki," diyor. Rüyanın bir başka kısmında kilitli dolaplardan birinin kapısı çarpıyor.

"Biliyorum," diyorum. "Bu konuda maskelerle yapılmış bir çalışma vardı."

Kısık sesle konuşmaya ve ağzını kulağımın yakınında tutmaya devam ediyor ve aynı sözcükleri özel bir vurguyla, sanki gizli bir parolaymış gibi yeniden söylüyor. "Kargalar bayağı zeki."

"Bunu herkes bilir," diyorum.

~

Daha sonra Marguerite odama geliyor. "Rüyamda seni gördüm," diyorum.

"Bunların hiçbiri gerçek değil," diyor.

Önceden planlamamıştım ama ona kargayı anlatıyorum. "Karga konuşuyor," diyorum.

Kabulleniyor. "Bir kısmı gerçek."

"Bütün o mobilyalarla çatıda ne yapıyorsun?" diyorum.

"Zaman makinesi yapıyorum."

"Kederin bir zaman makinesi olduğunu düşünüyorum."

"Bunu sana karga mı söyledi?"

"Rüyamda bana kargayı dinlememi söylüyordun."

"Kargalar bayağı zeki."

"Sözcüklerin tam olarak bunlardı."

"Ya sen ne dedin?"

"Hatırlamıyorum."

~

Kargaya "Sen kimsin? Sen benim konuştuğum 'sen' misin?" diyorum.

Karga "Köpek. Yağmur. Suyosunu," diyor.

"Sen bebek misin?" diyorum.

"Ayaklar. Düşüş. Siyah," diyor.

Bebeğe Çömlekçi kuşu diyorduk. Nedenini hatırlamıyorum.

"Sen ben misin?"

Karga "Açık. Kaya. Yünlü," diyor.

Kargaya "Ne istiyorsun?" diyorum.

Tehdit olarak değil, sadece bilmek istediğim için soruyorum, "Seni geri götürüp toprağın içine koymamı ister misin?"

Uzun süre geçtikten sonra bile hiçbir şey demiyor.

~

Çatıda otel sakinlerinden oluşan bir kalabalık toplanmış. Marguerite'in parçalanmış mobilya yığını, ortasına sağlam bir direk, bir kazık konarak, bir odun yığınına dönüştürülmüş. Çakmak gazının kokusu havayı ağırlaştırıyor. Yazın herhangi bir hafta sonu nasıl kokarsa öyle kokuyor. Yaklaşan felaket gibi kokuyor.

Bunun bir rüya olup olmadığından emin olamıyorum. Tek kolum mu yoksa iki kolum mu var, bakıp kontrol ediyorum. Asansör çınlıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Carlos ve Marguerite çatıya adım atıyor. Kalabalık kenara çekilip geçmelerine izin veriyor. Nasıl davranacağımız konusunda kararsızız. Biz seyirci miyiz? Bir şekilde çağrılacak mıyız? Onlara dokunmaktan kaçınmalı mıyız? Onları itmeli miyiz? Postmodern tiyatronun korkunç muğlaklığı. Carlos Marguerite'i birkaç adım geriden takip ediyor. Bir kolunda sıkıca sarılmış koca bir kangal turuncu ip taşıyor.

Marguerite Mitchem'ın yanına gelince duruyor. Yüz yüze geliyorlar. Saç örgüsünden cadı tacı. Swami türbanı. Aralarında bir anlaşma seziliyor. Bir örümcek ağı gibi. Ya da belki yanlış anlama. Artık hangisiyse, Marguerite bir elini kaldırıp yanına bırakıyor, sonra ona arkasını dönüp odun yığınına doğru yürüyor. Kazığın çevresinde saat yönünün tersine

dönüyor. Carlos onu takip ediyor. Baştan sona dönmeyi tamamladıklarında Marguerite duruyor ve bize dönüyor. Düşünür gibi görünüyor. Bana bakmasını istiyorum.

Bir dizinin üzerine çöküyor, ben dua edecek sanıyorum ama o ayakkabılarının bağcıklarını çözüyor. Ayakkabılarını da çoraplarını da çıkarıyor. Her bir ayakkabının içine bir çorap tıkıştırıyor ve ayakkabıları yan yana koyuyor. Ayağa kalkıp gömleğini hızla ama saçını bozmamaya dikkat ederek başının üzerinden geçiriyor. Bir zamanlar memelerin olduğu yerde iki uzun, eğimli kesik var. Yara izi değil, kesik. Kapalı gözlerin kirpiklerine benzeyen dikişlerle dikilip kapatılmış, iyileşmemiş, kanamayan kesikler. O gözler açılacakmış ve Marguerite bana bedeninin dümdüz yüzüyle bakacakmış gibi geliyor birden. O bakışa karşılık vereceğim ya da gözlerimi kaçıracağım. Dizlerimin üzerine çökeceğim. Var olmayı bırakacağım.

Marguerite dikkatini artık ne Mitchem'a ne Carlos'a ne de başka herhangi birimize veriyor. Gömleğini düzüne çevirip katlıyor ve ayakkabılarının üstüne koyuyor. Yeşil pantolonunu çıkarıyor ve katlayıp gömleğinin üzerine bırakıyor. İç çamaşırını bir cebe tıkıştırıyor. Sanki çıplak dalış yapacakmış gibi soyunuyor. Giysileri sahilde muntazam bir yığın halinde.

Köprücük kemiğiyle omuzların mesafesi ve pelvisle kalça mesafesi arasındaki mürekkep lekesi simetrisini daha önce hiç fark etmemiştim. Belki de meme-gözler nedeniyle, Marguerite'in bedenini daha önce hiçbir bedeni –seninkini bile– görmediğim bir biçimde görebiliyorum. Kırlaşmış, seyrek kasık tüyleri. Kolların ucunda sallanan, havayı gevşekçe kavrayan elleri. Dizkapaklarının üstünde hafifçe torbalanan buruşuk deri. Onun bedenine bakmak senin uyuyan yüzüne

bakmak gibi. Öyle korunmasız ve vahşi ki. Senin yaşlandığını görmeyeceğim.

Sonra Carlos'un kolunu tutuyor, o da parçalanmış otel mobilyaları yığınının üzerinde yürümesine yardım ediyor. Marguerite'in sırtını kazığa dayıyor ve tutması için ipin bir ucunu eline verip kangal bitinceye kadar ipi ayak bileklerinden başlayıp boynuna dek doluyor, sonunda ipin diğer ucunu içine sokuşturuyor. Marguerite'in kargayı göğsüme sarmasının verdiği hissi hatırlıyorum. Şimdi elimi oraya koyuyorum.

Carlos odun yığınından iniyor ve Marguerite'e dönüyor. Hepimiz Marguerite'e bakıyoruz. Gözleri kapalı.

Mitchem ellerini birbirine vuruyor. Bir tek kez. Gürültüyle. Ses beni yerimden sıçratıyor. "Bob," diyor. Bob'a sehpasını getirmesini işaret ediyor.

Marguerite gözlerini açıyor. "Dur," diyor. O da duruyor. Yine "Dur," diyor Marguerite, bu kez bize. Yukarı bakıyor. "Dur," diyor gökyüzüne. Gökyüzü alçak ve ay dışında boş. Saçımı kesmesinin verdiği hissi hatırlıyorum. Tıraşlı başımı okşamasının verdiği hissi. Sonunda bana bakıyor. "Dur," diyor.

Marguerite göğüslerini kesmiş, saçlarını örmüş ve kendi odun yığınını yapmıştı. Carlos'a bakıyor. "Zaten katlanılmaz olanın ötesine nasıl katlanabiliriz?" Carlos ceketinin içinde bir yerlerden bir paket sigara ile çakmak çıkarıyor. Dudaklarıyla paketten bir sigara çekerken aynı anda çakmağı açıp yakıyor. Kalan her şey hareketsiz. Tutuşan tütünün cızırdamasını duyabildiğimi hayal ediyorum. Çakmağı kapatıp cebine koyuyor. Sigarayı biraz tüttürüyor. Sonra Marguerite'e doğru uzatıyor ama Marguerite çoktan başka bir âlemde. Carlos başını sallıyor ve sigaradan daha uzun bir nefes çekiyor. Sonra sigarayı odun yığınına fırlatıyor. Çakmak gazı göz açıp ka-

payana dek tutuşuyor. Sonra bir alev parlaması, rüzgârla şişmiş dev bir yelkenin çatırtısı ve bir sıcak hava patlaması bizi geriye savuruyor. Marguerite hemen ulumaya başlıyor. Nefes bile almadan uluyor da uluyor. Uzun, sonu gelmeyecekmiş gibi uzun, yüksek perdeden bir uluma. Kendi kendine ulumak ya da bir kurdun başka bir kurda uluması gibi değil, bir kurdun aya uluması gibi. Sanki ulumak şarkı söylemekmiş gibi uluyor.

~

Patlamayla ayakları yerden kesilen Carlos havada. Bob yerde dertop olmuş. Mitchem, arkasını dönmüş, kendini korumak için kollarını kaldırmış, şeffaf yağmurluğu kırmızı ve turuncu aydınlanıyor. Ve tüm diğerleri. Zamanın içinde donmuş. Alevlerin, Marguerite'in ulumasının ve açık ağzından fışkıran siyah sürünün dışında hareket eden tek şey benim.

~

Tam güneş tutulmasının insanı sonsuza dek değiştireceğini söylerler. Gündüz geceye dönünce, nedenini bilseniz bile, dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğinizi. Yaklaşık üç dakika boyunca gerçekten de dünyanın sonu *olduğunu*.

Son yazdan önceki yaz bir güneş tutulması oldu. Gökbilimciler gökyüzündeki mükemmel hizalanışın dünyadan gözlenebileceği dar şeride "tamlık yolu" adını verdi. Milyonlarca kişi çocuklarını ve büyükanne-babalarını minivanlara ve karavanlara doldurup tutulmanın en tam haliyle gözlenebileceği yerlere gitti.

Biz evde kaldık, tutulmayı internetten satın aldığımız özel karton gözlüklerle bahçemizden izledik; güneş yüzde 95 kararmıştı ama söylediklerine göre herhangi bir gökbilim olayıyla dönüştürücü deneyim arasındaki farkı yaratan şey işte o son yüzde 5'miş. Bulunduğumuz yerden yine de güzel görünüyordu.

Marguerite'in bedeni, bir tutulmayı izlemekle kâinattaki yerini kaybetmek arasında duran o ince güneş dilimi. O son yüzde 5. Marguerite yanıp gittiği zaman o sınır kayboluyor. Siyah sürü serbest kalıyor.

Sonra tüm seslerin sonu olan bir ses geliyor. Hakiki sessizliğin ilk ânı. Ve o hakiki sessizlik aynı zamanda ilk hakiki karanlık. Ateşten yayılan ışığın dağınık halesiyle çevrilmiş mükemmel yuvarlaklıkta bir delik halinde çakıyor. Gözü dönmüş bir halde yakalayabildiği herkesi yutuyor. Carlos. Mitchem. Lee. Bob. Alison. Janice'lerden en azından biri. Kendini bile yutuyor.

Sonsuza dek sürüyor, derken bitiyor.

Ve ben koşuyorum.

Bölüm 3

Yolculuğumun sonundaki bu kentin mekân ve zaman içinde, bazen daha seyrek bazen daha yoğun da olsa, süreklilikten yoksun olduğunu söylüyorum diye, onu aramaktan vazgeçilebilir sanma sakın.

– Italo Calvino[4]

İŞTE DÜNYANIN SONU hep buna benzerdi. Batan güneşin kızıl ışığında boş ve gri sekiz otoyol şeridi.

~

Çıkış 105. Çıkış 104. Çıkış 103.

~

Gecenin içinde koşuyorum. Kargayı ve açlığı saymazsak artık yalnızım. Aç kalan sürü içimde şekilden şekle giriyor. Dünya büyük ve boş ama içim daha büyük, daha boş. Açlık beni engin ve dipsiz yapıyor. Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum. Yolu yiyorum. Yutuyorum.

~

Çıkış 102. Çıkış 101. Çıkış 99.

~

Eskiden bir koşma rüyası görürdüm. Koşarken zemin ayaklarımın altında geriye doğru kayardı, bazen kaldırım, bazen çam iğneleriyle kaplı yosun. Ben öne doğru sıçrardım. Kolay değildi ama bunu sonsuza dek yapabilirdim. İçimde vardı bu. Bacaklarımda. Ayaklarımda. Kollarımda. Tüm bedenimde. Ölemeyenlerin becerileri vardı bende. Şimdi fark ediyorum, rüyalarımda ölemeyendim.

~

Çıkış 95. Çıkış 88.

~

Nerede başladı bu? Hikâye olmayan bir şeyin başlangıcı nedir? Aklımda hep geri döndüğüm yer var sadece.

Kumullarda seninle uyuyorum. Uyumuyorum ama uyanık da değilim. Her zamanki gibi uyumuyorum. Uyuyorum ama her defasında sadece birkaç saniye. Sadece tekrar tekrar uyandığımı hissedebilecek kadar ama gözlerim hâlâ kapalı. Okyanusun sesini tekrar fark edecek kadar, yine ve sonra yeniden.

Ayak ayak üstüne atıp uzanmışım, sen başını kalçama dayamışsın. Başının ağırlığını tam şu anda hissedebiliyorum. Güneşle aramızdan bir martı geçiyor. Gölgesi bedenlerimizi katediyor. O bir anlık soğuğu tam şu anda hissedebiliyorum. Şeyleri bedenimizde tutuyoruz.

O muazzam enginlikte birlikte o kadar küçük olduğumuz için, kumulun kuytusunda, gökyüzünün altında, okyanusun

sesinde ve güneşin sıcaklığında birlikte o kadar küçük olduğumuz için, hiç olmadığımız kadar ve bir daha olmayacağımız kadar birlikteyiz. Bu bizim paylaştığımız gelmiş geçmiş en güzel an. Başlangıçtan daha iyi bir son.

O *gerçekten de* sondu. Ama o zaman bunu bilmiyorduk. Sonun geldiğini sonrasına dek bilmiyorsun. Ya da kabul etmiyorsun. Geriye bakınca görebiliyorsun. Ve ondan sonra geçen bütün zamanın, sanki çoktan bitmemiş gibi devam etme çabasından ibaret olduğunu fark ediyorsun.

Ben o zaman bile zombiydim. Çoktan kendi türünün sonuncusu olmuş bir dünyanın gözü dönmüş yiyicisi.

~

Çıkış 82. Çıkış 81. Çıkış 79.

~

Kendime ya da kargaya, belki, diyorum, belki ancak çok geç olduktan sonra görebildiğin son, o son bir başlangıcı başlangıç yapan şeydir belki de. Başlangıç dediğin başka bir şeyin sonundan başka nedir ki?

~

Karga hiçbir şey demiyor.

~

~

Kargaya ya da kendime, belki de, diyorum, başlangıç henüz başlamamıştır. Belki ben başlangıca doğru koşuyorumdur. Belki sonla başlangıç arasında, başlangıçla son arasındaki gibi bir zaman vardır. Başlangıç, son için neyse, orta için o olan bir zaman. Belki bu o zamandır. Orta ama bir çözüme bağlanma umudu olmadan.

~

Durduğumu fark ediyorum. Yolda dikiliyorum. Doğuda gökyüzü aydınlık. Ay batıda. Mükemmel biçimde yuvarlak. Aslında hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece aya bakıyorum. Gümüş rengi, donuk ve ciddi. Issız sabah vakti üstüme bir rüzgâr esiyor, sanki daha önce karşılaştığım ya da gördüğüm ama tanımadığım biri gibi. Bir duyguya kapılıyorum. Hüzün bu. Bir hüzün değil, hüzün. Hüznün tümü. Hüznün tüm bir tarihi. İçimdeki her şey hüzünlü ve çevremdeki her şey bunun bir parçası. Çatlamış asfalt, ay, terk edilmiş arabalar, onları yolda tutan yerçekimi. Topyekûn. Kendimi kaptırıyorum, devriliyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sonra geçiyor. Beni bırakıyor. Onu arıyorum. Ayda. Kendimde. Hiçbir şey yok, aynı boşluğa dair yeni bir his dışında.

"Karga?" diyorum yüksek sesle. Sesim, nemli kibritlerin sonuncusu.

Karga "Keskin. Güvenli. Kıvrım," diyor. Sesi, umulma-

dık biçimde çakan kibrit, alev, varoluşumun sürdüğünün anlık yakıcı kanıtı.

Sonraki çıkıştan çıkıyorum. Hafif viraj ve yokuş. Teslim olmak böyle hissettiriyor.

~

Çıkış 74. Batı, çünkü batı geride bırakmanın yönüdür. Batı, çünkü batı son çıkıştır. Batıya gidiyorum çünkü batı seni hatırladığım yer.

~

Kamyon durağı. Mini market. Starbucks. Dönel kavşaklar. Telefon direklerine iliştirilmiş kayıp ilanları: Michael, Eric, Sandra, George. Yol dört şeritten üç şeride, sonra iki şeride inerek daralıyor. Hâlâ kilitli duran turuncu kepenkleriyle bir sıra depolama birimi. Bir trafo merkezi. Yolun kenarında, bir La-Z-Boy mağazası ile aynısından çocuklar için bir La-Z-Boy mağazası yan yana. Sonra, güzel bir ofis. Bir itfaiye istasyonu. Okul binaları. Şahinlerin Yuvası. Kurtların Yuvası. Akıncıların Yuvası. Çan kulesinde vitray yerine Amerikan bayrağı olan bir kilise. Bir tako arabası. Yanında bir çekici. Bir katı atık sahası işareti. Ördekli bir göl. Belirli aralıklarla espresso büfeleri.

Karşılaştığım her şey daha önce karşılaşılmış olma niteliği taşıyor. Hep bir "daha önce" duygusu. Aynı zamanda karşılaştığım her şey bana yabancı.

Seninle hiç burada olduk mu? Bu taraflara geldik mi?

Daha önce gördüğüm için tanıdık gelen hangisi, tanıdık bir hikâyenin bir parçasından ibaret olan hangisi? Hatırlanan hangisi, edinilmiş olan hangisi?

Unuttuğum için, yeni olduğu için ya da bu kez yaya olduğum için yabancı gelen hangisi, bu kez ölemeyen olduğum için ya da bu kez sensiz olduğum için?

"Hangi kısmı gerçek?" diye soruyorum kargaya.

"Parıltı. Çamur. Yavaş," diyor.

~

Iskarta eşya satış yeri gibi görünen bir kasabaya geliyorum. Küçük çayırlara dönmüş çimlerin üzerine, dökülen garaj yollarına, sokağa atılmış mobilyalar. Karyolalar ve şilteler. Yerinden fırlamış çekmeceleriyle şifonyerler. Minderleri sırılsıklam olup içine göçmüş kanepeler ve koltuklar. Kaplamaları eğilip bükülmüş sehpalar. Mutfak masaları. Mutfak sandalyeleri. Bir sallanan koltuk. Bir banyo tartısı. Bir kondisyon bisikleti. Bir ütü masası. Fena halde dövülmüş bir çete muhbirinin hantal bedeni gibi yana yatmış bir dosya dolabı.

Eşekarısı yuvaları saçaklarda topaklanmış. Böğürtlenler, yabanasmaları, çançiçekleri ön verandaları kaplamış, ağaçlara ve ayakkabılar yüzünden bel vermiş elektrik hatlarına tırmanıyorlar. Birilerinin ayaklarından çekilip çıkarılmış ayakkabılar herhalde.*

---

* ABD, Kanada ve Avrupa'nın çeşitli yerlerinde farklı anlamlara gelebilen bir gelenek. Kuzey Amerika'nın bazı bölgelerinde öldürülen çete üyelerinin ayakkabıları elektrik tellerine asılır, böylece ruhlarının sonsuza kadar orada kaldığına inanılır. Uyuşturucu satılan sokaklarda bir çeşit haberleşme sistemi olarak da bilinir. *–ç.n.*

Biri burayı terk etmeden önce, bütün bahçe cücelerini yolun kenarına dizmiş. Bir geçit törenine hazırlanır gibi kasabanın bir ucundan diğerine uzanıyorlar. Pipo tüttürüyor, kürek tutuyor ve sarı çiçekleri kokluyorlar. Biri gözlerini kısmış, çift namlulu bir av tüfeğiyle nişan alıyor. Öteki klozette oturmuş dergi okuyor. Biri "Hoş geldiniz" yazılı bir işaret levhası tutuyor. Öteki "Cehennem ol" yazılı bir işaret levhası tutuyor.

~

Sonraki kasaba öncekiyle aynı ve ondan farklı. Bütün evler neredeyse birbirinin tıpkısı. Hepsi küçük, beyaz badanalı ve mavi, gri ya da yeşil çerçeveli ya da yeşil ya da mavi-gri badanalı ve beyaz çerçeveli. Hepsi sarmaşıklara teslim olmuş. Ama içeriye ait olan hiçbir şey dışarıda değil. Bütün cüceler de hâlâ kendi bahçelerinde, ezelden beri biçilmemiş çimenliklerin uzamış otları arasında gizleniyorlar. Ve bu kasabada ağaçlar farklı. Burada sevilmiş gibi görünüyorlar. Boşluk daha az tekinsiz ve daha hüzünlü.

Evden eve dolaşıyorum, korunaksız evler.

Odadan odaya dolaşıyorum, sessiz odalar.

Yataklarda ve küvetlerde, koltuklarda ve karanlık garajlara park edilmiş arabalarda kasaba halkını buluyorum. Çoktan ölmüşler. Giysilerinin içinde büzüşmüş, kurumuşlar. Bazıları takımlar ya da güzel elbiseler giymiş. Birinin üzerinde kaskının tamamladığı bir Amerikan futbolu forması var. Yaşlılar, orta yaşlılar, gençler ve küçükler. Birbirinin kollarında yatan çiftler. Hep beraber bütün bir aile. Evcil hayvanları bile orada.

Jiletler. Haplar. Silahlar. Gaz. Küçük vinyetler. Gidenlerin ve onlardan kalanların üç boyutlu görüntüleri. İntihar temalı bir parktaki tek bilet sahibiyim. Çerçeveli fotoğraflarına bakıyorum. Yadigârlarına. İşlemeli yastıklarına. Başımı biraz yana eğip kitaplarının sırtlarını okuyorum. Mutfak masalarına oturuyorum. Buzdolaplarının kapılarını inceliyorum; okulun öğle yemeği mönüleri, okul fotoğrafları, mezuniyet balosu fotoğrafları, jüri görevi için bir celp. Pencerelerinden dışarı bakıyorum. Tozlarının usul, pırıltılı girdabının içinde duruyorum ve ürperdiklerini hissediyorum. Ben onların o kadar korktuğu şeyim.

~

En sonda sadece kendi içine kapanmış ambarlar ve vahşi çiftlik alanını bölen beyaz tahta perdenin kalıntıları var; inekler, geyikler ve atlar uzun çimenlerin arasında hep beraber otluyor. Bahse girerim, çakalların bütün koyun ve alpakaları temizlemeleri uzun sürmemiştir. Güneyde bir nehir hattında daha yeşil, daha kalın bir söğüt ve kızılağaç kuşağı uzanıyor.

Yol yatağı vadi tabanının yukarısında, taşkın seviyesinin üzerinde. Süpürgeotu ve böğürtlenler çakıllı dik bankete tırmanıyor. Gri asfalt don kabarmasından mustarip, yabani otların arasında ufalanıyor. Mesafe tabelaları var. Mermi delikleriyle ışıl ışıl hız levhaları.

Buradan uzun zamandır hiç araç geçmemiş ama asfaltta, virajlarda kalmış bir şey var, nasıl benim içimde kalmış bir şey varsa öyle. Hâlâ panik halinde titreşiyor. Şeyleri bedenimizde tutuyoruz. Dünya şeyleri bedeninde tutuyor. Kilin için-

de. Buzun içinde. Gerçek. Gerçekdışı. Zaman. Birbirimiz. Geçmişte elimize geçen tüm fırsatlar.

~

Açlıktan çıldırmak, kederden çıldırmak ya da sadece düpedüz çıldırmak.

~

Bir bebeği yer miydim? Yolda bir bebek olsaydı, onu yer miydim? Evet. Bir bebeği yerdim. Seni yer miydim?

~

Yememek açlığı anlamlandırıyor. İçimde açlığın hiç gevşemeyen pençesi. Bunun tek makul yanıtı, peşinde olduğum şeyden her zaman geri durmak. Beklentiyi karşılamamak. Ket vurmak. İnkâr etmek. Döngüyü bu kapatıyor. Eğer açsam ve yiyorsam ve hâlâ aç kalıyorsam, açlık öfkeye dönüyor. Ama doyumu reddetmek açlığı anlamlandırıyor; yemiyorum, bu yüzden açım.

~

Açlık siniyor. Küsüyor. Suçluyor. Ben de onu görmezden geliyorum. Ya da görmezden gelmiyorum. Evet, diyorum, biliyorum. Yine de cevabım hayır. Açlığıma ebeveynlik ediyorum.

Kargaya diyorum ki "Açlığınla arkadaş olamazsın."

Karga "Kızılgerdan. Sıçramak. Tatlı. Mırıltı," diyor. Doğru olduğunu biliyorum. "Hazır değilim," diyorum. "Diş. Duman. Şalter."

~

Rüzgâr gün boyu esiyor. Rüzgârın içine yürüyorum ve rüzgârın içinde yürüyorum. Ağzımı açsam bir rüzgâr tulumu gibi şişeceğimi düşünüyorum. Hava kararınca rüzgâr duruyor. Yolda durup batıdaki tepelerin ardında batan güneşe bakıyorum. Şarkı söylemeyi ve selamlamayı hatırlıyorum.

~

Canlı ya da ölü kimseye rastlamıyorum.

Bölüm 4

Kadın düşüncelerinin damarlı mavi kitabını yitirdi.

– Dionne Brand[5]

AĞAÇLARIN sınırına uzanan bir tarlanın öte yanında tek başına bir ev duruyor. Yoldan ayrılıyorum, ekinleri saplarında hâlâ yeşil duran saman tarlalarının ortasından geçen bir araba yoluna giriyorum, tekerlek izleriyle dolu uzun bir yol. Kendi ağırlığının altında çökmüş, büyük sarmallar ve dalgalar halinde ilerliyor. Kırlangıçlar sendeleyip yalpalıyor. Çekirgeler cırıldıyor. Evet, cırıldıyorlar. Bunları nereden biliyorsun, diyebilirsin. Omuz silkip derim ki, biri bir şeyi nereden bilir?

Evin yanıp kül olduğunu ancak yaklaşınca görüyorum. Beyaz kaplama ön cephesi, evin önü gibi görünsün diye boyanmış bir tiyatro dekoruna benziyor. Boş pencere çerçevelerinden içerisi çatısız kararmış bir kovuk. "Benim gibi," diyorum kargaya.

Evin arkasında, yangının dokunmadığı daha küçük başka bir ev buluyorum. Bakmak zorunda olduğun birine baktığın bir yer; bir kayınvalideye. Ya da sana bakmak zorunda olan birine ait; bir bakıcıya. İçeri giriyorum.

Boruçiçeği sarmaşıklarının çürüyen yaprakları pencereleri kahverengiye boyamış. Tütün lekeli ışık. Bahçecilikle ilgili bir dergi; domateslerle ilgili bir yazının olduğu sayfa açık

kalmış. Odun sobasının yanında bir yığın sararmış gazete. Başucu komodininin üzerinde bir bardak. Dünya haritası desenli bir duş perdesi. Kuş şeklinde tuzluk ve biberlik. Çatlak bir yeşil sabun kalıbı. Aynı renkte bir duvar telefonu. Uzun kordonu gerilmiş ve dolaşmış. Ahizeyi kaldırıp kulağıma götürüyorum. "Alo?" Sadece her zamanki hiçlik.

Yatağa uzanıyorum. Mutfak masasına oturuyorum. Cam bir konserve kavanozunun içindekileri ayıklıyorum. Paket lastikleri, kullanılmış poşet telleri, kalem kapakları, marketten alınmış bir buket çiçeğin ömrünü uzatmaya yarayan mor bir toz paketi, düzgün, küçük yumaklar halinde sarılmış sicim parçaları. Kimi anahtarlığa takılmış, kimi tek başına anahtarlar, vidalar, kupa kancaları, resim kancaları, resim çivileri, bir cımbız, iki kibrit kutusu. Bu malzemeden, asla olmayacağım bir yaşlı kadının portresini oluşturuyorum. Onun hakkında her şeyi biliyorum. Ötederiyi mutfak masasına diziyorum ve her defasında bir tanesini ağzım dediğim delikten içeri atıyorum. Öte. Beri. İhtimaller. Sonlar. Hiçbir şey bu kuyunun dibine ulaşamıyor. Sessizlik.

Koşarak sürüyü geride bırakmaya çalıştığımı anlıyorum şimdi. Nafile olduğunu anlıyorum.

Kargaya "Sanırım kalacağız," diyorum. Karganın söyleyecek bir şeyi yok ama orada, içimde karar verdiğini hissedebiliyorum.

~

Küçük evde yaşamak isterim sanmıştım ama bahçeyi tercih ediyorum. Diyeceksin ki bir peri olsaydım yaşayacağım yer orası olurdu.

~

İki yaşlı ağaç var. Bir elma ile bir erik. Birbirlerine uzanıyorlar, yavaşça birbirlerinin kollarına çöküyorlar. Dalları gövdelerin kendisi kadar kalın. Erik, eski ve yeni budaklardan fışkıran körpe kızıl yapraklı obur dallarla darmadağınık. Kızarmış meyvelerle yüklü. Elmanın gövdesi benim gibi kof, sanki benim gibi ölemeyen olmalıymış ama değil. Budanmamış birkaç dalının uçlarından sarkan sarı elmalar yere değiyor.

Basit başlangıç, basit son olmadığı açık. Her canlı şey, ölü şeylerin tarihi ve geleceği. Her ölü şey bütün canlı şeylerin geleceği.

~

Erik ve elmanın oluşturduğu çardağa uzanıyorum. Dalların arasından gökyüzüne bakıyorum. Küçük güneşler bedenimde benekler yapıyor. Annemin arka bahçesinde bir çadıra taşınıp Narnia kitaplarının hepsini okuduğum yaz olduğu gibi hissediyorum. Daktilolu yaz. Şeftali rengi kâğıtlı ve yeşil mürekkepli yaz. Başka bir şeyin mümkün olduğunu hissediyorum.

~

Alnıma bir kuş –zarif bir Florida çalı kargası– konuyor, başını yana eğmesiyle göz göze geliyoruz ve bu buluşmada bir sırrı ifşa eden bir ipucu iletiliyor; ipucu ortaya çıkmadan ön-

ce sır olmayan bir sır. Çözülmesi mümkün sırlardan değil. Neyin kim tarafından hatta neden yapıldığıyla ilgili bir sır değil. Bu öyle uzun zamandır biliniyor ki. Öyle bir sır ki sanki kutsal bir işaret.

Karga havalandığı zaman, tenimde bir iz bırakıyor. Gidişinin kesin canlı duygusu.

~

Yerde iki ağacın arasında yatıyorum. Aynı konumda, kıpırdamadan yatıyorum. Karga içimde yatıyor, benim kadar hareketsiz ama daha tetikte.

Baştan yalnızca kuşları duyuyorum ve orada olmadıkları zaman ortalığın sessiz olduğunu düşünüyorum. Ama bir süre–sanırım uzun bir süre– sonra, aslında duymadığımı, bunun yerine bir fikir sahibi olduğumu fark ediyorum. Ve fikri fark ettiğim zaman, ona sahip olmayı ânında bırakıyorum. Tıpkı çok derin uyumadığın ve kafana dank eden bir şey yüzünden daha da az derin uyumaya başladığın zaman olduğu gibi, sonra birden demin aslında sandığından daha derin uyuduğunun farkına vardığın ama aynı zamanda o anda bile tam olarak uyanık olmadığını idrak ettiğin zaman.

Fikir sahibi olmayı bırakır bırakmaz, ortalığın hiç de sessiz olmadığını fark ediyorum. Bazen çok gürültülü. En gürültülüsü yapraklar. Hışırdıyorlar, tıslıyorlar ve yüksek sesle müzik yapıyorlar. Toprak da gürültülü. İç çekip duruyor. Yorgun bir iç çekiş ya da hasret dolu bir iç çekiş değil. Teslim olmuş değil ama ona yakın. Eğer teslimiyette sebat olsaydı.

Bir şeye tutunuyormuşum gibi hissediyorum, bir şeyin kenarına ya da bir şeyin ucuna. Her şey öyle hızlı oluyor ki.

Çabucak aydınlık oluyor, karanlık da öyle. Gezegen dönüyor, ben de onun yüzeyine yapışmışım. Her an, tutunamayacağımı bildiğim ânı yaşıyorum. Tekrar tekrar kayıp düşmek üzere olduğumu. Koyvermemek tüm irademi alıyor ve bir noktada önemli olmadığına karar verip koyveriyorum. Ama aslında bir şeye tutunmuyordum, bu yüzden o duygu yok olmuyor. Sonra aynı anda hem koyvermeye ihtiyaç duyma duygusunu hem de koyvermiş olma duygusunu yaşıyorum.

Ölemeyen olmak böyle *–böyle–* hissettiriyor işte. Yaşıyor olmak da böyle hissettiriyordu.

~

Sonra bir noktada her şey yavaşlıyor ve yalnızca harekete geçmeyi seçmek ya da harekete geçmemeyi seçmek var. Açlık gibi.

Şimdi harekete geçecek miyim? Şimdi harekete geçecek miyim? Şimdi harekete geçecek miyim?

Kirazlı ve kuşlu perdeleri olan bir oda hatırlıyorum. Açık pencereden giren rüzgârla perdeler pervazdan yukarı doğru havalandı ve bir şeyden *tik tak* sesi geldi. Evin bir yerinde bir kapı çarptı. Zaten uyanıktım ama sonra iyice uyandım. Hemen harekete geçmedim. Yatak hâlâ bozulmamıştı ve sen yatakta değildin. Giysilerimle uyuyakalmıştım. Kollarımın ve bacaklarımın ağırlaştığını, kalkmaz olduğunu hissettim. Yağmurun biçilmiş çimlerin üzerine, sonra da verandanın çatısına indiğini duydum; kalkıp pencereyi kapatmazsam, suyun pencere pervazlarında gölleneceğini ve zaten daha önceki fırtınaların çay rengi gelgit izleriyle lekelediği perdelere sıza-

cağını biliyordum. Büyük bir üzüntü duydum. Kalkıp pencereyi kapatmak zorunda olduğum için duyduğum üzüntü, bütün hayatımdaki diğer tüm üzüntülerin bardağı taşıran son damlasından ibaretti. Kalkıp yatağın kenarına oturdum. Odanın öbür ucuna yürüdüm. Pencereyi kapadım. Giyotin pencere ağırlıkları yuvalarına oturdu.

Şimdi harekete geçecek miyim? Şimdi harekete geçecek miyim?

Kıştı ve bizi dışarı göndermişlerdi. Kar kalın ve tazeydi, hâlâ yağıyordu. Renkler kaybolmuştu. Yakındaki ağaçlar siyah görünüyordu. Uzaktaki ağaçlar çürümüş bir kuşun göğüs tüyleri gibi görünüyordu. Gökyüzü beyazdı. Yağan kar kül gibi gri görünüyordu. Bedenimle bıraktığım izin üzerine uzandım. Karın sıcaklığımı süzüp aldığını hissettim. Gözlerimi kapadım. Her tanenin kendinden önce yağan diğer tanelere hafif ve düzensiz çarpışını dinledim. Milyonlarca ve milyonlarca üst üste. Beyaz gürültü. Kulaklarıma akın etti.

Şimdi harekete geçecek miyim?

Şimdi harekete geçecek miyim?

Karar vermek için harcadığım onca zamanı düşünüyorum. Neleri kaçırdığımı zihnimde canlandırıyorum. Bütün hayatım. Tümünü seninle kaçırdığımı bir kez daha anlıyorum. Neredeyse tümünü. Bunu tekrar fark etmek her zaman öyle kötü ki. Ama aynı zamanda seni hep en çok o zaman seviyorum. Midemdeki marazi yumruk ile kalbime benzeyen bir şeyin zaman atlamalı çiçek açışı şimdi el ele gidiyor.

~

Kumullarda seninle uzanmak. Okyanusun sesi. Kumul otlarındaki rüzgârın sesi. Aynı ses. Okyanus, rüzgâr ve sen, arada fark yok.

~

Harekete geçmek ya da geçmemek konusunda karar vermek zorunda olmadığımı fark ediyorum. Burada bir asır boyunca yatabilirim. Beş asır. Sincaplar dallarda oturup erikleri yiyor, kırmızı kabukları ve çekirdekleri üstüme düşürüyorlar. Ağırlaşmış elmalar sarkıyor ve sirke kokusu yayıyorlar. Tüm yapraklar düşüyor. Yapraklarla kaplıyım. Yağmur yağıyor.

İlk başta karar vermeyi bırakmak rahatlatıcı, sonra değil. Rahatlatıcı değil, zor da değil. Karar vermemek. Harekete geçmemek. Zor olduğunu sanırdım ama aslında zor olmadığını fark ediyorum.

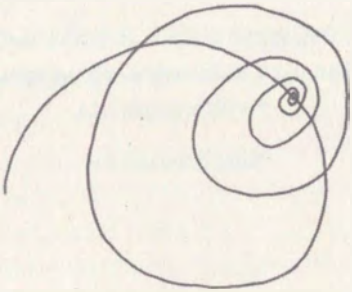
Bir noktada karar vermeden kalktığımı fark ediyorum. Yeniden uzanıp kendimi yine yapraklarla kaplayabilmek isterdim, ama çok geç.

~

Evin arkasındaki evin arkasındaki bahçeden ayrılıyorum. Elma ağacı ve erik ağacı çıplak, birlikte olmayacağımız yaşlı kadınlar gibi. Birbirlerine yaslanıyorlar.

~

Şimdi kış. Batıya devam ediyorum.

Bölüm 5

Dünya öyle sessiz ki. Kafası karıştığı için bazen
unutup geriye doğru akan yaşlı nehrin
sesi duyulabiliyor.

– Charles Simic[6]

İKİ YOLUN BİRLEŞTİĞİ bir kavşağa geliyorum. Dışa dönük dört dur işareti: Parlak kırmızı göstergeler: dur, dur, dur, dur. Bu, aklıma Marguerite'i getiriyor.

Bomboş gökyüzünü ve sandığımızdan daha fazla yolumuz kaldığı duygusunu tanıyorum. Yakında kavak fidanlığına varacağız. Sıra sıra dizilmiş şeyler hazin. Kâğıt hamuru yapmak için dikilen ağaçlar. Askerler ya da mezarları. Çokluk ve düzen aynılığı ve farklılığı açığa vuruyor. Bireyselliğimizin sınırlarını. Devrilebileceğimizi.

Kargaya "Nerede olduğumuzu biliyorum," diyorum.

Karga "Kedi. Tuğla. Su," diyor.

"Birazdan kavakları göreceğiz," diyorum. "Ya da belki görmeyeceğiz."

Bizi gafil avlayan diğer bütün kayıpların aksine, hep kavakların hasat edilmiş olduğunu sanırdık. Her seferinde, ancak kalp kırıklığını çoktan kabullendikten sonra, sadece yeterince ileri gitmemiş olduğumuzu fark ederdik.

Ve işte hâlâ oradalar, henüz kilometrelerce uzakta. Buradan bakınca bile, fidanlığı manzaranın geri kalanından ayıran bir düzen duygusu var. Diğer ağaçlardan çok, yükseltilmiş yolun

uzun, düz çizgisiyle benzerlik taşıyor. Sıkı düzenli gür fidanlığın çıplak dallı grisi, alçalan güneşi, biçilmemiş tarlaların donuk altın rengiyle köknar kaplı tepelerin karanlık zirvesi arasında havada asılı duran bir yamaç sisi katmanı gibi yakalıyor.

~

Günbatımının son izleri biz ağaçlara ulaşmadan soluyor. Gecenin ilerlemesini beklemek için yola oturuyorum. Sırtüstü uzanıp, yere yaklaştıkça yoğunlaşan bir sisle sıvanmalarına dek aya ve yıldızlara bakıyorum. Soğuk sis soğuk tenime batıyor. Yolun güneyindeki bakımsız tarlalarda ve kuzeydeki fidanlıkta kımıldayan şeylerin çıkardığı hafif gürültüleri zayıflatıp dağıtıyor. Yaprak dökümtülerinin hışırtısı. Küçük dalların çıtırtısı. Yakınlardaki bir baykuş ve uzaktan yanıt veren bir başka baykuş.

Kargaya ne düşündüğünü soruyorum.

"Buruk. Kaya. Bataklık," diyor.

Bu konuda düşünüyorum. "Belki," diyorum.

~

Rüyamda Donner* Ekibi hakkında bir kitap okuyorum. Kitapta, kıtayı geçerken yolda bıraktıkları her şeyin yer aldığı

* Tarihe, ekibin başı olan George Donner'ın adıyla geçen Donner Ekibi, aileleriyle birlikte Orta Batı'dan Kaliforniya'ya göç eden bir grup Amerikalı öncüdür. Çeşitli talihsizlikler sonucu 1846-47 kışını Sierra Nevada'da kar altında mahsur kalarak geçiren grup içinde yamyamlık baş göstermiştir. –*ç.n.*

uzun bir liste, bir envanter var; mobilyalar, aynalar, kırık tekerlekler, ölü çocuklar, çatal bıçak takımları. Bu bir şiir, diye düşünüyorum. Parmağımla kaldığım yeri işaretleyerek kitabı kucağımda kapatıyorum ve kitapta olmayan bir bölüm hayal ediyorum, ekiptekilerin nasıl hafifledikçe hafifledikleriyle ilgili bir bölüm. Rüyadaki aklımla, adını bir şekilde bildiğim kadın aile reisi Tamsen Donner'ın bir tasvirini yazıyorum. O âna dek kaleme alınmış tasvirlerin en mükemmeli bu. Rüyamda gözlerimi kapatıyorum, sözcükleri kendi kendime defalarca yineliyorum ve unutmamam gerektiğini söylüyorum.

Batıdan yaklaşan ayak seslerini duyduğum anda hepsi uçup gidiyor. Güneş tepede bir yerlerde, yoğun bir sis var ve dünya bomboş. Yol, tıpkı rüyam gibi iki yönde de yok oluyor.

Ayağa kalkıp peygamberçiçekli elbisemi düzeltiyorum.

Sisin içinde bir siluet beliriyor. Carlos. Aklıma küçük yeşil kamyon geliyor. Kolumdan yukarı çıkan tekerleklerini hissedebiliyorum.

Eski moda bir beyzbol forması giymiş. Kemerli beyaz kısa pantolon ve içine sokuşturulmuş beyaz eşofman üstü. Göğsünde cırtlak bir kırmızıyla "Korsanlar" yazıyor.

"Carlos," diyorum.

"Bana Korsan 26 de," diyor ve yenindeki kırmızı numarayı göstermek için hafifçe dönüyor.

"Tamam," diyorum.

"Benimle gel," diyor.

Dönüyor, ben de arkasından gidiyorum. Eşofmanın sırtında daha da büyük bir 26 numara baskısı var. Yürürken ona bakıyorum ve bu numarayı biliyorum, diye düşünüyorum. Karganın verdiği hissi veriyor.

Bir sapak var, bir de bir menfezin ve kavaklara giden sulama arkının üzerinde bir tahta köprü. Kaybolması beklenecek noktaya varmadan sisin içinde kaybolan bir toprak yolla ayrılıyorlar. Dikenli telden bir çit var ve Korsan 2'nin bizim için açıp biz geçtikten sonra arkamızdan kapattığı tel örgüden bir kapı.

Çitin iç tarafında, araba yolunun iki yanına sıralanmış birkaç korsan daha bizi bekliyor, her biri ağaç sıralarının arasında yer alan yüz kadar gölgeli kubbeden birinin içinde duruyor, bir katedralin kapısındaki gotik azizler gibi. Korsan 37, Korsan 18, Korsan 4. Belki toplam sekiz kişi. Kimi önümüzden gidiyor, kimi arkada kalıyor.

Şu an ne olduğunu, bundan önce ne olduğunu, buraya nasıl geldiğini Carlos'a sormak istiyorum. Ama ağaçlar *şşşt* diyor, ben de bir şey demiyorum. Gövdeleri düz ve yedi metreye, hatta daha yukarıya dek üzerlerinde dal yok. Dalları iyice tepede birleşiyor, Londra Köprüsü oynayan çocukların elleri gibi; bu oyunu şu âna dek unutmuştum ama şimdi yakalanıp tutsak alınmış olan ben olduğum için duyduğum korku, irkilme ve hafif mide bulantısıyla birlikte hatırlıyorum. *Al anahtarı kilitle onu. Kilitle onu. Kilitle onu.*

~

Çok uzun bir süre ağaçların arasında yürüyoruz. Sanırım, ağaç sıralarının bittiği sınıra varmak için gerekenden daha uzun bir süre. Hava kararırken yürümeye devam ediyoruz ve yeniden aydınlanırken hâlâ yürüyoruz. Tekdüzelik hiç ilerle-

miyormuşuz gibi hissettiriyor. Sadece tekrarlayan, tekrarlayan ağaçlar. Kendimi güvenli hissediyorum ama artık burada zamanın ve uzamın işleme biçiminin farklı olmasına kafayı takmıyorum. Yürüyüp duruyoruz ve sis asla tamamen dağılmıyor, yine de bazen inceliyor ve ormanın derinliklerini daha iyi görebiliyorum. Her adım, en ufak bir konum değişikliği, ağaç gövdelerinin ve bir merkezden yayılan ışık demetlerinin yeni bir örüntüsünü açığa çıkarıyor.

Karga, "Yumurta. Bisküvi. Şapka," diyor.

Yanıtlamıyorum.

Her yanı kavaklarla çevrilmiş, geniş, düzensiz bir açıklığa varmamız birkaç gün sürmüş olmalı.

Çeşitli ortak uğraşlara girişmiş Korsanlar var burada. Bazıları geldiğimizde bize bir göz atıyor, sonra ya tanımamış gibi davranarak ya da pek az tanıma belirtisi göstererek tekrar işlerine dönüyorlar. Bir baş işareti. El sallama. İki Korsan bir oyun masasına oturmuş bir yapbozla uğraşıyor. Açıklığın uzak tarafında tai chi yapan bir grup var. Bir grup minyatür kırmızı bir ahır gibi görünen prefabrik bir barakayı taşıyor. Barakayı tekerlek işlevi gören yontulmuş sırıkların üzerine koymuşlar. İki Korsan, barakanın ön köşelerindeki kocaman delikli cıvatalara bağlanmış kalın halatları omuzlamış, üçü arkadan itiyor, diğer ikisi de baraka sabit biçimde sürünerek ilerledikçe, sırıkların her birini sırayla arkadan tekrar öne taşıyor. Birbirlerine arabacılar gibi kısa komutlar vererek etkin biçimde çalışıyorlar. "Hop!" "Dur-yukarı!" "Dikkat!"

Maiyetimizin diğer üyeleri çeşitli etkinliklere katılmak için birer ikişer dağılıyor. Sonunda Carlos'la ben baş başa kalıyoruz. Gevşek bir daire halinde dizilmiş çeşitli alüminyum

ve plastik bahçe sandalyelerinde oturan bir grubun önünden geçiyoruz. Bir 12 adım toplantısı gibi görünüyor. Biz geçerken hiçbiri konuşmuyor. Belki de meditasyon yapıyorlar. Biri tıpkı Janice 3'e benziyor ve ben Carlos'a fısıldayarak "Bu Janice 3 mü?" diye soruyorum.

"O Korsan 12," diyor.

Başka tanıdığım var mı diye diğer Korsanlara bakıyorum. Sis ve formalar yüzünden ayırt etmek zor; herkes hem birbirinin aynı hem tanıdık gibi görünüyor ama sonra bacaksız bir Korsanı el arabasında taşıyarak geçen Bob'u görüyorum. Bob 99 numaralı formayı giymiş. Bir yere varmasını umduğum bir sohbet başlatmaya çalışarak, Carlos'a "99 iyi bir numara gibi görünüyor," diyorum. Omuz silkiyor.

"Numaraları şapkadan çektik," diyor.

"Ya çektiğin numarayı beğenmezsen?"

"Her numara şanslı numara haline gelebilir," diyor.

"Şapka nerede?" diye soruyorum.

Açıklığın uzak tarafındaki oluklu metalden bir yapıyı göstererek, "Orada," diyor.

"Formalar neden?"

"Buradaydılar."

"Ben de bir tane alayım mı?"

Omuz silkiyor.

"Eskiden daha dost canlısıydın," diyorum.

Beni açıklığın ortasına kabaca çatılmış sekiz köşeli bir kameriyeye götürüyor. Koyu renk delikli panel duvarlarıyla derme çatma metal bir iskeleti ve sarı-beyaz çizgili sevimli bir vinil çatısı var. İki Korsan, nöbetçi gibi dışarıya dikilmiş. Birini tanımıyorum ama diğeri Alison. Numarası 7, o yüzden "Merhaba Korsan 7," diyorum.

"*Hayatınız hiçbir şey üzerine kurulmamıştır*," diyor ve kenara çekiliyor. Kameriyenin kapısı, menteşeleri ve daha çok mandala benzeyen tokmağıyla duvarlardan birinden ibaret.

"İçeri girmem mi lazım?" diye soruyorum.

"*Kuşlar yıldızlara uçuyor, sanırım*," diyor.

Carlos'a bakıyorum.

Omuz silkiyor.

Ben de omuz silkiyorum.

Kapıyı açıyorum, içeri girip arkamdan kapatıyorum.

~

Kameriye boş. Çıplak topraktan ibaret zeminin orta yerinde, yaklaşık yirmi beş santim çapında bir delik var. Tamamen doğaya aykırı görünüyor. Deliğin ağzı içe doğru kıvrılmıyor ama herhangi bir biçimde desteklenmiş gibi de görünmüyor... Bir borunun ucu ya da bir kuyunun tepesi değil. Deliğin tam kenarından bir tutam ayrık otu çıkıyor sonra mutlak biçimde duruyor. Bir çimenliğin bakımlı kenarı ya da bir uçurumun aşınmış kenarı, hatta bir teraryumun ağzı gibi değil. Daha çok evrenin eşiği gibi. Mutlak ve kafa karıştırıcı.

Delikten bir şey çıkması ya da deliğe bir şey girmesi gerekiyor sanki. Etrafa bakınıp içine atacak bir şey arıyorum. Kameriyenin her tarafını dolanıyorum. Çakıl denecek büyüklükte bir taş bile bulamıyorum.

Deliğe yaklaşıyorum ve dikkatle içine bakıyorum. Deliğin içindeki karanlık olması gereken karanlık değil. Başka bir karanlık. Fazla derin.

Sağ ayakkabımı çıkartıyorum. Kirli ve ıslak, üst kısmı da

dış kenar boyunca tabandan ayrılmış. Lastik tabakası aşınıp yumuşamış, topukta da gümüş dolar büyüklüğünde bir delik var.

Ayakkabıyı deliğe atıyorum ve kulak veriyorum. Dibe ulaştığını duymamamla kalsa neyse. En ufak bir ses çıkarmıyor.

Elveda lastik ayakkabı.

Diğer teki de arkasından yollamak yerinde olur gibime geliyor. O yüzden sol ayakkabımı da çıkarıp deliğin içine atıyorum. Rahatlatıcı. Bir tercihten çok idrak etme ya da kabullenme.

Peygamberçiçekli elbiseyi çıkarıyorum. Çamaşır ipinden uçup baharda karlar eridikten sonra bulunmuş bir şey gibi görünüyor. Deliğe atıyorum.

Çarşaf sargılarımı çözüp teker teker atıyorum.

Sonra bir tek karga ve ben kalıyoruz. Kaburgalarımın altına ulaşıp onu dışarı çıkarıyorum. Küçük kırmızı mumya. Onu sardığım gömlek yenini açıp deliğe fırlatıyorum. Kargayı elimde tutuyorum. Seni bırakmak zorunda mıyım? Seni bile?

Hiçbir şey demiyor.

Kendi kanatlarının içine sımsıkı kapanmış. Hafif ve kuru. Tüyleri darmadağınık ve güzel. Kıvrılmış ayaklarının minik tabanları hâlâ yumuşak.

Onu deliğe atıyorum.

Hızla bir pnömatik tüp sisteminin içinden geçip aydınlık gökyüzüne çıktığını hayal ediyorum.

Bir paraşüt gibi açıldığını hayal ediyorum.

Uçup gittiğini hayal ediyorum.

Üstüme bir ağırlık çöktüğünü hissediyorum. Bütün o ça-

murdan bedenim sırtımda taşıdığım bir yük gibi geliyor. Hayal meyal tanıdık bir duygu. Artık basbayağı ayakta duramıyorum, o sinir bozucu delikten biraz uzaklaşıp rahatlayacak kadar bile. Deliğin yanına oturuyorum. Fena değil, ama uzansam daha iyi olacak sanki. Yere uzanıyorum.

Çıplak. Tek kollu. Kargasız.

~

Yabanmersini topluyoruz. Yabanmersini toplamak için arabayla sahile indik ve bakımsız çalı öbeklerinin arasına daldık. Uzun çalılardan birbirimizi göremiyoruz ama yakınız. Ambalaj ipinden omuz kayışlarımızla göğsümüze astığımız kovalara attığımız meyveler yumuşak, tok bir ses çıkarıyor. Birbirine vuran parmak uçlarının sesi gibi. Sık sık sessizliğe gömülüyoruz. Günün geri kalanı çok uzakta. Yaslı kumrular başka bir yerden birbirine sesleniyor. Böğürtlen çalıları araya dalıyor. Burada bir geyik uyumuş.

Yaz öyle sıcak geçti ki meyve toplamak için geç ve meyvelerin çoğu küflü yaprak örtüsünün üzerine dökülüp pörsümüş. Bir ayının onları kokladığını hayal ediyorum ve "Umarım bir ayıyla karşılaşmayız," diyorum. "Umarım!" diyorsun. Ben de "Ölmek için kötü bir yol olmazdı," diyorum. Sana, nasıl ölmek isterdin, diye soruyorum. Cevabın hazır. "İyi bir günün ardından, uykumda," diyorsun.

Gökyüzüne bakıyorum. Güneş parlak ve bulutların ardındaki bir ampul gibi donuk, bulutlar öyle hızlı ilerliyor ki dengemi kaybediyorum. Karga tepede uçuyor. Parlak ve rüzgâr dolu. Kanatları ipek tafta gibi ses çıkarıyor. Başını yana eğiyor ve göz göze geliyoruz. "Pasta. Dağ. Ebediyyen," diyor.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum ama dünyanın sonu boğazımda. Geçen yazdan önceki yaz. Senin ya da benim erkek kardeşim hakkında bir şeyler söylüyorsun. Seni gayet net duyabiliyorum ama aynı zamanda sanki çok uzaktasın. Böyle bir geleceğe doğru ilerlediğimizi bilmiyorduk, şimdi dönüp buradan geriye bakmak dayanılmaz. Bu doğru değil. Dayanılmaz, çünkü pekâlâ biliyorduk. Gün gibi aşikârdı.

Meyve toplayarak çalıların arasından ilerliyoruz, birimiz işe yarar bir çalıya rastlayınca duruyoruz. Meyveleri almak için çalının iyice içine uzanıp en yüksek dalları eğmemiz gerekiyor. Bazen meyveler parmaklarımızın arasından kayıp yere düşüyorlar. İsraf gibi geliyor. Diyet ödemek gibi geliyor. Burasının bizsiz nasıl olacağını hissettiriyor.

Öyle uzağa gidiyoruz ki çalıların bittiği yere varıyoruz, ilk kızılcık bataklığının kenarında uzun ve gür otların olduğu yere; güneş ısıtıyor ve bir buçuk kilometre kadar ötedeki okyanusun sesi dağılarak açık alana doluyor. Elimizden gelen tek şey, yüzümüzü dönüp yükselen kükremeyi karşılamak.

Kapı kasasında kapı olmayan, pencere pervazlarında pencere olmayan ve asla bizden başka kimsenin olmadığı ahşap kulübeye geri dönüyoruz. Kovalarımızı, bu amaçla köşeye yığılmış duran karton kutulara boşaltıyoruz ve meyveleri paslı beyaz terazide tartıyoruz. Yıpranmış döşeme tahtalarının üzerinde adımlarımız sağır ve boğuk bir ses çıkarıyor. Çek defterimizi getirmediğimizi fark ediyoruz ama ben cebimde yirmi dolar buluyorum, bu da ihtiyacımız olandan bir dolar fazla ediyor ve mutluluğumuzun kozmik onayı gibi hissettiriyor.

Arabaya binip sahile gidiyoruz. Parmaklarımızda yabanmersini lekeleri.

Sen-ardından da-ben sahil çamlarının arasından kumul otlarına doğru ilerliyoruz. Son yükseltiye dek göremediğimiz, kıyıya çarpan köpüklü dalgaların sesi ayak seslerimizi yutuyor, oraya vardığımızda bütün o parıltılı dünya gözlerimizin önüne seriliyor ve biz rüzgârın bir araya getirdiği iki yaprak yığını gibiyiz. Sen ve ben diye ayrılmış olan ne varsa bir araya gelip gökyüzüne fırlatılıyor.

Ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı dünyanın kıyısında bırakıyoruz ve uzun yokuşu inip dalgaların serpintisine doğru ilerliyoruz. Islak kum uzaktan tıpkı gökyüzü gibi görünüyor ama yakından kahverengi tüyler ya da balık pulları gibi.

Kumullarda uyuyakaldığımız gün değil bu. Kuzgunların olduğu gün. Kafaları yük beygirlerininki gibi büyük. Anlamadığımız ama seyretmekten hoşlandığımız bir oyun oynuyorlar. Binlerce kuşun güneye göçtüğünü; sonu gelmez, korkusuz uçuşlarını; kabaran dalgaların çukurlarına alçalıp tepelerine yükselerek çizdikleri tehlikeli kesikli hattı neredeyse fark etmediğimiz gün. Suyun kenarından aldığın bir kuvars parçasını bana veriyorsun. Kaygıyı gidersin diye pürüzsüz ve yassı.* Bir sürü kum doları bulup hepsini ceplerimize sığdıramadığımız bir başka günü hatırlıyoruz.

---

* Kuvars taşının kaygıya, strese, olumsuz düşüncelere karşı etkili olduğuna inanılır. –*ç.n.*

Eve dönerken yaptığımız uzun araba yolculuğu sırasında, "Uyumak üzereyim," diyorum.

Sen de "Uyu, bebeğim," diyorsun.

Kargayı duyuyorum. "Kürek. Kemik. Sandalye. İğne."

Keşke gözlerimi açsaydım. Keşke başımı pencereden çevirip senin bana baktığın o anda sana baksaydım. Kaçırdığım bu dünyaya.

~

Kameriyede gece olmuş. Kusmak üzereyim. Ayağa kalkıp deliğin korkunç eşiğinde öğürüyorum. Kara sürü içimden dışarı boşalıyor. Dilimin üzerinden ve burnumdan fışkırıyor. Dalgalar halinde geliyor. Daha fazla olamaz diye düşünüyorum ama var. Tek ve sürekli bir şey gibi, bedenimden çıkan uçsuz bucaksız sıvı bir beden gibi görünüyor. Hiç bitmeyeceğini düşünüyorum. Daima kusuyor olacağım. İçimi dışıma çıkaracak. Ölene kadar kusacağım. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bittiği zaman, mutlak bir biçimde bitiyor. Ama bittiğine inanmak zor. Sırtüstü uzanıyorum. Yeniden başlamasını bekliyorum. Ama başlamıyor.

Bir süre sonra, yeniden duyabiliyorum. Sessizliğin kendine özgü gürültüleri. Açlığı arıyorum ama yalnızca yokluk var. Kargayı yokluyorum ve boş kalan yerini buluyorum. Sonunda yoksunum.

Her şey yolunda olacakmış gibi yaptım çünkü sürekli el-

veda demek imkânsız görünüyordu. Yabanmersinlerine. Okyanusa. Kuzgunlara. Pelikanlara ve yağmurkuşlarına. Karabataklara. Saat dörtte oturma odasının duvarına vuran güneş ışığına. Senin yan odadan gelen sesine.

Tekrar oturuyorum. Net biçimde görebiliyorum. Sanki karanlık, delikten ya da benden saçılan daha karanlık bir karanlıkla aydınlanıyor. Tüm gölgelerin gölgeleri var. Marguerite orada. Onu yeniden göreceğimi bildiğimi fark ediyorum. "Merhaba Marguerite," diyorum.

"Korsan 14," diyor.

"Doğru gün değildi," diyorum. "Kumullardaki gün değildi."

"Doğru gün, yanlış gün," diyor. "Giy şunları."

Düzgünce katlanmış bir giysi yığınını yere, yanıma bırakıyor. Forma değil. Pamuklu beyaz külot ve fanilayı alıyorum. Temiz çoraplar da var. Pantolon hoş ince yünlü bir gabardin. Gömleğin düğmelerini tek elle iliklemeye çalışırken Marguerite bana yardım ediyor. Boş gömlek yenini yumuşak, yeşil hırkanın yeninden geçirip ikisini birden düzgün biçimde pantolonun belinden içeri tıkıyor. Kemeri tek başıma hallediyorum ama kanvas spor ayakkabılarının yeni beyaz bağcıkları için yardıma ihtiyaç duyuyorum. Bağcıkları çift fiyonk yaparak bağlıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

~

Açıklık çok sakin. Carlos orada değil. Alison gitmiş. Ortalıkta kimse yok. Sis dağılmış ve ay parlıyor. Yeni bitmiş her

bir ot sapının ve her bir toz zerresinin son derece net bir gölgesi var.

Kavakların arasına giriyoruz. Ay ışığında parlıyorlar. Çok hafif, soğuk bir esinti var. Tepede hâlâ dallara tutunan az sayıda yaprağı hışırdatıyor. Gecenin içinde yürüyoruz. Rüzgâr duruyor, sonra gün doğumundan hemen önce yeniden esiyor.

Ağaçlar durmadan sallanıyor, sabah ışığını makaslayarak titreşen zerrelere ve beneklere dönüştürüyorlar. Düzenli gövdeleri, her iki yanda noktalı ve çizgili desenler halinde kaynaşıp eriyor. Alt dalların budandığı yerlerde göz şeklinde yara izleri var. Dikey sıranın her kesişim noktasında jant telleri gibi dizilen çok sayıda birleşme noktasıyla büyülenmiş halde, bizden öteye bakıyorlar.

Yeni giysilerimle yürümek hoşuma gidiyor. Hırkamın yeşili hoşuma gidiyor. Elimi pantolonumun cebine sokuyorum ve neredeyse sanki yine iki kolum varmış gibi oluyor.

Orada burada, geçmişin sondan önceki her şey olduğu bir geçmişi hatırlatan tuhaf emareler var. Çöplük yerine ormana yığılmış çöpler. Fidanlığın ağına yakalanmış ölü hayvanlar. Yeşil şarap şişelerinden ve çeyrek galonluk teneke kutulardan oluşan bir yığın. Eski bir kuzine. Fiberglastan yapılmış inek boyunda bir horoz, feri sönmüş, donuk gözüyle bakıp duruyor, neredeyse konuşacak. Kargayı özlüyorum.

İçeri doğru değil dışarı doğru yürüyene dek yürüyoruz.

Fidanlığın sınırındaki kapıya geliyoruz.

"Burada elveda," diyor Marguerite. Kucaklaşacak mıyız diye merak ediyorum. Formasının pantolonunun arka cebini yokluyor ve beyaz bir taş çıkarıyor. Bana sahilde verdiğin taş bu. Taşı yüzüme doğru uzatıyor ve ağzımı açmamı bekliyor. Komünyon ekmeği gibi dilimin üzerine yerleştiriyor. Hem

pürüzsüz hem de hafif gözenekli, hoş, güzel bir ağırlık, biraz tuzlu.

Geçmem için kapıyı açıyor ve arkamdan yine kapatıyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum ve taşı kazara boğazıma kaçırmaktan korkuyorum. Peki şimdi neyin içine? Sürü olmayınca içeride ne var? Hiçbir şeyden oluşan o hayvan olmayınca. Açlık olmayınca.

Marguerite kapının üzerinden uzanıp omzuma hafifçe vuruyor, sanki omzum beni üstüne bindirip gönderdiği bir atın böğrü. "İyi olacaksın," diyor. Ellerini ceplerine daldırıyor ve fidanlığa geri dönüyor. Bir kez dönüyor, el sallıyorum, karşılık vermiyor.

Bölüm 6

Eğer son bizden kaçıyorsa biz neredeyiz?

– Hélène Cixous[7]

BATIYA DOĞRU devam ediyorum. Kumullarda olmayacağını biliyorum. Yani benim orada olmamı saymazsak tabii. Ben orada olacağıma göre sen de benden dolayı orada olacaksın. Bir zamanlar beraber olduğumuz yerde olursam, diye düşünüyorum, o zaman yine beraber oluruz.

~

Ormanın karanlık katmanları ve tıraşlanmış mahzun araziler. Bir hat üzerinde ikişer ikişer ilerleyen elektrik direkleri, bir lincin ardından kalmış ip gibi sallanan bir kangal siyah kablo dışında elleri boş. Sırtlarda paslanmış türbinler rüzgârda uğulduyor.

Tepede akbabalar. Keskin gözlü soğukkanlı kuşlar. Geçişimi izlemek için kel kafalarını eğiyorlar. Dillerini tutuyorlar.

~

Yol, uzun nehir vadisini kıyıdan ayıran alçak tepelerde sona eriyor. Heyelan ve selin yol açtığı göçükler var. Toprak bir yanda yükseliyor, diğer yanda dik bir biçimde alçalıyor.

Yokuşun yukarısı kerestenin tarihi. Kütükler, bakımsız bir mezarlıktaki mezar taşları gibi, yeniden biten çalıların arasına sinmiş. Yokuşun aşağısı nehir ve eski bir demiryolu hattı. Kışın biten otların eğik sapları traverslerin arasından fışkırıyor. Yolun hemen kenarında bir yapı var. Kulübe bile denemez. Duvarları kontrplak ve katranlı mukavvadan bir yamalı bohça. Tam kulübeye doğru bir adım atacakken, birinin batıdan rayları takip ederek geldiğini görüyorum. Taş kırıklarından oluşan yolda adımlarının çıkardığı çıtırtıyı duyuyorum.

Sanırım bir kadın. Yokuşta şekilsiz bir şey, bitkin bir gövde. Bastona yaslanarak yürüyor ve koyu renk muşamba pardösüsü öyle uzun ki yerleri süpürüyor. Göğsünde çapraz asılı, çadır bezinden kirli bir çanta var. Şapkası mantar başına benziyor. Yaşlı insanlar nasıl yürürse öyle zahmetle ve kararlılıkla ağır ağır ilerliyor. Canlı. Açlığın karanlık hançer darbesini bekliyorum ama hiçbir şey yok, boşluktan başka.

Kulak kabartarak duruyor ve ben bir ağaçtan daha hareketsiz durduğum tepeye bakmasını bekliyorum. Soğukta nehrin sesi kırılgan ve zayıf. Takip edilmediğinden emin olmak ister gibi geldiği yöne doğru bir göz atıyor, sonra çabucak raylardan ayrılıp kulübeye gidiyor. Duvara vuruyor.

"Kalktın mı, uykucu?" Başını yana eğerek yanıt bekliyor.

Bir çocuk sesi yanıtlıyor: "Açım." Hırçın, mızmız.

"Tanrı şahidim olsun, senin midende delik var."

"Yok," diye mızmızlanıyor çocuk ve duvarı yumrukluyor. "Açım."

Yaşlı kadın çantasını başının üzerinden geçiriyor ve içinden bir şeyler çıkarıp dikkatle ve özenle yere yerleştiriyor. Kauçuk bir hortum parçası. Bir tabanca. Bir tahta kaşık.

Çocuk barınağın duvarlarını yumruklayıp tekmeliyor.

"Ağır ol, bayım," diyor yaşlı kadın. Pardösüsünü çıkarıp yere yayıyor. Yavaşça üzerine yerleşiyor, önce diz çöküyor, sonra acıyla dönüp oturuyor. Sırtını barakaya dayıyor, bacaklarını dümdüz uzatıyor. Sol yenini kıvırıyor. Dirseğin hemen altından itibaren kolu yok. Bir saha hekiminin tecrübesi ve becerisiyle, kolundaki sargıyı açıyor. Kauçuk hortumun ucunu tutmak için dişlerini kullanıyor ve dirseğin birkaç santim yukarısına turnike yapıyor. Çalışırken konuşuyor. Çocuğa bu sabah yakaladığı bir balıktan söz ediyor. Bir gökkuşağı alabalığı. Karnını nasıl kesip açtığını ve içinde bütün bir fare bulduğunu anlatıyor. Bazen acıdan sesi titriyor. Bütün bu süre boyunca çocuk barınağın duvarlarını tekmeleyip tırmalıyor.

Yaşlı kadın tahta kaşığın sapını dişlerinin arasına alıyor ve yere, pardösünün üzerine uzanıyor. Biraz kıpırdanıp yerleşiyor. Uyduruk bir evcil hayvan kapısına benzeyen küçük bir kapıyı kaydırarak açıyor ve kolunu içeri sokuyor. Kolunu henüz turnike hizasına kadar bile uzatmamışken tekmeler ve yumruklar duruyor. Kadının yüzü acıyla buruşuyor. Gözlerinden yaşlar geliyor.

Kulağa sandığınız gibi gelmiyor. Bir hayvan homurtusu yok. Sadece yeme sesi.

Yaşlı kadın gözlerini açıyor ve dosdoğru bana bakıyor.

Benim ne olduğumu idrak etmesi bir an alıyor, dönüp koşmamdan önceki o anda, aramızda bir şeyler oluyor. Bir kabullenme. Dayanılmaz olan zaten çok ağır. Daha fazlası nasıl olabilir ki?

~

Yol tepelerden aşağı iniyor ve ben yine nehre geliyorum. Köprü kullanılmaz durumda. Uzak ucundaki köprü kalıntısı bana kadının ya da benim kolumun kalıntısını hatırlatıyor, tıraşlama alanlarındaki ağaç kalıntıları. Bu kalıntılar benzer değil ama hepsi kalıntılar ailesine dahil.

Nehir yatağında alçalmış. Çakıldan adalar oluşmuş. Ortalık söğüt ve kızılağaç dolu. Yapraksız kubbenin orasında burasında ortaya çıkmış boş kuş yuvalarını görebiliyorum. Ben hangisiyim; terk edilmiş yuva mı yoksa onu tutan ağaç mı?

Gece oluyor. Karanlıkta her şey daha büyük ve daha yakın. Yıldızlar çok belirgin. Gökyüzünün benim üstümde olmadığını, benim gökyüzünde olduğumu nihayet anlıyorum. Bu, kargayla ilgili. Karga da bebekle ilgili. Ve karga seninle ilgili. Belki bebeğin seninle ilgili olduğu şekilde. Kan bağıyla değil, benim kurduğum bağla. Paylaşılan özel bir çoğalma arzusuyla. Birbirimizden daha çok olsun istedik ve daha çok hayat istedik. Aşkımızın evine bir bebek katmak istedik. Bir kış bahçesi gibi, ama meraktan, korkudan, zamandan ve inkârdan yapılmış bir bahçe. Gelecek oydu. Kendimizi orada yaşarken hayal ettik. Tüm hayali ilkleri ve sanki zaten çok geç değilmiş gibi sürüp giden dünyayı. Aslında bebek ölmüş gibi değildi. Aslında, bir bebek bile değildi. Henüz değildi. Bu

sözcüğü kullanmaktan hoşlanmıyorum, keşke daha iyi bir sözcük olsaydı. Ölen, sanki daha çok geleceğin kendisiydi. Geçmişin parçası haline gelmişti.

Zaman içinde zaman. Şeylerin içinde şeyler. Benim içimde karga. Alabalığın içinde fare. Golf sahasındaki kızın karnı. Sızlayan şeyler. Gerçek şeyler ve gerçek olmayan şeyler. Bu sonsuz kederin yerine açlığın geri gelmesini istememin bir faydası yok.

~

Sabahleyin, nehrin sisinde iki beyaz at var. Golf sahası ve kızla oğlanın beyaz bedenleri geliyor aklıma. Belki de atlar bir rüya, bir sanrı, bir teselli diye düşünüyorum. Anlam. Ama sonra atlardan biri diğerinin üzerine tırmanıyor. Toynakları sakar ve beceriksiz. Sert penisi bir merdane gibi dik ve kalın. Cüssesi ve çaresizliği absürt. Bittiğinde, atlar hiçbir şey olmamış gibi otlayarak ve birbirine dolanan kuyruklarını sallayarak yan yana duruyor. Güzeller ama sadece atlar. "Hah," diyorum. Ve ikisi de başlarını kaldırıp bana bakıyor, çiğnemeye ara veriyor. Benim ne olduğumu merak edip etmediklerini merak ediyorum. Gözlerini kırpıştırıp büyük sıcak burun deliklerinden beyaz bulutlar üflüyorlar. Sonunda biri yeniden çiğnemeye başlıyor, ardından da diğeri.

~

İleride yol güneye, sonra da yeniden batıya doğru keskin biçimde kıvrılıyor ve bir nehir kıvrımında yaprakları, ölü balık ve yılanları, çöpleri toplayan bir girdap gibi, bu yol kıvrı-

mında da mavi muşamba kaplı bir girdap var; treylerler, Mavi Kuş okul otobüsleri, soğuk hava vagonları, yük vagonları, yol yol yosun izleriyle kaplı motorlu karavanlar, küflenmiş tekerlekli evler, hepsi birlikte sürüklenip arabaların, kamyonların paslı şasileri ve yosun tutmuş kaportalarıyla buraya yığılmış. Nemli tütün, pişmiş et, bok ve idrardan yükselen duman helezonları, şarkılar ve havlayan köpeklerin sesi hafifçe ve dalga dalga öğle sonrasına yayılıyor. İşte kıyamet. Yaşayanlar burada.

Onlarla karşılaşmamak için yoldan ayrılmayı düşünüyorum. Karanlığı beklemeyi düşünüyorum. Bir örümcek gibi uykularının içinden geçmeyi. Ormandaki yaşlı kadından neden kaçtım?

Gökyüzü alçak ve henüz yağmaya başlamayan karla yüklü. Bir sığırcık sürüsü durmadan havalanıp konuyor, havalanıp konuyor. Kanatlarının sesi aynı anda hem yumuşak hem patlayıcı. Yüzlerce tüylü sarsıntı.

Ben daha ne yapacağıma karar veremeden, girdabın kenarında bir hareketlenme oluyor. Canlılardan biri ikisi üçü dördü beşi yola çıkıyor. Avurdumdaki taşa dilimle dokunuyorum.

~

Karganın bizi nasıl göreceğini hayal ediyorum. Tepeden. Uçarken. Yani şimdi benim içimde var olduğu haliyle. Hafta içi gündüz gösterilen bir filmden fırlamış karakterler gibiyiz, boş yolda hesaplaşmak için toplanmışız. Yabancı ile kasaba halkı. Gölgelerimiz uzayıp gidiyor. Bir klasik gitarın asabi tıngırtısı ve yalnız bir trompetin sesi.

Omuz omuza yürüyorlar. Geliyorlar. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorlar.

Önlerinden köpekler koşuyor. Ama en cesuru bile yarı yolda duruyor. Çoban köpeği cinsi. Burnundan soluyarak havlıyor. Bana yan yan bakıyor. "Cici köpek," diyorum ve köpek o tek gözünü üzerimden hiç ayırmadan yüksek perdeden uluyarak beni sertçe tersliyor. "Tamam," diyorum ve tempomu değiştirmiyorum, mümkün olan en son anda dönüp önüm sıra sahiplerine doğru koşturuyor.

Yaklaştıkları zaman bile yaşlarını ya da cinsiyetlerini ayırt etmek zor. Bir deri bir kemik ve pisler, sadece iri yarı ya da ufak tefek, sakallı ya da sakalsızlar. Bedenlerine çöreklenen gerilimi görebiliyorum. Teyakkuzu. Ne olduğunu henüz bilmediğim bir planları olduğunu görebiliyorum.

Bir işaret, bir emir varsa da ben kaçırıyorum. Aynı anda hem bana hem dışarı doğru koşturmaya başlıyorlar. İçlerinden ikisi, bir an için bayrak sandığım bir şeyi aralarında açarak yol kenarındaki banketlere doğru atılıyor, sanki düşük bütçeli bir kovboy filminin figüranlarını taklit eder gibiler, ama aslında gerilla savaşçılarından oluşan bir ayaktakımı grubu bu, net bir mesajın ezici gücüyle bu varoluşsal tehdide karşı koymaya kararlılar: Zombi Kıyametini Derhal Bitir.

Bayrak sandığım şey tabii ki uzun, derme çatma bir ağ. Ağlardan yapılmış bir ağ; çamaşır ipi ve ambalaj ipleriyle birbirine dikilmiş voleybol ağlarından, tenis ağlarından, balık ağlarından. Etrafımı çeviriyorlar, beni ablukaya alıyorlar. Hareketleri öyle koreografik ve çalışılmış ki bana bir geçit töreni ekibini hatırlatıyor. Kendimi gösterilerinin bir parçası gibi hissediyorum.

Birden ortaya çıkan güruh, protestolar, cılız bir puro ke-

miren Clint Eastwood; ağın ucu ayak bileklerime sımsıkı dolanıp ayaklarımı yerden kestiği an, bunların hepsi birbirine karışıyor. Asfalta yapıştığımda ağzımdan bir homurtu çıkıyor. Hızlı ve etkin biçimde hareket ediyorlar. Beni sonbaharda depoya kaldırılan bir badminton seti gibi ağın içinde öyle bir yuvarlıyorlar ki kolumu da bacaklarımı da kıpırdatamıyorum. Badmintonu severdim.

"Bir, iki, üç" dışında bir şey demeden beni kaldırıyorlar. Yürürlerken aralarında sallanıyorum. Yüzüm aşağı bakıyor, yaşıyor olsaydım rahatsız edici olurdu ama benim durumumda bir şekilde eğlenceli. Son olarak ne zaman biri beni taşımıştı? Yedi yaşında mıydım? Sekiz mi? Gri asfalt dışında pek bir şey göremiyorum, bir de bazen ileri geri sıçrayan bir köpek.

Girdaba girdiğimiz zaman asfalt yoldan sapıyoruz ve kollara ayrılan patikalardan döne döne ilerliyoruz. Sanki gittikçe gidiyoruz ve sanırım burası dışarıdan göründüğünden çok daha büyük ya da dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Patikalar dar ve iki yanları dağ gibi yığılmış insan yapımı şeylerle dolu; gözüme jant kapakları, bir Noel ağacı ayaklığı, alet parçaları, makine parçaları, eski yeşil bir bahçe hortumu, bir araba aküsü çarpıyor.

Patika yağlı gibi görünen sıkıştırılmış toprakla kaplı boş bir alana açılıyor. Bekleyen kalabalığın gürültüsünü duyabiliyorum. Alçak ve gergin sesler, Marguerite'in yakma töreni için çatıda toplanan otel sakinlerinin dişlerinin takırdamasını andıran tekdüze bir sese karışıyor.

Eğer beni yakarlarsa, kendimi tekrar beyzbol takımıyla birlikte fidanlıkta mı bulacağım? Beni küçük parçalar halinde kesip farklı çukurlara gömerlerse, her şey bitmiş mi ola-

cak? Hâlâ seni düşünecek miyim? Kaybım çarpılacak mı yoksa bölünecek mi? Kolumu ve Janice 2'nin serçeparmağını, Mitchem'ın penisini, Marguerite'in memelerini ve bebeği düşünüyorum. Bedenimizin bir parçasının bir parçamız olmaktan çıkması için ne kadar küçük ya da değişmiş ya da uzak olması gerekir? Parçamız olmaktan hiç çıkar mı? Yakılmış olan kolum şimdi bile bana sinyaller gönderiyor mu?

Beni yere bırakıyorlar ve kalabalık bir göz atmak için yaklaşıyor. Üzerime eğiliyorlar. Yüzlerinde tümüyle büyülenmiş bir ifade var. Benden dolayı değil, sanırım, kendi korkularından. Korkularını ölçüp biçiyor, onunla sonuna dek oynuyor, onu sınıyorlar.

Golf sahasındaki kızı öldürdüğümden beri ilk kez yaşayanlara bu kadar yakınım ve açlığı yokluyorum. Belki bedenimin bir yerinde uyuyan tek bir keskin sızı vardır. Tıpkı kışın yakacak odunla birlikte kazara içeri taşıdığımız uyuşuk eşekarıları gibi. Hani evin sıcağıyla kendilerine gelir, havada yalpalar, her türlü ışığa doğru sendelerlerdi. Onları asla doğrudan öldürmezdik. Kalbim çarparak, ayaklarından birini sıkıştırmamaya dikkat ederek, arıları bir bardağa hapsederdim. Sen bana kapıyı açardın, ben de onları o sağ çıkılması imkânsız soğuğun içine fırlatırdım. Erdem bunun neresindeydi?

İçimde açlığı bulamıyorum. Ama kalabalığın içinde onu görebiliyorum. Benim açlığımla onlarınki arasındaki fark ne? Açlık, öfke, birinin kendi türüne bağlılığı mı? Keder teslimiyet mi?

Göğsümdeki boşluğu hissediyorum. Avurdumdaki taşı hissediyorum. Kışın sokakta kalmış eşekarısı olduğumu fark ediyorum.

Kalabalık, birine yol vermek için kenara çekiliyor. Kısa boylu ve geniş yapılı bir kadın. Koruyucu iş tulumu giymiş, kol yenleri ve pantolon paçaları kesilerek bedenine uydurulmuş, kalça kısmı siyah ve düz, dizlere yama üstüne yama yapılmış. Kadının kâkülleri alnının ta tepesinden kesilmiş ve uzun, kalın örgüleri var. Saçları iş tulumuyla aynı açık toprak rengi. Teni de öyle. Güneşten kösele gibi olmuş ve biraz sarımsı. Üzerime eğiliyor, örgüleri yüzümün yakınında sallanıyor. Dikkatsiz. Eğer hâlâ eski ben olsaydım, olduğumu hayal ettikleri şey olsaydım, kıvrık örgü uçlarına saldırarak dengesini bozar ve su kabağını andıran burnunu ısırıp koparırdım.

Beni yakından inceliyor, diğerleri gibi korkuyla değil, ya da aynı korkuyla ama zaptedilmiş, bir liderlik havası içinde bastırılmış bir korkuyla. Bakışlarını şöyle bir üzerimde gezdiriyor. Bana bakmaktan çok göz atıyor. Değer biçiyor.

"Kaldırın onu," diyor İş Tulumu. Gerilla geçit töreni ekibini oluşturan kasaba ahalisi tekrar öne çıkıyor ve beni ağdan kurtarmaya çalışıyor. Durmadan döndürüyorlar, yanlış yöne döndürdüklerini fark edip geri çeviriyorlar, çekiştirip durdukları dolaşmış iplerle boğuşuyorlar. Müşkül bir durum. Kendimi neredeyse mahcup hissediyorum. İşlerini kolaylaştırmak için kaskatı duruyorum. Hırkamın düğmelerinden biri ağa takılıp yerinden fırlıyor. Ayaklar altında yuvarlanıp gittiğini görüyorum. Bu beni biraz üzüyor.

Ağın son kısmı da açıldığı zaman kalabalık sessizleşiyor ve kendi içine çekiliyor. Kaçmaya çalışmalı mıyım? Eskiden duyduğum o öfkenin taklidini bile yapmam mümkün mü artık? Kuşatıldım ve steyşın aile arabasıyla eve götürülmeye

hazır bir Noel ağacı gibi bağlandım. Beni ayağa kaldırıyorlar. Orada öylece tutuyorlar; sımsıkı tutuyorlar, esir tutuyorlar, kavgaya hazırlar ama o benim içimde yok.

Kalabalıkların büyüklüğünü tahmin etmeyi hiçbir zaman beceremedim ama toplananlar en azından yüz kişi diyebilirim. Açıklığın çevresinde eşitsiz aralıklarla, çarpık çurpuk dikilmiş uzun haçlar var. En uzunu muhtemelen altı metre. Bazı haçlar boş ama çoğuna başı kesik bir gövde asılmış, eskiden soğanların ve mandalinaların konduğu pazar filesi gibi bir şeyin içindeki başları ense kökünden aşağı sarkıyor. Bazı gövdeler teyakkuzda. Asıldıkları ipin ucunda seğirip silkiniyorlar. O yöne ya da bu yana dönük torbalarının içinde gözleri kıpır kıpır, dişleri takırdıyor, kendi dillerini çiğniyorlar. Ama bazı gövdeler ve kafalar cansız gibi duruyor. Yani ölü gibi. Çürümenin çeşitli aşamalarındalar.

Bu girdapta herkesi aynı şekilde mi cezalandırıyorlar, yani yaşayan ya da ölemeyen herkesi, kafalarını keserek – yoksa bu ölüler bir zamanlar ölemeyenler miydi? Heyecana benzer bir şey hissediyorum. Korku mu? Umut mu? Eğer uzatacak bir ömür, doyurulacak bir açlık yoksa, içimde devam etmek isteyen şey ne? İçimde ölmek isteyen şey ne?

Sonunda kar yağmaya başlıyor. Minik tanecikler, öyle yavaş ve öyle seyrek ki birini seçip yere düşene dek izlemek mümkün.

İş Tulumu öne çıkıyor. Benim ve muhafızlarımın etrafını baştan başa dolanıyor. Kalabalık sessiz, beklemede. Önümde duruyor. Tüm yüz hatları geniş yüzünün ortasında toplanmış, yuvarlak bir masanın ortasındaki tuzlukla biberlik gibi. Gözleri mavi, teninin sarımsı bronzluğuyla yarattıkları tezat

ürkütücü. Saydam ve anlaşılmaz. Birbirimize bakıyoruz. Tekinsiz ayrılık sınırımızın uzamında buluşuyoruz. "Bunların hiçbiri gerçek değil," diyorum. Gözlerinde başka türlü bir ilgi beliriyor. Tanıma. Pek içimde olmayan bir yerimde bir ürperti hissediyorum, derimin hemen dışındaki bir deride tüylerim diken diken. Dudakları düşündüğü düşüncenin, düşünülemez, söylenemez olanın etrafında seğiriyor. "Pekâlâ," diyorum "bir kısmı gerçek." Benden uzaklaşıyor. Bir elini dimdik, yana doğru uzatıyor, avucu yukarıda, kararlı. Bir hüküm. Biri öne çıkıyor ve o ele bir palanın sapını yerleştiriyor.

"Diz çök," diyor bana. Palayla yeri işaret ediyor. Muhafızlar omuzlarımı aşağı doğru bastırıyor. Öne, dizlerimin üzerine düşüyorum, vücudumu iple çekiştirerek tekrar dikleştiriyorlar. İş Tulumu palayı tam gömleğimin yaka kısmının üzerinde tutuyor, palanın ağzı enseme değdi değecek. Gözlerini kısarak keseceği yeri zihninde işaretliyor. Ayaklarını sıkıca yere basıyor, palayı kaldırıyor ve hızla indiriyor. Ağız keskin ve darbe beklenen sonucu veriyor. Başım ancak bir saniyelik duraksamanın ardından yana doğru yere yuvarlanıyor.

Pat diye yere düşüyor. Sesi neremde duyduğumdan emin değilim; başımda mı yoksa bedenimde mi. Aynı anda hem benden çıkıyor hem de yakınımdan geliyor gibi. Gözlerimi açmayı akıl edene kadar ortalık karanlık, darbeyi alacağım sırada kapatmış olmalıyım. Kar taneleri beyaz gökyüzünden inip yavaşça üzerime üşüşüyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Bir tükenmezkalemin mürekkebinin akması için çizilen çizgiye benzer zikzaklı bir ses çıkarıyorum. Şakıma gibi ama biraz fazla kuvvetli.

Yukarıda diz çökmüş olan bedenime bakıyorum. Başsız, tek kollu, iple bağlanmış. Kendimi aynada hatta bir fotoğrafta görmek gibi bir şey değil. Kendime yabancı gelmiyorum ve aynı zamanda yeni ve büyüleyiciyim. Yıllarca arkadaşım olan sonra birden âşık olduğum biri. İlk dürtüm kendi yanağıma dokunmak. Tenime keskin ve yumuşak kar taneleri düşüyor.

Yukarı doğru İş Tulumu'na bakıyorum, aşağı doğru bedenime bakıyor. Yağıp duran, yağıp duran, yağıp duran kar, kadını yükseliyormuş gibi gösteriyor. "İkisi de benim," diyorum.

~

Ayak bileklerimden baş aşağı asılmama karar veriliyor çünkü kolum olmadığı için ipin göğsümün etrafını sıkıca sarması imkânsız. Bir ara başım torbaya konuyor. Olayın ayrıntılarından, sırasından emin değilim. Algılamanın yer değiştirmesi, aynı anda iki yerde birden olmanın, hem baş aşağı olup hem başın düz durmasının tuhaflığı, kayıtsız kar, beden ağırlığımın teslim olması, hepsi bana hızla ayağa kalkmışım gibi hissettiriyor, dinmeyen bir baş dönmesi. Kar yağmaya devam ediyor. Ayaklarıma doğru sarkan kafamla çarmıhın tepesine çekiliyorum. İş Tulumu birkaç laf ediyor. Kalabalık dağılıyor. Hava kararıyor. Sonunda girdaptan ses gelmez oluyor. Uyku. Rüya. İpimin ucunda öyle belli belirsiz dönüyorum ki. Kendi başım hafif hafif dizlerime çarpıyor. Kar daha da artıyor. Her tanecik yere değerken sessizliğin içinde tık ediyor. *Tık. Tık. Tık. Tık.* Muazzam, sonsuz bir noktalama.

~

Sabahleyin dünya beyaz ve sessiz. Kar durdu. Baş dönmesi durdu. Başım torbasının içinde dik ve bedenimden öteye bakıyor, şanslı sayılırım. Etrafa, olabildiğince her yöne bakıyorum, görüşümün sınırlarını saptamak için gözlerimi yuvarlıyorum. Önce bir gözümü, sonra diğerini kapatıyorum. İkisi arasında sağ sol sağ sol gidip gelirken oluşan hafif yön değişikliğini kaydediyorum.

Kendimi neredeyse huzurlu hissediyorum.

Karla kaplanan girdabın mezbeleliği örtülmüş, daha az derme çatma görünüyor, düzeni ve biçimi açığa çıkmış. Barınakların ve patikaların oluşturduğu eş merkezli çemberler merkezdeki açıklıktan etrafa yayılıyor. Bembeyaz tarlalarla çevrilmiş minyatür bir ortaçağ şehir devleti; tarlalar ovadaki kızılağaç ve akçaağaçların yapraksız telkârisiyle çevrilmiş, o telkâri, tepenin mazgallı sırtına doğru yükselen köknarların, çamların, sedirlerin oluşturduğu daha koyu, sık ormanla çevrilmiş ve tepenin sırtı da, lime lime görünen ağaç tepelerine değecek kadar alçak bulutlarla çevrilmiş.

Yüzümün hangi yöne baktığını merak ediyorum, o tepelerin ardında okyanusun, kumulların, senin hatıranın olup olmadığını.

Burada sonsuza dek ya da sonsuz sayılacak kadar uzun, belki ölene dek kalmak o kadar da kötü değil.

~

Dünyayı doğru yönde görürken baş aşağı sallanma duygusuna alışıyorum. Artık böyle. Belki bir hafta, belki de aylar bo-

yunca düzensiz aralıklarla kar yağıyor. Bulutlar asla ayın ya da güneşin görüneceği kadar dağılmıyor. Gökyüzü ağır ve hareketsiz. Ya aydınlık ya karanlık. Doğu ya da batı yok.

Haçlarımızın tepesinde içimize kapanıyoruz. Farklı yönlerde uzaklara bakıyoruz, başlarımız şu ya da bu yana dönük. On iki kişiyiz. Akrebi, yelkovanı olmayan bir saatin içindeki saatler. Anlamsız. Aramızdaki mesafe sohbeti teşvik etmediğinden midir, yoksa söyleyecek bir şeyimiz olmadığından mı, kimse bir şey söylemiyor. Beyaz taşı bir avurdumdan diğerine oynatıyorum. Önemli bir sır gibi görünüyor. Kekin içinde pişmiş bir bıçak.

~

Yaşayanlar her gün kirli izlerini bırakıyorlar ve o izlerin üzeri her gün örtülüyor. Yemek pişirdikleri ateşlerin dumanı girdabın üzerinde belirsizce asılı kalıyor. Biz kendi halimize terk edilmiş, dönüyoruz.

Kar taneleri havayı yoğunlaştıran tüyler gibi yumuşak ve hafif ya da minik ve keskin, her biri kendi yolunda. Açıklıktan geçen insanlar da öyle. Bazen çiftler, bazen tek başına. Soğuktan korunmak için sımsıkı giyinmiş, günlük işlerin telaşındalar ya da adeta amaçsız görünüyorlar. Bazen gelip bize bir göz atıyorlar. Eğer çok uzun kalırlarsa, bu diğer ölemeyenleri huzursuz ediyor. Zincirlerini gererek, iplerinin içinde kıpırdanarak, giysilerinden ve haçlarının yatay kollarından minik kar serpintilerinin düşmesine yol açıyorlar. Elleri çırpınıyor, boşluğu kavrıyor.

Çocuklar –burada çocuklar var– bize kartopu atıyor. Bunun sonu şaşmaz biçimde kendi aralarında kartopu savaşına

varıyor. Bir gün açıklığın orta yerinde bir kardan adam yapıyor, sonra kafasını kesiyorlar. Kafayı yeni bir kardan adam yapmak için kullanıyorlar, sonra onun da kafasını kesiyorlar. Sıkılıp gitmelerine dek bu böyle devam ediyor. Başsız kardan adamlar açıklıkta toplu halde duruyor, Kullanılmayan son kafa aralarındaki çiğnenmiş toprağın üzerinde yatıyor.

~

Bir gece rüzgâr çıkıyor. Ani, kuvvetli ve ılık. Haçımdan uzağa savruluyorum. Kafam torbasında etrafa çarpıp dönüyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, kuvvetli bir rüzgâr esiyor sonra yine başladığı gibi aniden duruyor. Derin, hoş kokulu bir sessizlik var ve sonra yağmur başlıyor.

Sonraki günlerde kar hızla eriyor, gidiş gelişin çok olduğu yerlerde inatçı buzlu patikalardan ve kenarlarda çamurlu adacıklardan ibaret kalıyor. Başsız kardan adamlar, köpeklerin geçerken bacaklarını kaldırıp sarı lekeler bıraktığı koni şeklinde sütunlara, sonra şekilsiz yığınlara dönüşüyor, ardından da yok oluyorlar. Açıklık bir çamur deryasında çalkalanıyor ve yol yapmak için karşıdan karşıya kalaslar uzatılıyor.

~

Günlerin, mevsimlerin hesabını yitiriyorum, ta ki bir akşam ormandaki yaşlı kadın açıklığın kenarında belirene dek. Üzerinde aynı koyu renk pardösü, mantara benzeyen şapka var. Alacakaranlıkta karanlık bir gölge. Bastonu ve göğsünde asılı çantası var. Bir eşikte durur gibi duruyor. Yaklaşık olarak saat dokuzu gösteren haça bakıyor, yani benim saat yönüme

göre üçüncü. Tam öne doğru bir adım atacakken, başka bir patikadan açıklığa biri geliyor. Yaşlı kadın çabucak dönüp kimseye görünmeden gidiyor.

İki gün sonra sabah erkenden geliyor. Hava onu zar zor tanımama yetecek kadar aydınlık. Açıklığın karşısından aksayarak hızla geliyor ve tahta kaldırımdan inip Saat Dokuz'un haçı önünde duruyor. Orada sallanan genç kadına, sanki bir mihrabın üzerine asılmış İsa'nın ta kendisiymiş gibi sessizce bakakalıyor. Saat Dokuz'un saçları, koyu renk, ıslak bir yığın halinde soğan torbasının içine tıkıştırılmış. Çiçekli bluzu her türlü havada dışarıda bırakılmış bir bayrak gibi eski püskü ve yırtık olduğu için deniz mavisi dantel sütyenini görebiliyorsun. Düşük belinin üstündeki yağ katmanını sıkıştıran dar bir kotu var. Yaşlı kadın bir şey, belki bir isim söylüyor ve Saat Dokuz uykusundan sıçrayarak uyanmış gibi silkiniyor. Yaşlı kadın onunla tıpkı kulübedeki çocukla konuştuğu gibi konuşuyor. Komadaki bir hastaya güncel olaylar hakkında bilgi veriyormuş gibi. Sesini alçaltıyor, ne dediğini çıkarmam zor. Her sözcüğü duymak için yırtınmakla hiçbir şey duymuyormuş gibi yapmak arasında tereddütte kalıyorum. Dinlemek terbiyesizlik gibi geliyor, hatta yanlış gibi. Yanlış adrese teslim edilmiş bir mektubu açıp mektuptaki "sen"in gerçekten "sen" olduğunu iddia etmek gibi.

Sen. Sen herhangi biri olabilirsin.

Saat Dokuz gitgide huzursuzlaşıyor. Dişlerini gıcırdatıyor ve bağlarıyla boğuşuyor. Ötekileri uyandırıyor, onlar da kıpırdanmaya başlıyor. Saat On İki, Saat İki. Ormandan gelen yaşlı kadın gergin bir tavırla açıklığa göz atıyor, anlaşılan bizim için değil ama birinin dikkatini çekebileceğimiz için kaygılanıyor. "Neyse. Gitsem iyi olur," dediğini duyuyorum. Par-

maklarının ucuna bir öpücük kondurup Saat Dokuz'un haçına doğru gönderiyor. "Seni seviyorum," diyor. Saat Dokuz ipinin ucunda silkinip dönüyor, dişlerini sıkıp hırıldıyor. Bu, Saat Beş'i uyandırıyor, o da yüksek sesle inliyor. Yaşlı kadın gitmek için dönerken adama bakıyor ve benim yukarıdan kendisine baktığımı fark ediyor. Tanıdığını anlıyorum. Tökezliyor ve tek sağlam eliyle düşüşünü hafifletmek için bastonunu bırakıyor. Sanki onu yakalayabilirmişim gibi öne doğru sallanıyorum. Tahta kaldırımın kenarına sert bir iniş yapınca oflayıp pofluyor. Şapkası düşüyor. Hareketsiz kalıyor. Silindir şeklinde büyük bir çantaya benziyor. Yağmur damlaları pardösüsünden aşağı yuvarlanıyor. Girdapta hareketlilik var. Birileri bizi duydu. Gelecekler. "Geliyorlar," diyorum. Taşı yutacağım ya da ağzımdan düşüreceğim diye korkuyorum. "Kalk," diyorum. Yan tarafına dönüyor ve bana bakıyor.

"Yaşıyor musun?" diye soruyor.

"Acele et," diyorum.

Dizlerinin üzerine kalkmak, sonra da bastonunu çamura bastırıp kendini yukarı çekmek için uğraşıyor. Her yeri çamur içinde. Bedeni acıyla büzüşmüş. Gitmek için geldiği yöne doğru dönüyor. "O taraftan değil," diyorum.

Yönünü değiştiriyor. Aceleyle açıklığın diğer girişlerinden birine yöneliyor. Şapkası yerde yatıyor, onunla ilgili bir şey söylemek istiyorum ama vakit yok. Açıklığa vardıklarında gitmiş oluyor.

~

Yağmur duruyor. Bulutlar bir havuz örtüsü gibi geri çekilerek, hep orada olan gökyüzünü açığa çıkarıyor. Parlak mavi

ve uçsuz bucaksız. Bir denizanası gibi yuvarlak ve soluk ay orada yüzüyor. Arkamdan doğan güneşin ısısını hissediyorum. Haçımın gölgesi açıklığın karşısına uzanıyor. Saatimiz zamanı söylemeye başlıyor.

~

Güneş saati. Pusula. Zaman ve mekân.

~

Kuşlar her gün hava hâlâ karanlıkken şakımaya başlıyor. Güneş her gün tepelerin alçak sırtı boyunca biraz daha kuzeyden batıyor. Gökyüzü turuncuya, sonra pembeye, sonra mora dönüyor. Yıldızların ve gezegenlerin, takımyıldızlarının isimleri unuttuğum isimler arasında değil. Onları hiç bilmedim. Geceler gittikçe daha kısa. Sabahları tarlaların, brandaların, harap kulübelerin yosun kaplı çatılarının üzerinde kırağı oluyor, benim üzerimde de.

Sık sık okyanusu duyduğumu hayal ediyorum. Onu duymakla aynı şey mi bu? Çıtır çıtır yanan bir ateşin yanında oturduklarını hayal etme talimatı alan katılımcıların vücut ısısında bir artış olduğunu gösteren bir araştırma okuduğumu hatırlıyorum. Hayal etme talimatı. Şunu hayal et. Bunu hayal et.

~

Çamur kuruyup sertleşiyor ve kalaslar kaldırılıyor. Yaşlı kadının gelmesini bekliyorum ama ben bunu düşünmeyi bırakana dek gelmiyor. Sonra bir akşam, ben kurbağaları dinler-

ken, işte orada, açıklığın kenarında topallıyor. Haçımın önünde duruyor ve oradan bana bakıyor. Ay ışığında mavi.

"Şişt," diyor.

Doğru yanıtın ne olduğunu bilmiyorum. Taşı güvenli biçimde avurt boşluğuma sıkıştırıyorum. Ben de "Şişt," diyorum.

"Yaşıyor musun?" diyor. Her sözcüğü, dünya dışı bir yaşam formuyla temas kurma prosedürünü uygulayan bir uzay kaşifinin özeniyle telaffuz ediyor.

"Hayır," diyorum.

"Nesin sen?" diyor, prosedüre bağlı kalarak. Sesi öyle alçak ki, galakside ağaç kurbağalarının ve boğuk sesli boğakurbağalarının yaptığı parazitin ardından onu güç bela duyabiliyorum.

"Okyanusa ulaşmaya çalışıyorum," diyorum. Tıpkı onun gibi tuhaf konuştuğumu fark ediyorum. Sözcüklere, hissettiğimi unutmuş olduğum bir aciliyet katıyor bu.

Susuyor. "Neden diğerleri gibi değilsin?" diye soruyor.

Bu öyle önemli bir soru ki. Neden değilim. Değil miyim?

"Sen niye değilsin?" diyorum.

Pes etmiş görünüyor. Teslim olmuş gibi. Belki de ağlıyor, diye düşünüyorum. Haçında sallanan Saat Dokuz'a bir göz atıyor. Tekrar bana bakıyor. Sonunda, ama aynı şekilde değil, yani ilk temas protokolünü bir kenara bırakarak, "Okyanusta ne var?" diyor.

Okyanusta ne var. Okyanusta ne var.

"Sadece gideceğim bir yer olması gerektiğini düşünüyorum," diyorum.

Uzun süre sessiz kalıyor. Sonra benden çok kendine, "Belki de sadece zekisin ve ben sandığımdan daha aptalım,"

diyor. Omuz silkiyor. Başını sallıyor. Sonra, yine o resmi sesiyle, bu kez pencere pervazından atlamasını engellemeye çalıştığın birini ürkütmekten kaçınmak için kullandığın sesle, "Seni oradan indireceğim," diyor.

Haçımın dibine gidiyor, ne yaptığını göremiyorum ama ipin kımıldadığını hissediyorum ve birdenbire hazır olmadığımı fark ediyorum, devam etmeye, daha çok kaybetmeye. Etraftaki diğer saatlere bakıyorum, ay ışığı altındaki girdaba ve tarlalara, gökyüzünün uzak sırttan yükselen kubbesine, yıldızlara. "Zihninle bir resim çek," derdi annem. Sonra aşağıya indiriliyorum ve yer, yaşayan, soluk alan bir şeyin kavisli sırtıymışçasına altımda yükselir gibi oluyor. Kayıp düşecekmişim gibi, başım yuvarlanacakmış gibi geliyor; bağlandığım düğümlerle uğraşarak ipi sıyıran yaşlı kadının güç bela farkındayım. Ayak bileklerimi serbest bıraktığı zaman "Ayakta durabilir misin?" diyor. Bilmiyorum. Ayaklarım beni havalandırıp baş aşağı taşıyacak dev uçan balonlar gibi. Torbasında duran başımı alıyor ve çantasıyla birlikte göğsüne asıyor. Tabancayı, turnikeyi, tahta kaşığı düşünüyorum. Temiz tütsülü bir kokusu var kadının. Eliyle bileğimi tuttuğunu hissediyorum, ben de onun bileğini kavrıyorum. Beni yukarı çekiyor. Dünya dönüyor, yana doğru sendeliyorum. Kollarıyla kolumu kavrıyor ve ben kol kola girmiş, tarlaların üzerinde birlikte süzüldüğümüzü hayal ediyorum. "Acele etmeliyiz," diyor, şimdi sesi yakın, güven verici ve kararlı. Kör kör tökezliyorum ve neredeyse ikimizi de deviriyorum. Kolunu sıkıca belime sarıyor. Beni öne doğru çekip ayaklarımın üstünde tutuyor.

"Saat Dokuz ne olacak?" diyorum, sesim pardösüsünün

kıvrımlarında boğuluyor. Yanıt vermiyor. "Saat Dokuz, Saat Dokuz," diyorum, beni duyamıyor mu, yoksa söylediklerime anlam mı veremiyor, emin değilim. Karga da böyle mi hissediyordu, merak ediyorum ve onun tüylü bedeni aklıma gelince ağlamaya başlıyorum. Nasıl ağlayabildiğimi, yoksa hayal mi gördüğümü merak etmemeye çalışıyorum çünkü gerçek değilse bile bitmesini istemiyorum. Belki de yaşlı kadına bu kadar yakın olduğum için ağlıyorum. Belki beni kurtardığı için. Beni gördüğü için.

Girdabın içinden sendeleyerek geçerken ve yola vardığımızda ağlıyorum, eski bir çit çizgisini izleyerek tarlanın karşısına geçerken, ağaç kurbağalarının arasından, kendimize arkamızdan yavaşça kapanan sessiz bir yol açarken hâlâ ağlıyorum. Kalçasının çarpmasına ve sallanmasına ve boş kol yeninin uçuşmasına alışırken ağlıyorum. Tökezlemekten kaçınmak için her adımda ayaklarımı iyice kaldırıyorum ve dengemi sağlamak için yaşlı kadına yaslanıyorum. O da bana yaslanıyor, bastonunu açıklıkta bırakmış olsa gerek, diye düşünüyorum. Ormanın kenarına vardığımızda hâlâ ağlıyorum ve kızılağaçlarla akçaağaçların arasından, yaprak dökmeyen ağaçların daha koyu, görkemli sessizliğine doğru yokuş yukarı ilerlerken hâlâ ağlıyorum.

Baştan onu, ağlamayı yani, kafamın içinde hissediyorum, bir basınç ve bir salıverme. Bir farkındalık gibi. Sonra daha çok midemde bir yırtılma gibi. Ağlamaya odaklanmadan ağlamak mümkün hale geliyor.

Eski bir tomruk yolunu izleyerek tekrar yokuş aşağı inerken ve nehre ve raylara vardığımızda ağlıyorum. Nehrin sesine ve kış taşkınlarıyla şimdi ne kadar yükseldiğine ağlıyorum. Ayak altındaki traverslerin ve kırma taşın ritmini öğre-

nirken ağlıyorum. Artık acelemiz yok. O kadar yardıma ihtiyacım da yok ama yaşlı kadın kolumu tutmaya devam ediyor. Sanırım artık benden çok kendisi için. Nekahet dönemindeki hastayla hemşire gibiyiz ama hangimizin hangisi olduğundan emin değilim.

Gece güne dönerken ve dalların tepesinde kuşlar ötmeye başlarken ağlıyorum. Çocuğu tuttuğu barakaya mı gidiyoruz, beni de onunla beraber oraya mı kapatacak, çocuğun tadımı beğeneceğini düşünüyor olabilir mi, merak ederken ağlıyorum. Belki de çocuğa eşlik edeceğimi düşünüyor.

Ağlamak hakkında düşünürken bile ağlıyorum. Sürüden geriye kalan şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Bunun boşluğun kendisi olduğunu düşünüyorum. Boş bir evin boşluğundan çok, bir kilisenin boşluğu olduğunu düşünüyorum. Büyük, yüksek tavanlı ve içindeki hiçbir şey yalnızca bana ait değil. Ve bunu düşündüğüm zaman, ileride yaşayacağım hüznün korkusunu bir bıçak yarası gibi hissediyorum ve ağlamayı kesiyorum.

~

Raylardan ayrılıyoruz, barakaya gelmiş olmalıyız diye düşünüyorum ama nehrin sesini duymuyorum. Yürümeye devam ediyoruz ve güneş ardımızdaki ağaçların arasından alçalınca, doğuya değil batıya gittiğimizi fark ediyorum. Sonunda duruyoruz. "Otur buraya," diyor yaşlı kadın ve beni yosun ve eğreltiotlarıyla kaplı devrilmiş bir ağaca doğru yönlendiriyor. Ağaç yumuşak ve serin. Yaşlı kadın başımı göğsünden indiriyor ve yüzüm kendime dönük olacak şekilde bir ağacın dibine yaslıyor. İnleyerek yanıma yerleşip dizlerini ovuşturu-

yor. Orada yan yana oturan bize bakıyorum. En çok da kendime. Kendi üzerime yönelen bu üçüncü tekil şahıs perspektifi rahatsız edici.

Parmaklarımı dalgın dalgın kütüğümüzü kaplayan yosunun üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımla süngerimsi, esnek, nemli dokusunu yokluyorum ve bulunduğum yerden bakınca hırkamla aynı renk olduğunu fark ediyorum. Açık havada baş aşağı asılmış halde geçirdiğim bir kıştan sonra zannedeceğiniz kadar kötü görünmüyorum. O kadar perişan değilim. Gerçi beyaz lastik pabuçlarım uzun yürüyüşümüzden sonra sırılsıklam ve çamur içinde, pantolonum da çiyden dizlere kadar ıslak, yün koyulaşmış ve ağır.

Yaşlı kadın çantasına uzanıyor ve içinden yeşil bir plastik şişe çıkarıyor. *7-Up* ya da *Mountain Dew* şişesine benziyor. Etiketi gitmiş. Şişeyi dizlerinin arasına sıkıştırıp kapağını açıyor. Bir an için köpürecek sanıyorum. Tereddüt ediyor, sonra bana ikram ediyor. "Su?" diyor. "Hayır teşekkürler," diyorum. Elimi kaldırarak geri çeviriyorum. Bu yersiz harekete ikimiz de biraz şaşırıyoruz. Şişeden büyük bir yudum alıyor; su içmek, bedeni ayakta tutmak gibi bir gereksinimi, bir zorlanmayı değil de bir gereksinimi karşılamayı hatırlamak matrak.

"Kulübedeki senin çocuğun mu?" diye soruyorum.

"Torunum," diyor.

"Beni oraya götürüyorsun sanmıştım," diyorum.

Şişenin kapağını kapatıp çantasına geri koyuyor, çantanın içini karıştırıp bez bir kese içinde karışık çereze benzer bir şey çıkarıyor. Çantada neler olduğunu merak ediyorum. Aklıma tabanca geliyor. Aklıma tahta kaşığı ısırması geliyor. Ona, çocuğu beslemek zorunda olmadığını söylemek istiyo-

rum. Belki de beslememesi gerektiğini. Ama başkalarına nasıl ebeveynlik yapacaklarını öğretemezsin, hele kendi çocuğun yoksa.

"Bir işe yaramadığını biliyorum," diyor. "Ona verdiklerimin." Yoksa yüksek sesle mi düşündüm? "Onu her zaman şımarttım. Kendime engel olamadım. Annesiyle ilgili hatalarımı telafi etmek için belki de. Bu kez de aksi yönde çok ileri gittim." Yukarıya, ağaçlara bakıyor. Solgun gökyüzünün aydınlattığı yapraklar körpe ve narin.

"Belki de çok ileri gitmek zorundayız," diyorum.

"Çok ileri," diyor. "Çok geç. Çok geç öğreniyoruz. Öğreniyoruz ama çok geç." Kalan kolunun ucunu kaldırıyor ve boş kol yenini ileri geri sallıyor. Sallanan yenimin ucunu kalan elimle kaldırıp ben de ona sallıyorum. Gülüyor. Sonra ben de gülüyorum. Bu ikimizi de şaşırtıyor ve tekrar gülüyoruz. Ağlamaya o kadar yakın ki durduramayacağımdan korkuyorum ama aynı şey değil. "Hay Allah," diyor. "Hay Allah, hay Allah." Çerez kesesini toparlayıp yeniden çantasına tıkana dek tekrarlamaya devam ediyor. "Hay Allah, hay Allah, ay hay Allah, hay Allah, hay Allah."

Bin bir güçlükle ayağa kalkıyor ve tutulmuş bacaklarıyla topallayarak başıma doğru yürüyor. "Ay hay Allah, hay Allah. İhtiyar dizler, sizi gidi ihtiyar dizler." Başımı alıyor ve kütüğün üzerinde oturan bana geri getiriyor. "Ayağa kalk," diyor. İpi göğsüme asıyor. Aklıma kuşağı takdim edilen bir güzellik yarışması adayı geliyor. Sempati Güzeli. Amerika Güzeli. Başımı yokluyorum ve soğan filesinin içinde yana çeviriyorum, böylece aşağı yukarı dik duruyor ve yan tarafımdan öne doğru bakıyor. Parmaklarımı yüzümde hissediyorum. Parmaklarımla yüzümü hissediyorum. Birbirinden koparıl-

mış olsalar da bir duyumu diğerinden ayırmak imkânsız. Gömleğimin yakasını çekip katlayarak, ipin ense köküme değdiği yeri düzeltiyorum.

Kütüğün üzerinden kalkıyorum. Birkaç adım atıyorum. Sanki yeni bir ayakkabı deniyorum. Etrafta dolaşıyorum, havaya girmeye çalışıyorum. Adım attığım yere baktığım zaman sendeliyorum, yer göründüğünden daha uzakta. Kafamı kolumun altına koyup istediğim yere bakmak için döndürmenin, öne ya da arkaya eğmenin daha çok işe yaradığını keşfediyorum.

Yaşlı kadın yeni bir baston bulmak için etrafı kolaçan ediyor. Düşmüş dalları topluyor, boylarını deniyor, beğenmeyip atıyor. Sanırım benim de bir bastona ihtiyacım var. Bir kazığa.

Eğreltiotlarını ve geçen sonbahardan kalan ölü yaprak örtüsünü gözden geçirerek sessiz ağaçların arasında dolanıyoruz. Tıpkı at olduğum zamanlardaki gibi. Sonunda düzgünce bir dal buluyorum, kalınlığı uygun, boyu uygun, hem de sağlam.

Yaşlı kadın kütüğün üzerine oturarak, çantasından aldığı bir bıçakla kendisi için bulduğu dalın sürgünlerini ve sert kabuğunu yontuyor, pürüzsüz hale getirerek uygun yükseklikte kullanışlı bir sap yapıyor. Benim kazığımı da aynı şekilde yontuyor ve her iki ucu da sivriltiyor, biri başım için, diğeri elimin serbest kalmasına ihtiyaç duyduğum zaman yere saplamak için.

Başımı soğan torbasından alıyoruz ve düzgün bir açıda ters çevirip yere koyuyoruz. Ben sımsıkı tutuyorum ve üçe kadar sayınca yaşlı kadın kararlı tek bir homurtuyla kazığı başıma saplıyor. Sivri uç doğruca boğazımın yumuşak üçge-

ninden geçerek beynimin katı çamuruna giriyor. Yaşlı kadın bir taş kullanarak, sivri ucun kalanını içerden kafatasıma değene dek çakıyor.

Kazığı yukarı kaldırıyorum ve elimle kavrayarak duruyorum. Boyu mükemmel, başım omuz hizasının hemen üstünde. Onu oraya buraya çeviriyorum. Tamamen döndürerek arkamı görebildiğimi fark ediyorum. Yaşlı kadın orada. Başını sallıyor. "Hay Allah, hay Allah," diyor.

"Hay Allah, hay Allah," diyorum.

~

Sonra yolları ayırma vakti.

"Aşağı doğru devam et," diyor yaşlı kadın, "sonunda yola varacaksın. Gözcülerin olduğu köprünün ötesindeyiz. Ondan sonra ne var, bilmiyorum."

Ona fidanlığı anlatıyorum. Beyzbol takımını. Hiçbir şey vadetmiyorum. Torunu için orada bir yanıt olup olmadığını bilmiyorum. Kameriyeden ya da delikten söz etmiyorum. Varınca Marguerite'i sormasını söylüyorum. Keşke yaşlı kadına, Marguerite'e seni benim gönderdiğimi söyle, diyebilseydim. Keşke selam söyleyebilseydim. Adımı ilk kez gerçekten özlüyorum.

Gerçek bir veda yok. Birbirimize öylece arkamızı dönüyoruz.

Bölüm 7

Sonra bir de kol gezen bir yalnızlık var.
Onu pışpışlayarak zapt etmek imkânsız. Canlı,
kendi başına. İnsana kendi ayak sesinin uzak bir yerden
geldiğini hissettiren soğuk ve istila eden bir şey.

– Toni Morrison[8]

YOL ARAZİNİN ŞEKLİNE UYARAK bir yukarı bir aşağı gidiyor. Ben de yolla birlikte bir yukarı bir aşağı gidiyorum. Başım kazığın ucunda bir yukarı bir aşağı gidiyor, aniden biraz iniyor, batıyor, çıkıyor, adımlarıma pek ayak uydurmuyor. Aksak. Hep biraz önde, bedenim geride kalıyor sonra yetişiyor.

Kendimin bu yeni düzenine alışıyorum. Başımın kazığın üzerindeki dengesi, başsız bedenimin dengesi, bazı şeylerin önce bedenime, bazılarının da başıma geliyor olması...

~

Uyumdan söz eden terapisti hatırlıyor musun? Kendinle uyumlu olmak iyi bir şeymiş. Onun tarafsız koltuğunda otururken, kendimi birbirine değmeyen iki çizgi olarak hayal ederdim: bir manzaranın içinde sonsuza dek uzanan, kayalara rastlayınca mükemmel biçimde yükselen ve ağaçların dış hatlarını izleyen, birbirlerinden ve katı şeylerin yüzeyinden hep aynı uzaklıkta kalan. Yanımdaki bir çizgide koşan kendim. O zaman bile merak ederdim, uyum*suz* olmak daha iyi olmaz mıydı? Kısacık bir an için bile olsa kendimle buluşma şansına sahip olmak? Şimdi bu ihtimal çok daha yüksek.

~

Tempoda, sürede, perspektifte değişiklikler.

~

Başka boş kasabaların içinden geçiyorum. Avlularda toplanmış çürüyen tomruklarıyla bir tomrukçu kasabası. İstiridye kabuklarından oluşan kirli beyaz dağlarla bir istiridye kasabası. Bataklıklarda biten karaçalı ve kızılağaçlarla bir kızılcık kasabası.

~

Kimseye rastlamıyorum. Canlı ya da ölü.

~

Uzun bir süre sonra aniden sona geliyorum. Yol elinden gelse devam edecek ama artık kara yok. Asfalt sessiz sakin kayıplara karışıyor. Rüzgârın aşındırdığı sarı çizgi orta yerinde kesiliyor. Düşünce bitmemiş halde orada asılı duruyor.

Sahil çamları yok. Kumul otları yok. Kumullar yok. Bir zamanlar burada olduğumuza dair bir işaret yok. Bir zamanlar olduğumuz burası yok.

~

Dünyanın ufalanan ucundan aşağı adım atıyorum. O günkü gibi ılık bir kış günü. Hava temiz ve soğuk, güneş parlak ve sıcak. Gelgit uzaklarda. Kıyıya çarpıp köpüren dalgalar bir buçuk iki kilometre uzakta. Kum, bir kedinin damağı gibi pütürlü ve uzakta kırılan dalgaların soluk, serap benzeri pırıltısına çaresizce karşı koyuyor. Gelgit suları gök mavisi havuzlar ve ırmaklar oluşturmuş. Hatta daha da mavi.

Sahilde yürüyorum. Rüzgârın şekillendirdiği derisinin altında kum oynak. Adım attıkça ayakkabılarıma doluyor. Orada burada, yarı yarıya gömülmüş, ağartılmış gümüş rengi devasa ağaç kütükleri var, dalgaların bu sahilden ya da yerküre eğrisinin ötesindeki başka bir sahilden sürüklediği kütükler.

Kazığımın ucunu kuma saplıyorum, kumun içine iyice batırıyorum ve yüzüm okyanusa bakacak şekilde döndürüyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp dalgaların sürüklediği, işe yaramaz kökleri yelpaze gibi gökyüzüne doğru açılan bir ağacın kuytusuna bırakıyorum. Çoraplarımı çıkarıp her birini bir ayakkabının içine tıkıyorum. Kumun yüzeyi ılık ama hemen altı soğuk. Güzel pantolonumun paçalarını sıvıyorum. Yeşil hırkamı çıkarıp gümüşsü bir kök kıvrımına asıyorum.

Başımı yanıma almaya niyetleniyorum, sonra fikrimi değiştiriyorum. Belki de değiştirdiğim başka bir şey. Kendimi almadan sahile yöneliyorum.

Yürüyüp uzaklaşmamı seyrediyorum, boş kol yenim boş günün içinde kanat çırpıyor.

~

Aynı anda iki yerdeyim. Kendimi yürürken gördüğüm yönde yürüyorum.

Gittikçe daha küçük görünüyorum.

Gittikçe daha ferah hissediyorum.

Yürüdüğüm yerde kum ıslak. Kimi yerde sert ve ayaklarımın altında bir tuhaf, kimi yerde gevşek ve cıvık.

Durup ileriyi seyrettiğim yerde kum kuru. Rüzgâr esince ıslık çalıyor.

~

Sen öldükten sonra ne olacağını hayal ederdim. Günlerimin nasıl geçeceğini. Kötü değildi. Sana sahip olmakla öyle çok şeye sahip olmuştum ki ve seni kaybetmekle öyle çok şey kaybetmiş olacaktım ki artık hiçbir şey istemeyecektim. Daha çok zaman olacaktı. Kendimi sessiz evde dolaşırken hayal ederdim. Kendimi bahçede görürdüm; günlerce günlerce hiç kimseyle konuşmamış olmaktan yüzüm, sırtım, ellerim değişmiş. Yıkayıp kurusun diye dışarı asacağım ve katlayıp kaldıracağım çarşafları görürdüm. Alacağım kısa duşları. Artık kısa olan saçlarımı. Her sabah aynı giysileri giyecektim ve her gece onları bir kancaya asacaktım. Yaşlı bir erkeğe benzeyen yaşlı bir kadın olacaktım. Evden çıktığım zaman, yalnızlığımı da yanımda götürecektim. Marketin reyonlarını ne hızlı ne de yavaş dolaşacaktım ve arabama sadece birkaç şey koyacaktım, peynirin fiyatını dert etmeden ve bazen aynı donmuş yemekten sekiz tane satın alarak. Tezgâhtarlarla ya da emekli komşularla çene çalmayacaktım. Bazen bir akşam yemeği davetini kabul edebilirdim ve ev sahibine (bazen ma-

halleye yeni taşınmış genç bir çift, bazen ikimizi birlikte tanıyan eski bir arkadaş) bir hediye götürebilirdim ama elbette tam sekiz buçukta bahane göstermeden ayrıldığım zaman herkes rahat bir nefes alırdı.

Şimdi fark ediyorum da ben hayatımızdan sonraki hayatla ilgili bu sessiz filmleri oynarken sen hâlâ oradaydın. Benimle oturuyordun, sinema salonunda sadece ikimiz, hâlâ beraber. Bu hüzün boş bir kilise de değil, boş bir ev de. Bomboş bütün bir dünya, ben onun içindeyim, o da benim içimde.

~

Şimdi değişken ufukta belirsiz minik bir lekeyim ve gitmeye devam ediyorum. Karaya çarpan köpüklü dalgaların sesi senin kadar uzakta. Kırılan dalgaların önünde sürüklenen iyonların hücumu da o kadar yakın. Gömleğimi, tenimi dolduruyorlar ve belki, diye düşünüyorum, kendimi rüzgârın bir çamaşır ipinden kopardığı yastık kılıfı kadar boş, gökyüzünde dalgalanırken görürüm.

~

İlk dalga soğuk soğuk ayak bileklerime yükseliyor. Gittiğim yer burası mıydı?

~

Henüz senden teselli bulabilirken yas tutmak istemiştim.

~

Sonraki dalga bacaklarımı sararak soğuk soğuk kabarıyor ve geri çekilirken ayaklarımın altındaki kumu emiyor. Kırık bir deniz kabuğundan ibaretim.

~

Dünyanın sonu nasıl da sessizce olup bitiyor. Buzullar kadar büyük şeyler öyle sessiz ki.

~

Bir sonraki dalga ve sonraki. Sonraki ve sonraki. Akıntının çekimini hissedene dek devam ediyorum. Sırtüstü uzanıyorum ve su beni bir aşağı bir yukarı çekiyor. Soğuk soğuk. Bir suyosunu şeridiyim.

~

Yukarı bakıyorum ve ay orada. Mavinin içindeki solgun yuvarlak. Tam dolunay değil. Nihayet yok oluyor.

~

Gelgitin kabarttığı sular hızla düz sahile geliyor. Geldiğini işitiyorum.

~

Sürükleniyorum. Tek kollu. Başsız. Kalbimin altında boş bir yer.

~

Karaya vuran dalganın sırtında, minik, yanıp sönen V kanatlı bir kuş sürüsü güneyden kuzeye uçuyor. Sonra geri dönüp cıvıldaşarak çevik bacaklarıyla ıslak kuma konuyor. Belki de bu başka bir sürü.

~

Her şey aynı şekilde hareket ediyor. Bir kuş. Bin kuş. Okyanus. Ay. Gökyüzü olduğu gibi suya iniyor. Ben suyun altında bir yerdeyim.

~

Güneş batıyor. Gidişini izliyorum. Çok hızlı batıyor ve ben gitmesine hazır değilim. Gitmeden hemen önce yavaşlıyor. Son an uzun ve ani. Ondan sonraki an engin ve gürültülü. Gökyüzü ve dalgalar. Sonra tam her şey bittiği anda, bitmiyor. Güneşin kenarındaki kavisli kırmızı ısırık ufkun altında tekrar ortaya çıkıyor çünkü ne de olsa ufuk, ufuk değil, sadece bir bulut şeridi. Onunla deniz arasında dar ve inci beyazı bir gökyüzü aralığı var.

Sanki buradan, güneşin başka bir kıtada yükselişini, dünyanın uzak ucunda başka bir kişinin gününün başlamasını izliyorum; gökyüzünün yukarıda olduğunu, gün doğumunu gün batımından, başlangıcı sondan ayırt edebildiğimi zannederek şu âna dek yanlış anladığım bir dünyanın.

Bir noktada güneş hem görünürde hem de görüş alanının

dışında batıyor ve hiç de batmıyormuş, hareketsiz duruyormuş gibi görünüyor. Nihayet batana dek onu yeniden görmeyi umuyorum. Bekliyorum ama bu kez gerçekten gitti.

~

Gelgit. Sular çekiliyor. Sular kabarıyor. Sular çekiliyor. Sular kabarıyor. Bedenim bana geri dönmüyor. Yeşil hırka uçup gidiyor. Kum ayakkabılarımı örtüyor. Ay gittikçe küçülüyor, sonra yine biraz büyüyor, ama hâlâ yalnızım.

Alçaktan bir karga uçuyor ve son anda havalanarak, sürüklenmiş ağacın kökleri arasında parıldıyor.

Okyanusun bir yerinde elimi sessiz kalbime götürüyorum.

Karga bir süre ben orada yokmuşum gibi yapıyor ama sonunda benimle göz göze geliyor, kısa bir an, sonra arkasını dönüyor. Tekrar bana döndüğü zaman, "Sen benim kargam mısın?" diyorum.

Seni şimdi tanır mıydım?

Dört kez gaklıyor. Her gaklamada bütün bedeni aşağı yukarı sallanıyor.

"Artık seni anlayamıyorum," diyorum. Sanki daha önce anlıyormuşum gibi.

Yine dört kez gaklıyor.

"Gözlerimden başka bir şeyim yok," diyorum. "Gözlerimi alabilirsin."

Yeni bir yere tünüyor, ayağıyla gagasının her iki yanını da siliyor ve yine gaklıyor.

Yutmamaya çok alıştığım beyaz taşı hatırlıyorum.

"Bu taşı ister miydin?" diyorum. Taşı elimden geldiği ka-

dar uzağa tükürüyorum. Düştüğü yerde küçük bir çukur açıyor. Onca zamandır onu avurduma sıkıştırıyordum, gitmesi iyi geliyor. Karga kumda öylece duran taşa bakıyor, hüznüme ya da umuduma. Başını yana eğiyor. Tüylerini kabartıyor. Tekrar başka bir yere tünüyor. Başını diğer yana eğiyor. Kuma, taşın yanına doğru kanat çırpıyor. Çalımlı çalımlı geri sıçrıyor. Tekrar sekerek öne doğru ilerliyor.

Karga taşı gagasına alıyor ve biraz uzağa kanat çırpıyor. Taşı ayaklarının arasında sımsıkı tutup gagalıyor. Orasını. Sonra burasını. Çeşitli açıları deniyor. Sonunda taşı alıyor ve uçup gidiyor.

Şeyin kendisine vardığın zaman, tek yapabileceğin onu anlamadığın başka bir şeyle karşılaştırmak. Bir taş. Bir karga. Sadece asla ulaşamayacağın şeyler kendileri olarak kalıyor. Çok büyük ya da çok uzakta olan ya da saptanamayacak kadar yavaş hareket eden şeyler. Pürüzsüz. Tüylü. Sevilmiş. Çoktan yitirilmiş. Gerçekten neyseler hep sadece o olacaklar ve sen onlara hangi adla seslenmen gerektiğini asla bilmeyeceksin.

Okyanustayım.

Sahildeyim.

Hatırlamaya ya da anlamaya çalışıyorum.

Kendimle kendim arasındaki mesafe sensin.

Bu bir gizem.

—

ALINTILAR

1. Judith Butler tarafından 2014 PEN World Voices Festival'da yapılan "Speaking of Rage and Grief" başlıklı konuşma.

2. Fernando Pessoa, "Nada fica de nada. Nada somos." adlı şiirden "Somos contos contando contos, nada." dizesi, *Poemas de Ricardo Reis*, Lizbon: Imprensa Nacional - Casa da Moeda, 1994.

3. Susan Howe, *Debths*, New York, NY: New Directions, 2017.

4. Italo Calvino, *Görünmez Kentler*, çev. Işıl Saatçıoğlu, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2002.

5. Dionne Brand, *The Blue Clerk: Ars Poetica in 59 Versos,* Toronto, Ontario: McClelland & Stewart, 2019.

6. Charles Simic, *The World Doesn't End*, San Diago: Harcourt Brace Jovanovich, 1989.

7. Hélèn Cixous, *Three Steps on the Ladder of Writing*, İng. çev. Sarah Cornell ve Susan Sellers, New York, NY: Columbia University Press, 1993.

8. Toni Morrison, *Beloved*, New York, NY: Knopf, 1987; Türkçesi: *Sevilen*, çev. Püren Özgören, İstanbul: Sel, 2024.

ANNE DE MARCKEN

SONSUZA DEK SÜRÜYOR DERKEN BİTİYOR

roman

Belki de şimdiki benle o zamanki ben arasındaki temel fark korkuya tahammülüm. Sanırım bunun acıyı soyutlamakla ilgisi var. Fiziksel acı. Duygusal acı. Başkalarının acısı. Benim acım. İrkilme duygusu hâlâ var. Sanırım acının kendisi de orada bir yerlerde. Ama tutsak. Minik, görünmez, kıyamet geçirmez bir çekirdeğin içine hapsedilmiş. Atomaltı bir böceğin her birimizin merkezine yerleştirilmiş minik, yarı saydam yumurtası. Ölüp gittiğimiz zaman, eğer bir gün öleceksek, bizden geriye kalacak olan şey bu. Fosilleşmiş acı.

2024 Ursula K. Le Guin Kurgu Ödülü dahil pek çok ödül alan bu son derece yaratıcı, şaşırtıcı, hüzünlü ve komik roman, kim olduğumuza, ne yaşadığımıza, nereye gittiğimize dair düşünmeye çağırıyor bizi.

Metis Edebiyat | Roman

etis Yayınları
ww.metiskitap.com